

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · tercer període · sèrie P · número 71

Ple del Parlament

Sessió 35, segona i darrera reunió, dijous 7 de juliol de 2022

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Interpel·lació al Govern sobre l'impacte de la repressió en l'independentisme i en els estàndards democràtics de l'Estat espanyol 300-00204/13	3
Interpel·lació al Govern sobre l'estratègia de futur per a la vegueria de l'Alt Pirineu i Aran 300-00200/13	8
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques digitals 300-00202/13	16
Interpel·lació al Govern sobre la protecció del medi litoral 300-00207/13	24
Interpel·lació al Govern sobre la situació política internacional i el dret a l'autodeterminació 300-00206/13	30
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la necessitat de garantir la seguretat ciutadana 302-00168/13	34
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els drets de les persones que exerceixen el treball sexual 302-00169/13	44
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impuls de les polítiques LGBTI 302-00174/13	55
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la necessitat de garantir la seguretat ciutadana (continuació) 302-00168/13	65
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els drets de les persones que exerceixen el treball sexual (continuació) 302-00169/13	65
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impuls de les polítiques LGBTI (continuació) 302-00174/13	66
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques per al desenvolupament turístic 302-00170/13	67

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'inici del curs 2022-2023 en el servei públic d'educació	77
302-00171/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la planificació del curs escolar 2022-2023	88
302- 00173/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el balanç del curs escolar 2021-2022	100
302-00176/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre infraestructures	111
302-00172/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'informe de seguiment del Consell d'Europa	121
302-00175/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques per al desenvolupament turístic (continuació)	133
302-00170/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'inici del curs 2022-2023 en el servei públic d'educació (continuació)	133
302-00171/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la planificació del curs escolar 2022-2023 (continuació)	134
302-00173/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el balanç del curs escolar 2021-2022 (continuació)	134
302-00176/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre infraestructures (continuació)	135
302-00172/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'informe de seguiment del Consell d'Europa (continuació)	136
302-00175/13	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 35.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major en funcions de secretari general, la lletrada Anna Casas i Gregorio i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori, la consellera de la Presidència, la consellera d'Igualtat i Feminismes i la consellera d'Acció Exterior i Govern Obert.

La presidenta

Bon dia. Reprenem la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre l'impacte de la repressió en l'independentisme i en els estàndards democràtics de l'Estat espanyol

300-00204/13

I ho fem amb el dotzè punt de l'ordre del dia, la interpel·lació al Govern sobre l'impacte de la repressió a l'independentisme i els estàndards democràtics de l'Estat espanyol. L'ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I té la paraula, per fer-ne l'exposició, la diputada senyora Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Bon dia a tots i a totes. Moltes gràcies, presidenta. Consellera, bon dia, també. És cert que vivim una situació de complexitat a nivell global. A la situació de postpandèmia, ara hi hem de sumar la situació també d'inflació, fruit dels problemes en la cadena de subministraments i de l'encariment de les primeres matèries, i, per tant, un encariment de la vida de les persones, per a tothom, especialment per a les persones més vulnerables. Les incerteses porten associades amenaces globals, i a la vegada això propicia populismes i fins i tot creixement dels autoritarismes.

En el cas de Catalunya, als reptes globals, que afecten a tothom, s'hi sumen els reptes que tenim també com a país, amb les casuístiques nostres, pròpies, i, en aquest cas, en el camí també per voler construir una república catalana, justament per poder decidir en primera persona i poder disposar de totes les eines, de tots els recursos, per fer front a aquests reptes, no només particulars, del nostre país, sinó els reptes també globals, i per fer-hi front de la millor de les maneres.

I malgrat que alguns s'entesten a fer creure i fer veure que és una dèria supèrflua, la voluntat de voler construir un estat, de fet, la defensa de construir aquest nou estat és la mateixa lluita per la qual defensem la igualtat d'oportunitats, de poder articular aquest país just. És la mateixa lluita de la defensa de la causa de la democràcia. És la mateixa lluita de la defensa dels drets i llibertats per a tothom.

I és per això, consellera, que avui li fem una interpel·lació sobre aquesta realitat, que, a sobre dels problemes i dels reptes globals que tenim com a societat, doncs, també ens afecta com a país, la causa general repressiva contra aquells i aquelles que som independentistes. I que segueix impactant, aquesta causa, en la política pública, i, per tant, ens impedeix, a bona part dels que som aquí i a altres, fer política en les mínimes condicions, i ens impedeix poder fer la feina que hem vingut a fer.

Com hem arribat fins aquí? Catalunya i l'Estat espanyol viuen immersos en un conflicte polític de llarg abast motivat per la incapacitat de l'Estat de donar resposta a l'àmplia majoria de la ciutadania de Catalunya, que volem decidir el nostre futur de forma col·lectiva. No hi ha un conflicte entre catalans, com alguns s'entesten en repetir. Davant d'un repte polític majúscul, de base i d'arrel democràtica, l'Estat va triar la repressió com a resposta. I aquest és el fet –aquest és el fet–: davant d'un repte majúscul, l'Estat va triar la repressió com a resposta. Va respondre de forma auto-

ritària a les demandes democràtiques i legítimes de l'independentisme i d'un gran consens del nostre país.

I aquest és un primer error de l'Estat, perquè quan es normalitza la repressió no s'acaba amb els dissidents, sinó que..., els que són més autoritaris, els més extrems, els que s'acaben normalitzant. I perquè quan s'opta per aquesta involució democràtica, com ha optat l'Estat, això afecta a tothom, especialment el propi Estat, que ja estem veient com té la seva reputació tocada.

La repressió és aquella acció exercida des del poder per neutralitzar i eliminar la dissidència, l'oposició, a través de la limitació de les llibertats públiques. I hem de tenir clar que el que busca és afeblir i debilitar i fer desaparèixer qui considera adversari, busca dividir el moviment també al qual vol anar en contra, al qual reprimeix. I ho fa presentant les persones d'aquest col·lectiu –en aquest cas, de l'independentisme– dient que són l'enemic. I busca, sobretot a través dels mecanismes de l'estigmatització i la deshumanització, justificar aquesta repressió.

I per això avui des d'aquí volem posar veu a aquesta repressió, a totes les persones que la pateixen; a totes les persones que tenen noms, cognoms, vides, famílies, expectatives. Cap idea hauria de sustentar la seva defensa en la repressió, cap s'ho val. Però la realitat és que l'Estat espanyol ho fa. I avui potser la forma més extrema de repressió, més evident, la presó política, ja s'ha esvaït, però no la seva amenaça. I ara mateix existeixen trenta-nou causes obertes als jutjats.

En aquest suposat estat de dret hi ha persones que han de seguir estant a l'exili, perquè, si no, doncs, serien empresonades. En aquest suposat estat de dret hi ha quinze alcaldes i regidors investigats, encausats i sentenciats. En aquest suposat estat de dret hi ha vint-i-nou persones pendents de judici al Jutjat 13. Hi ha quatre persones pendents..., al Tribunal Superior de Justícia –entre elles, una consellera d'aquest Govern; entre elles, un president de grup parlamentari d'aquest Parlament. En aquest suposat estat de dret es persegueix l'acció exterior a nivell penal, i també amb repressió econòmica a través del Tribunal de Cuentas, per tal d'escarmentar les persones que puguin dedicar-se a la política.

En aquest suposat estat de dret, els membres de la Mesa del Parlament anterior aniran a judici –havia de ser la setmana vinent, ara s'ha posposat, però...– per permetre el debat en aquest Parlament i que es pugui parlar de tot. La Mesa anterior ja va ser..., l'anterior de l'anterior ja va ser condemnada, i l'actual ja està amenaçada. Hem vist diputats que han perdut la seva acta per culpa de la JEC. Hem vist com s'amenaça el dret de vot, també, de diputats que estan a l'exili, d'aquesta cambra. En aquest suposat estat de dret s'acusa més de set-centes persones per haver participat en mobilitzacions, entre d'altres. Un estat de dret no pot aguantar tot això.

I només aquest mes de juny hem vist com el Tribunal Europeu de Drets Humans ha condemnat l'Estat, quan hi ha hagut la revisió de l'informe Cilevics, i com hi ha hagut intents d'infiltracions en organitzacions juvenils com el SEPC o el Jovent Republicà. I veníem de fa uns mesos de destapar l'escàndol majúscul més gran contra l'independentisme, també més enllà, però que afecta especialment l'independentisme, el cas Pegasus. En qualsevol democràcia, això hauria suposat investigacions i dimissions al més alt nivell. S'imaginem vostès l'escàndol, si es descobrís que el Regne Unit ha espiat el telèfon de la presidenta, la primera ministra Nicola Sturgeon, i que s'ha intentat infiltrar en la joventut de l'Scottish National Party? Això és el que ha passat aquí, és el que està passant aquí.

A Espanya, contra l'independentisme tot s'hi val: *lawfare*, porres, *hackers* i espies. I davant d'aquesta realitat, com repetim sempre, no fer res no és una opció. Insistim en que la sortida de qualsevol conflicte polític passa per la fi de la repressió i per la construcció d'un marc de resolució democràtica d'aquest conflicte.

I sabem que l'amnistia és la millor solució, la millor proposta. És una solució global per a totes les persones represaliades. És la més possible, perquè depèn del poder legislatiu i perquè, per tant, evita que els tribunals vampiritzats per l'extrema

dreia i la dreia més extrema puguin seguir fent de les seves, i perquè està defensada per un gran consens social.

Amb els indults no ha acabat res. La repressió és ben vigent i ben persistent, com estàvem repassant ara. Per tant, cal aquesta amnistia, i és més urgent i més necessària que mai. I que aquesta amnistia vagi acompanyada de la solució política, de l'exercici del dret a l'autodeterminació: votar, urnes, com a Escòcia, i decidim entre tots i totes el que volem, la decisió per al nostre futur de manera col·lectiva.

De fet, que Espanya és una democràcia deficitària i que respon amb repressió no ho diem només nosaltres, ho diu l'informe Cilevics, que se'n va parlar el passat Ple, i també en tenim una moció en aquest plenari. Jo vull agrair la tasca de la companya senadora republicana Laura Castel per justament la feina que ha fet, que ha provocat que se li segueixi dient a l'Estat que ha de fer més passes en matèria antirepressiva; que ha de modificar delictes del Codi penal, com, per exemple, la sedició o la rebel·lió; que ha de retirar les euroordres i que s'ha d'investigar el «Catalangate».

Amnistia i autodeterminació com a solució i presa de consciència col·lectiva a través d'una estratègia antirepressiva, amb solidaritat, amb solidaritat antirepressiva, per denunciar i evidenciar que aquesta realitat no es pot obviar, que és més vigent que mai al nostre país; per minimitzar-ne els seus efectes i fer que no passi allò que vol que passi la repressió, que és que ens dividim, que és que desapareguem, que és que abandonem o que és que ens debilitem –això és el que no hem de permetre que passi, i també per seguir trobant les aliances i complicitats internacionals, com ja hem anat aconseguint.

Consellera, la situació és demolidora. Sabem que els propers dies té contactes, reunions... Sabem que ser independentista al nostre país és un esport de risc, però sabem molt clar quin és el camí: solucions, amnistia i autodeterminació, i resolució democràtica del conflicte a través de la negociació. Vam aconseguir fer seure l'Estat. Hem vist com la repressió dels últims temps, persistent, els incompliments, l'espionatge..., ens han portat a una situació en un punt crític. I, per tant, creiem que cal la generació, l'articulació d'unes condicions i unes garanties que puguin fer reprendre el procés de negociació amb tota la força i amb tota la determinació per arribar a la resolució d'aquest conflicte polític.

El Govern espanyol ha de decidir què vol: si està disposat a generar les condicions indispensables per transitar per aquesta resolució democràtica i situar-se al nivell dels estàndards democràtics europeus –o no, i, per tant, segueix justificant la repressió; si es posa al costat, l'Estat espanyol, dels drets i les llibertats, o de la criminalització de l'independentisme. Per tant, ha de decidir si vol fer una cosa diferent o fer de PP i de VOX. Nosaltres no abandonarem mai aquesta via. És la nostra bandera, la via de la negociació.

I, mentrestant, l'articulació de la solidaritat i l'estratègia antirepressiva (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), que sabem –acabo, presidenta– que ens vol aniquilar, aquesta repressió. I nosaltres el que sabem és que hem de treballar conjuntament justament per enfortir-nos, no per fer-li el joc a aquesta repressió, justament per enfortir-nos; no per exposar companys, sinó per, amb intel·ligència col·lectiva, fer passes endavant que ens permetin guanyar i ser, a cada passa, més forts. Això també sabem que és part del camí per lluitar contra la repressió de l'Estat, que sabem que ens vol dividir.

Però no ens podem equivocar d'adversari. Ho tenim molt clar. Sabem quin és el camí. Sabem quines són les eines. I per això li volem compartir totes aquestes reflexions i que vostè, també, doncs, ens pugui explicar quins són el camí i el capteniment des de la seva conselleria i des del Govern.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Té la paraula la consellera de la Presidència, senyora Laura Vilagrà.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Sí; gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Diputada... Bé, vostè ho deia, ho apuntava, l'Estat espanyol vol jugar a la primera divisió internacional, però intenta homologar-se als estàndards d'altres estats democràtics i de dret, i això és incompatible amb mantenir la criminalització del projecte independentista i fer el sord a les recomanacions d'organismes internacionals sobre reformes urgents a les institucions.

Ho vèiem a l'informe Cilevics i les seves recomanacions, aprovades en resolució de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa. A ulls del món, posava uns deures importants, unes recomanacions, i en la seva majoria, de moment, s'han obviat. La reforma del delictes de sedició i rebel·lió, que no té parangó a Europa i que, a més a més, s'ha aplicat de forma barroera en el cas català. Els indults als presos polítics i valorar la possibilitat de deixar sense efecte els procediments d'extradició interposats contra polítics catalans que, en aquests moments, doncs, com saben tots, estan a l'estranger. La part d'indults, òbviament, sí que s'ha fet, però la resta no. I, en tot cas, els indults s'han fet parcialment –també..., explicar-ho.

També explicava aquest informe que s'havien de retirar els processos restants contra càrrecs d'inferior categoria orgànica, i això, evidentment, encara no s'ha produït. També parlava de garantir que la disposició penal sobre malversació de fons públics s'apliqui de manera que la responsabilitat només sorgeixi quan es puguin constatar pèrdues reals i quantificables per al pressupost o per al patrimoni de l'Estat.

També exigia que no es pogués demanar als polítics catalans que complien condemna que reneguessin de les seves profundes conviccions polítiques a canvi d'un règim penitenciari més favorable o la possibilitat d'indults. També parlava de negociació, i deia que s'havia de fer en termes de més profunditat, de més intensitat i de més honestat, i, en tot cas, fins ara constata que no s'havia produït. O bé parlava d'aplicar aquestes recomanacions d'acord amb els principis de l'estat de dret definits pel Consell d'Europa, i, molt particularment, amb el respecte al principi d'igualtat de totes i tots els ciutadans davant la llei.

En tot cas, el seguiment d'aquest informe l'ha fet el Síndic de Greuges; també el Departament de Justícia de la Generalitat, que va acabar també al Govern, òbviament, amb un informe. També el propi Consell d'Europa ho ha fet, i ja s'apunta que queden pendents diverses causes criminals contra càrrecs o excàrrecs a Catalunya, amb especial menció a les persones exiliades, i considera molt preocupant que els indults, en aquests moments, siguin objecte de revisió al Tribunal Suprem, però també que restin pendents revisions, doncs, del delictes de sedició o rebel·lió.

A banda d'això, aquestes darreres setmanes, mesos, hem vist que la repressió no s'atura i que acumulem fets, diguem-ne, que fan impossible, en aquests moments, una negociació en els termes que s'havia produït fins aquest moment. No es donen, doncs, les condicions mínimes i la confiança en un estat que en aquests moments..., la confiança està sota mínims.

Com dèiem, com deia vostè mateixa, les pràctiques de ciberspionatge amb Pegasus, que atempten contra els drets i les llibertats polítiques i que afecten, entre d'altres, els propis presidents de la Generalitat o desenes de persones del moviment independentista. Els judicis pendents de consellers de la Generalitat, i també vull remarcar molt especialment el conseller Torrent, que forma part de la mesa de negociació. Lloses que pesen a sobre de totes i tots els amenaçats per inhabilitació, però, de fet, que són lloses que tracten de limitar la nostra llibertat d'expressió i els nostres drets polítics més essencials. També recordar alcaldes, alcaldesses i altres representants del món local pendents de situació també judicial.

Fa uns dies recordàvem un any dels indults, de l'arribada dels indults, uns indults que certament van treure de la presó companys i companyes nostres injustament tancats, però que no van donar la llibertat total a aquestes persones. No oblidem que els indults són parcials, condicionats i revisables. Tampoc solucionen la repressió de les persones exiliades, que no poden trepitjar Catalunya en aquests moments. I enca-

ra hi ha obertes centenars de causes contra companys i companyes del món independentista que els poden portar a la presó, com assenyalava.

Una repressió que, de fet, no és només individual, també és col·lectiva. I ho veiem en els casos d'atacs a la llengua per part dels tribunals o el propi model educatiu; totes les lleis socials tombades també per aquests tribunals, lleis que afavorien la ciutadania de Catalunya i que algunes no les hem pogut tirar endavant. Però, en tot cas, i sobre el català, també recordar o remarcar..., i deixin-me constatar la bona feina feta, la feina dialogada, remar totes plegades, que al final fa que ens en sortim. I aquesta setmana, doncs, com tothom sap, n'hem tingut un exemple.

Però els incompliments per part del Govern espanyol sobre compromisos ja tancats amb Catalunya no fan res més que augmentar aquesta desconfiança. Acords estatutaris que no s'han pogut dur a terme –traspassos, per exemple–; la no execució del pressupost, dèficit fiscal, manca de recursos o infraestructures de forma crònica –en tenim mil exemples per explicar– no fan res més que generar més desconfiança. Per tant, som davant d'un moment crític entre les dues parts. I, per tant, és imprescindible fer una pausa; reforçar, en tot cas, aquest procés de negociació amb unes condicions i garanties abans de continuar.

Ara mateix creiem que no aixecar-nos de la negociació és l'única manera de sortir-nos-en, també l'hi vull dir ben clar, perquè els problemes no se solucionen sols, normalment, sinó que..., seure al sofà o llepar-nos les ferides, sense aportar solucions, només fa que les coses empitjorin.

Per tant, el que ens plantejem és poder establir un acord marc d'aquest procés de negociació que garanteixi unes noves condicions, si es vol reprendre la negociació amb garanties i la relació entre els dos governs. Per tant, hem de tenir unes garanties per establir una negociació d'igual a igual. I això passa per acabar amb la repressió i els seus efectes i fer marxa enrere en determinats marcs normatius i pràctiques que l'Estat ha emparat fins ara. Per tant, necessitem restablir aquesta confiança, afrontar el fons del conflicte polític, i que aquesta confiança es construeixi amb mesures concretes, amb un treball constant i productiu, dia a dia.

Per tant, el Govern de l'Estat ha de decidir si està disposat a generar aquestes condicions indispensables que garanteixin la negociació o no hi està disposat. Que tornem a sentir la vella cançó que el que passa a Catalunya és un problema entre catalans és desmerèixer el reconeixement explícit al conflicte entre Catalunya i l'Estat, un reconeixement que, de fet, va ser el primer punt –el primer, i ho vull recordar així– de l'acord que es va establir de diàleg i negociació entre els dos governs.

Sabem perfectament que a alguns els seria molt més còmode que els catalans renunciéssim a la negociació, però no ens hi trobaran, a nosaltres, renunciant a negociar l'autodeterminació, l'amnistia, perquè comprar el marc mental de la dreta, no entendre Catalunya, no prendre decisions, això l'únic que fa és beneficiar la pròpia dreta.

Ara bé, que ningú s'equivoqui, i ja ho hem dit en moltes ocasions i ho tornem a dir: no estem donant una nova oportunitat al Govern de l'Estat; estem donant una nova oportunitat a la política, estem donant una nova oportunitat al procés de negociació i a l'oportunitat de la negociació, que continua sent la millor via per a la resolució d'un conflicte polític i aquella que aglutina la major part..., la immensa majoria de la societat catalana, entre un setanta i un vuitanta per cent, que pensen que és la millor via.

Per tant, nosaltres no abandonarem aquesta via democràtica de la resolució del conflicte polític, però no podem acceptar, per part del Govern espanyol, només proclames com a resposta. A aquestes alçades hi ha d'haver fets, passos –que, concretament, aturin la repressió– i, per tant, resultats. Quina proposta concreta té el Govern de l'Estat per a Catalunya? Quines solucions es plantegen? La decisió és, doncs, a la teulada del Govern, del Gobierno. I, per tant, nosaltres, hi insistim, i farem sempre de corcó, tantes vegades com calgui.

Com saben, fa uns dies jo mateixa em vaig reunir a Madrid amb el ministre de la Presidència, com a consellera de la Presidència, en nom del president. I allà els hi vàrem expressar totes aquestes idees, posicionaments, plantejaments. En tot cas, vàrem acordar treballar per trobar aquestes garanties necessàries que ens permetin retenir la confiança perduda.

Com saben, i com es va fer públic ahir, demà mateix ens tornarem a trobar a Barcelona, però aquí hi anem amb els deures fets. En aquest procés de recuperació de confiança és fonamental la reunió entre els dos presidents. Serà un altre moment important per saber si el Govern espanyol passa definitivament d'un compromís fonamentalment retòric en la resolució negociada del conflicte polític a compromisos tangibles i necessaris a curt, a mitjà i a llarg termini. Per tant, l'objectiu de demà, de la reunió, és abordar la preparació de la reunió entre els dos presidents i continuar aprofundint en la concreció d'aquestes noves condicions i garanties per continuar la negociació que li he explicat.

I, en tot cas, i per acabar, i aprofitant que estem commemorant l'any Fuster pel centenari del seu naixement..., voldria acabar amb una de les seves idees, sempre lúcides, sempre importants i interessants, que ve a dir: «No és que els forts abusin de la força. És que la força en si mateixa pot ser un abús. Sempre ho hem de tenir present. Hi ha mil maneres de força. La intel·ligència pot ser-ne també una.» Per tant, nosaltres apostem per aquesta darrera, per la intel·ligència com a força.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre l'estratègia de futur per a la vegueria de l'Alt Pirineu i Aran

300-00200/13

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, la interpel·lació al Govern sobre l'estratègia de futur per a la vegueria de l'Alt Pirineu i Aran, que ha presentat el Grup Parlamentari d'En Comú Podem. I té la paraula, per fer-ne l'exposició, el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades, vicepresident, consellera. Bé, suposo que sap que el nostre grup parlamentari va demanar fer la interpel·lació sobre aquesta qüestió a la consellera de la Presidència perquè és la consellera que ha liderat el projecte dels jocs olímpics d'hivern, també perquè és la responsable del desplegament de les vegueries, dels governs locals, i perquè entenem que el que necessita l'Alt Pirineu i Aran són polítiques integrals de desenvolupament territorial, i, per tant, que s'han de dur a terme des de la transversalitat. I entenem que això és el que s'exerceix des de la conselleria de la Presidència.

Som coneixedors també que des del seu departament, conseller, està impulsant l'agenda estratègica del Pirineu 2030, i, per tant, té sentit tenir aquest debat també amb vostè. I, per tant, des d'aquesta perspectiva, doncs, cap problema. Però deixi'm dir-li també..., ja que són tots dos aquí, deixin-me dir-los també que un cop més sembla que les disputes internes entre els socis de govern acaben afectant un territori concret, en aquest cas, el Pirineu, amb una multiplicitat d'instruments, d'eines que acaben afectant un mateix àmbit, en aquest cas, com deia, el Pirineu, amb una certa sensació d'això, de descoordinació i de garbuix, no?

Perquè tenim la taula territorial per als jocs olímpics, el procés participatiu dels jocs, la consulta, l'agenda estratègica del Pirineu 2030 i el seu procés participatiu. I a tot això hi hem de sumar instruments d'àmbit nacional que afecten directament l'Alt Pirineu i l'Aran, com la llei de la muntanya, la llei de territori, la Comissió Interdepar-

tamental per la Lluita contra el Despoblament, l'agenda rural, l'estatut dels micropobles... Per tant, al final tenim un cúmul de situacions que..., sembla que vulguem fer moltes coses, però el que a nosaltres ens preocupa és com això acaba traduint-se en polítiques reals que siguin efectives i que realment canviïn la vida de la gent al Pirineu.

El sentit de la interpellació bàsicament és conèixer l'estratègia del Govern per a un territori com l'Alt Pirineu i l'Aran ara que sabem que no hi haurà jocs olímpics el 2030. I, per tant, els volem interpellar sobre el seu pla B, sobre el seu pla B per al Pirineu sense jocs olímpics.

Òbviament, des del nostre grup li formularem tota una sèrie de propostes al respecte, però el primer que volem saber és si aquest Govern continua encaparrat en fer dependre el desenvolupament del Pirineu i del conjunt del país, en definitiva, de grans macroprojectes i macroesdeveniments o si pensen ja d'una vegada fer un gir de timó i començar a pensar en el país des de les seves especificitats locals i territorials, amb una mirada de sostenibilitat que doni una resposta urgent a les necessitats de la gent del territori, però al mateix temps amb una mirada, diguéssim, que persegueixi una estratègia a mitjà i a llarg termini.

En definitiva, i en concret, el que els preguntem és si pensen continuar insistint en el projecte dels jocs olímpics, ara ja per al 2034, o si reconeixen ja d'una vegada que, en un context d'emergència climàtica, uns jocs olímpics d'hivern a Catalunya ja no tenien cap sentit per al 2030 i molt menys en tenen per al 2034, quan els efectes del canvi climàtic al nostre país seran encara més notoris. I una de les àrees més vulnerables del país, justament, als efectes del canvi climàtic, conjuntament amb el Delta de l'Ebre, serà el Pirineu.

Com li hem dit, ens volem centrar en les alternatives de desenvolupament territorial, però, com a responsables polítics del Govern, creiem que també és important que vostès rendixin comptes. I és que el Govern porta gastats ja més de mig milió d'euros en la promoció d'uns jocs que tots sabem que no es realitzaran, i fa unes setmanes vostès llançaven un espot publicitari per intentar condicionar la consulta, consulta que de moment sembla que no es farà.

Però és que no és només la campanya publicitària, són els nombrosos contractes destinats a generar un clima de suport als jocs. Estem parlant d'almenys vint-i-sis contractes menors en els darrers quatre anys per un valor de 300.000 euros, la majoria dels quals destinats a la comunicació i la difusió d'un projecte que, per cert, la ciutadania del país ni tan sols hem arribat a conèixer –no s'han arribat a esclarir qüestions tan importants com són el cost econòmic global que tenia el projecte, les inversions que realment estaven previstes, els consums energètics o hídrics que hi havia associats o que s'haurien requerit, els impactes ambientals, etcètera.

En fi, haver destinat més de mig milió d'euros a un dels seus megaprojectes fallits amb tot el que ha plogut aquests darrers dos anys amb la pandèmia i amb la situació d'inflació que tenim ara mateix..., sincerament, creiem que la ciutadania mereix una explicació o com a mínim una disculpa, perquè entenem que no és de rebut que quan acaben d'aprovar mesures per valor de només 1,5 milió d'euros per fer front a la situació derivada de la guerra d'Ucraïna quan venen de gastar-se mig milió en un projecte fracassat..., nosaltres creiem que cal donar explicacions.

Fetes aquestes consideracions prèvies, ara sí, entrem en matèria i en les alternatives reals de futur per a la vegueria i, per tant, per a les comarques de l'Alt Urgell, de l'Alta Ribagorça, de la Cerdanya, del Pallars Jussà, del Pallars Sobirà i per al territori de l'Aran. Li voldria situar almenys quatre grans eixos.

El primer és el de la governança, de les polítiques públiques a l'Alt Pirineu i l'Aran, particularment pel que fa a dues qüestions. La primera és el desplegament de la vegueria per part del Govern de la Generalitat. Nosaltres creiem que cal desplegar completament aquesta vegueria, perquè el que cal és apropar les decisions al territori, perquè és apropant les decisions al territori com diagnosticaren millor les problemàtiques i prendrem millors solucions.

Però és que, clar, el que veiem és que justament l'Alt Pirineu i l'Aran és una de les vegueries més endarrerides en aquest desplegament, i ens dona la sensació que aquí tenim territoris de primera i territoris de segona, perquè hi han altres territoris en què el desplegament del Govern de la Generalitat a nivell territorial està molt més avançat i, en canvi, en aquesta, que segurament és de les que més ho necessita, és de les que té una realitat territorial més específica, que requeriria aquest desplegament, doncs, no veiem que hi hagi avenços significatius. I ja portem molts anys amb aquesta qüestió.

I la segona qüestió relativa a la governança que li volíem plantejar és tot el que té a veure amb l'ampliació de quotes de govern per a l'Aran. I això vol dir ampliació del seu marc competencial, finançament i reconeixement efectiu de les institucions araneses. El reconeixement legal de l'Aran i el seu marc competencial han quedat, a la pràctica, diluïts per la manca del seu desplegament reglamentari, per la manca sobretot del seu finançament.

La retallada pressupostària de l'any 2012, que fou d'un vint per cent del pressupost assignat a l'Aran –i d'això ja en fa deu anys–, no s'ha revertit. I el més greu és que el Govern de la Generalitat ha signat un acord de finançament amb l'Aran per revertir aquesta situació, però incompleix l'acord. Per tant, jo no sé si els sona, la cantarella, però una mica mirem-nos el que estem fent amb l'Aran i intentem ser exemplars també quan demanem altres coses que compartim amb el Govern de l'Estat. Per tant, siguem exemplars amb l'Aran.

Segon eix que li volia plantejar: és tot el que té a veure amb l'habitatge. Sap vostè perfectament que una de les principals problemàtiques del Pirineu és l'accés a l'habitatge. I aquest és un dels motius que accelera les dinàmiques de despoblament, i és conseqüència, entenem nosaltres, també del monocultiu turístic que estem vivint en aquest territori. S'ha generat un parc d'habitatges de segones residències, enfocat a les segones residències, on els preus s'han disparat tant en el lloguer com en la compra, i això impossibilita que avui en dia els i les joves del Pirineu puguin quedar-se a viure en el seu territori o puguin tornar-hi després d'haver de marxar per estudiar fora, perquè aquesta és una altra de les grans problemàtiques del Pirineu, que són les dificultats del jovent per poder estudiar. Però, en tot cas, quan van estudiar a fora, després no poden tornar, perquè no hi ha l'accés a l'habitatge garantit. I li pregunto quines polítiques estan fent vostès per facilitar l'accés a l'habitatge al Pirineu; què estan fent, doncs, per generar oportunitats per als joves del territori perquè puguin quedar-s'hi.

I torno a l'Aran, un territori on no tenen recursos ni tan sols per tenir un cens d'habitatges buits i on..., sap quants diners reben per part de la Generalitat per a les polítiques d'habitatge a l'any? Dotze mil euros –dotze mil euros– a l'any per a polítiques d'habitatge a l'Aran. Jo li recordo que el seu salari ronda els 118.000 euros; per tant, gairebé deu vegades més del que el seu Govern està destinant a les polítiques d'habitatge a l'Aran. Ja sé que no cal comparar-ho, però és que em sembla tan ridícul, dotze mil euros, per a un territori com l'Aran, per a polítiques d'habitatge, quan és el principal problema que té el Pirineu, que sincerament crec que haurien de fer alguna reflexió al respecte.

Tercer eix que li volíem plantejar, que és el de la connectivitat, tant la digital com la física, i, per tant, la relativa a la mobilitat, que ambdues saben vostès que representen, segurament, el principal dèficit avui en dia de l'Alt Pirineu i l'Aran. I no només limiten enormement la qualitat de vida dels seus habitants, com també les possibilitats de desenvolupament econòmic, sinó que també són el principal obstacle per al repoblament.

Em vull referir especialment al transport ferroviari, i el que li plantejaré no té res a veure amb el traspàs de competències, que nosaltres també defensem, eh?, però... Per una banda, la línia de la Pobla és responsabilitat seva: convertir el tren de la Pobla en un veritable tren de rodalies i no un tren turístic com és actualment, amb tan sols quatre trens al dia –a les set, a les deu, a les tres i a les nou–; això és el que tenim ara.

I, per altra banda, segona proposta, que és la proposta que li hem fet de tren del Pirineu que connecti Andorra, la Seu i Alp per la vall del Segre, una proposta que vam acordar estudiar en els actuals pressupostos d'enguany, que així s'està fent. I el que li demanem és que en prioritzi la seva execució en els propers anys. Sabem que és una inversió gran, però també que és una proposta viable i que, conjuntament amb el desdoblament de l'R3 fins a Vic i la millora de la línia R3 fins a Puigcerdà, no només permetria transformar tant les dinàmiques de mobilitat interna del Pirineu, sinó també la connexió del Pirineu amb Barcelona i amb França.

I en la segona part, en tot cas, li desenvolupo alguna altra proposta.

Gràcies.

La presidenta

Doncs té, seguidament, la paraula el vicepresident del Govern i conseller de Polítiques Digitals i Territori, senyor Jordi Puigneró.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori (Jordi Puigneró i Ferrer)

Bé; moltes gràcies, presidenta. Molt bon dia, diputats, diputades. En primer lloc, deixin-me que els felicitï per aquesta iniciativa, perquè per primera vegada ens presenten una iniciativa per al Pirineu que és per fer coses, no per deixar que el Pirineu deixi de fer coses. Vull dir que, en aquest sentit, crec que l'agenda estratègica del Pirineu es farà –ja l'hi avanço– amb jocs o sense. I aquest és el compromís que tenim del Govern, perquè nosaltres el que sí que tenim clar és que el Pirineu ha de poder decidir què vol fer amb el Pirineu.

Crec que vostès a vegades aquesta visió no la respecten, com a partit polític, des de la perspectiva que precisament aquesta setmana passada es va fer la taula territorial dels jocs, dels jocs olímpics, i tots els alcaldes de tots els municipis hi estaven a favor, eh? Per tant, vostès són els que van en contra del que el Pirineu vol decidir respecte al seu desenvolupament.

En tot cas, el compromís d'aquest Govern és escoltar la gent del territori, i, a partir d'aquí, treballar conjuntament amb una agenda estratègica pròpia i diferenciada per al Pirineu. Aquesta agenda ha de permetre dibuixar, consensuar i planificar el futur d'aquest territori.

D'acord amb la seva intervenció, diputat, entenc que voldrà saber quina és aquesta agenda. Ja l'hi avanço, eh?, aquesta agenda..., el Govern ja n'ha aprovat els eixos estratègics; per tant, per part del Govern... I, evidentment, la sotmetrem a un procés de participació, perquè entenem que és com s'han de fer les coses, en aquest tipus de projectes territorials.

En tot cas –i torno a insistir en la meua idea, com he començat–, el que no farem, en qualsevol cas, i no farem des del Govern de Catalunya, és que des de l'Ajuntament de Barcelona es vulgui decidir com es fa o què s'ha de fer en el conjunt del Pirineu. Igual que el Pirineu no decideix o no ha pogut decidir si es fa la copa Amèrica, doncs, a les aigües territorials de Barcelona (*alguns aplaudiments*), deuen entendre també que des de l'Ajuntament de Barcelona hauríeu de deixar de voler decidir què han de fer o què no han de fer des del Pirineu.

En aquest sentit, i concretament des del Departament de la Vicepresidència, estem duent a terme moltes accions per al Pirineu. I permetin-me que a continuació els hi detalli, primer, què hem fet fins ara, i, per tant, què hem fet en aquest any de govern; permetin-me també que després els concreti en què consisteix aquesta agenda estratègica –espero que em doni temps– i també quin cronograma té aquesta agenda.

En primer lloc, què hem fet? Què hem fet fins ara? Portem només un any, i, per tant, ja li puc concretar que, des de la Direcció General de Muntanya –el Govern té una direcció general específica per tractar els temes de muntanya–, hem, per començar, incrementat un cent quaranta per cent la partida destinada al manteniment de

camins a les comarques de muntanya, quelcom molt demanat i molt important per a aquests municipis. L'any passat hi havia 2,5 milions d'euros; ara n'hi ha destinats 6 milions.

A més a més, hi ha una partida per a camins no rodats de 600.000 euros, és a dir, per a tot allò que són senders a peu. Després també hem donat 2 milions de subvenció als consells comarcals de muntanya per a compra de maquinària per a gestió i manteniment de camins –com, per exemple, una desbrossadora o un tractor. També, en aquest sentit, hem passat de 2,5 a 9 milions d'euros en el conjunt total de la inversió que estem fent per al Pirineu; per tant, triplicant la inversió.

A més a més, també disposem d'un instrument propi, que és l'IDAPA, que penja d'aquest departament, i també n'hem duplicat el pressupost, passant d'1,3 a 2,6 milions d'euros. Per tant, fets concrets, eh?, que vostè em demanava, de polítiques concretes que estem fent per al Pirineu.

No li mencionaré tot el que estem fent en matèria fibra òptica perquè el podria avorrir, eh?, des de la perspectiva de tot el desplegament, com mai s'havia fet abans. Ja arribem a les capitals de comarca. Per cert, a totes elles menys una. Esperem que avui el senyor Ordeig, en la seva interpellació que ve posteriorment, ens doni alguna notícia respecte al permís per poder accedir al Pont de Suert a través de la carretera de l'Estat, que permetrà, diguéssim, aquesta connexió. Espero que ens porti bones notícies, des d'aquesta perspectiva. En tot cas, dir-li que tenim ja connectades totes les capitals de comarca, i estem connectant també tots els petits municipis de totes les comarques del Pirineu. Per tant, una inversió molt important, des d'aquesta perspectiva.

O, per exemple, també hem posat en servei ja un servei d'heliports vint-i-quatre hores per a serveis d'emergències. En aquest cas, en concret, si una persona té una emergència mèdica, amb el nou servei d'heliport vint-i-quatre hores de la Seu d'Urgell es garanteix el seu trasllat a l'Hospital Taulí de Sabadell en menys de trenta-cinc minuts. Per tant, estem apropant també el servei de salut al Pirineu en els casos d'emergències greus, un servei imprescindible. Això també ho hem fet ja en aquesta legislatura.

O, per exemple, també estem desplegant les àrees 5G del Pirineu i Aran, àrees d'innovació, l'única demarcació que té dues àrees 5G de totes les que hem desplegat fins ara. I això ho està fent també aquest Govern, amb l'objectiu, evidentment, de generar innovació.

O, per exemple, perquè aquest dissabte 9 de juliol, per primera vegada, les falles d'Erill la Vall es puguin retransmetre en *streaming* per tecnologia 5G, en aquest cas, per Pirineus TV, i, per tant, per donar un valor afegit a un esdeveniment, en aquest cas, cultural..., aquest esdeveniment, evidentment, turístic i cultural que posa també el Pirineu en el mapa.

O, per exemple, també, una de les primeres decisions que vaig prendre com a vicepresident i conseller de Territori ara fa un any, que va ser aprovar, en aquest cas, el pla director de càmpings. En l'àmbit del Pirineu hi ha molts càmpings que demanaven des de feia molt de temps aquest pla director. I, per tant, aquest pla director està aprovat i resol algunes de les problemàtiques que els càmpings tenien.

O, per exemple, hem posat en marxa també, amb el llançament del nanosatèl·lit Enxaneta, un servei, en aquest cas, a través també de l'Institut Cartogràfic i a través també de Sant Esteve de la Sarga, on tenim l'observatori, per a la millora de processos agraris en l'àmbit del Pirineu, aportant dades per fer, en aquest sentit, doncs, proves pilot en el camp.

O, per exemple, en l'àmbit dels trens, que vostè evidentment hi té una preocupació especial –nosaltres també–, estem ja en aquests moments sol·licitant l'estudi per valorar la viabilitat i la trajectòria d'aquest nou servei ferroviari al Pirineu, que vostè abans en parlava. En aquest cas, des de Puigcerdà..., bé, des d'Alp fins a la Seu, i després també la possibilitat de poder arribar fins a Andorra.

Però és veritat que un dels àmbits que també hem i haurem de millorar, i en aquest cas li correspon al Govern de l'Estat, és l'R3. Després en parlaré i m'hi referiré amb més concreció, de la importància que té també aquesta línia de trens. Ho dic perquè, si parlem de trens, parlem de totes les línies de trens. Crec que l'R3 fins a Puigcerdà és imprescindible, des d'aquesta perspectiva.

I, evidentment, el tren de la Pobla. Escolti, hem incrementat..., hem duplicat el servei en aquesta legislatura, en nombre de trens. Per tant, estem fent coses per millorar, evidentment. No em podrà vostè dir que el tren fins a la Pobla ha de ser un servei com el metro de Barcelona, però sí que garantirem un servei que doni una freqüència que permeti a la gent d'aquestes comarques poder desplaçar-se, en aquest cas, fins a Lleida, en un temps i amb una flexibilitat acceptables.

També, a través de la llei de mesures, vam modificar la relació als usos i activitats del sòl no urbanitzable, amb l'objectiu que els joves ramaders que vulguin quedar-se al costat de casa dels familiars..., que s'hi puguin fer la seva pròpia casa, que abans no podien i havien de conviure amb els pares, i això feia molt difícil la continuïtat d'aquella activitat de negoci.

També estem desplegant els serveis territorials de la vegueria de l'Alt Pirineu i Aran. Com sap vostè, els delegats del Govern depenen de la vicepresidència del Govern. I ha estat en aquesta legislatura on hem desplegat els serveis, on estem desplegant els serveis territorials. Després de molts anys i de demanar-ho durant molt temps, ha estat aquest Govern el que està desplegant els serveis territorials en aquesta demarcació.

També estem preparant la futura llei de muntanya, una llei específica que Catalunya té, que és..., ara no recordo si és de l'any 83 o..., és de fa molts anys, i s'havia d'actualitzar. I, per tant, l'estem posant al dia i hem ja aprovat la memòria preliminar per part del Govern, i estarà en exposició pública fins a finals de setembre.

En definitiva, estem tirant endavant tot un procés de millores per a les comarques de muntanya, específicament per al Pirineu, amb una agenda estratègica per al Pirineu que està basada en quatre eixos. I, evidentment, aquesta agenda pretén ser un punt de partida del debat que es durà a terme a través d'un procés participatiu obert a tota la ciutadania, i, per tant, serà la gent del Pirineu que decidirà què vol fer amb les polítiques en el Pirineu –no ho decidirà la senyora Ada Colau, eh? Per tant, des d'aquesta perspectiva... Ho dic... (*Remor de veus.*) No, no és una obsessió. És que vostès s'han dedicat... (*Remor de veus.*)

Escolti, vostès s'han dedicat a boicotejar, des de Barcelona, el projecte dels jocs olímpics del Pirineu. Diguin-ho clar, diguin-ho així de clar. En són els principals responsables. I, per tant, home, quan parlem de respecte... (*Diverses veus increpen el vicepresident.*) Sí, vostès, vostès, eh?, vostès, vostès. Per tant, el que hem de fer, en tot cas, és respectar el Pirineu i respectar que des del Pirineu es puguin desenvolupar les polítiques per fer possible, doncs, una millor activitat en aquestes comarques.

La presidenta

En el torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, presidenta. Bé, vicepresident, a veure, el nostre grup parlamentari, com tots els grups parlamentaris, pot tenir posició política sobre el Pirineu i sobre tots els territoris, i això és el que fem.

Punt número dos, el Pirineu, com tots els territoris, és divers, i, per tant, hi han diversitats d'opinions. No tothom pensa igual, al Pirineu. I és precisament per això que nosaltres el que hem defensat des del principi és que es realitzés una consulta al Pirineu, perquè, en tot cas, fos el Pirineu qui decidís sobre el seu futur. Per tant, sobre que és la ciutadania del Pirineu la que ha de decidir sobre el seu futur, a nosaltres no ens ha de donar cap lligó.

I la posició de l'Ajuntament de Barcelona jo crec que ha estat bastant clara, d'acord? És a dir, una cosa és el que des del nostre grup polític defensem i l'altra cosa és com

l'Ajuntament de Barcelona, com a capital del país, sempre ha dit que recolzaria el conjunt del país i el seu territori. I aquesta ha estat la posició de l'alcalde de Barcelona.

En qualsevol cas, més enllà de que vostè vulgui entrar en determinades trifulgues polítiques, a nosaltres ens interessa parlar de contingut i ens interessa avançar. Li hem fet algunes propostes. En algunes, ens hi ha fet alguna referència, en d'altres no; per exemple, en matèria d'habitatge, que sabem, doncs, que és un dels principals problemes que té avui en dia el Pirineu.

Jo li estava parlant, efectivament, de mobilitat i de connectivitat. Sabem també, doncs, que un dels seus principals objectius és tot el que té a veure amb la connectivitat digital. Nosaltres celebrem que s'estigui duent a terme el desplegament de la fibra òptica a totes les comarques, a tots els municipis, però cal també ser capaços d'arribar amb la telefonia mòbil a tot el territori, perquè un dels problemes del Pirineu justament és la falta de cobertura en telefonia mòbil en molts àmbits.

I, en l'àmbit de la mobilitat, efectivament, cal desdoblar l'R3 fins a Vic. Nosaltres confiem, doncs, en que el pla de rodalies 20-30 així ho farà, com està començant ja..., ja està licitat i ha començat l'execució d'aquesta obra. I creiem que cal també millorar el tram Vic-Puigcerdà. Em diu: «Hem doblat els serveis de la línia de la Pobla.» Bé, passant de dos a quatre. Nosaltres creiem que això és insuficient. És a dir, volem que realment..., no cal que funcioni com el metro de Barcelona, òbviament, però sí que volem una freqüència que sigui acceptable, no només per a la Pobla, sinó per al conjunt de la línia.

També en l'àmbit de la mobilitat, nosaltres, òbviament, som conscients que amb el ferrocarril no resoldrem el total de la mobilitat d'un territori que té poca densitat de població i que, a més a més, té una orografia molt difícil. I, per tant, el que cal és millorar, òbviament, les vies d'accés als diferents nuclis de connexió; per tant, millorar les connexions viàries –certament, moltes de les quals depenen de l'Estat–, però cal també dotar-nos d'un servei de transport col·lectiu que sigui assequible i que sigui eficient, i avui en dia no tenim ni una cosa ni l'altra. Per anar de Llavorsí a Barcelona triges entre cinc i sis hores i et costa gairebé quaranta euros, el viatge d'anada. No té sentit que volar a les Balears sigui més econòmic que baixar del Pirineu a Barcelona. Això no té sentit, i ho hem de canviar.

I nosaltres entenem que tenim dues grans oportunitats pel que fa a la mobilitat en transport viari, en transport col·lectiu. Una és les possibilitats que ofereixen les tecnologies, doncs, per a tot el que és el transport a demanda; per tant, aquí creiem que cal desplegar i avançar en aquest àmbit. I l'altra és el venciment de les concessions a les línies d'autobús que es produirà en els propers anys, que entenem que és una gran oportunitat i que aquí el Govern de la Generalitat té plenes competències per redefinir els traçats, per redefinir freqüències, per redefinir horaris i, sobretot, per plantejar preus realment assequibles perquè la gent del Pirineu pugui desplaçar-se dins del propi territori, però també per connectar amb la capital del país, que ara és extremadament difícil.

El quart eix que li volia plantejar –i vaig acabant– és tot el que té a veure amb la diversificació econòmica. Nosaltres creiem que un dels grans errors estratègics en l'aposta de desenvolupament territorial del Pirineu és apostar per un únic sector. S'ha apostat únicament pel model de monocultiu turístic. Nosaltres creiem que aquí cal un canvi. Com també creiem que no es pot fer dependre aquest monocultiu turístic dels esports d'hivern, sinó que cal diversificar també l'activitat turística vinculada a l'esport amb altres esports de muntanya que són potents, que són importants i que el Pirineu realment hi podria donar molt de si. I ser conscients que estem en un context d'emergència climàtica i que, per tant, cal una aposta per diversificar el conjunt de l'activitat econòmica i també, en la mesura del possible, per reactivar el sector primari i, òbviament, per fer possible el teletreball i per apostar també pel sector terciari.

I, per últim, vostè em diu..., ha dit diverses vegades: «Portem només un any de govern i hem fet tot això, en un any de govern.» No, escolti, vostès porten molts anys

de govern. La llei de muntanya..., comença la necessitat de modificar-la l'any 2011, fa més de deu anys, i vostès ja estaven al Govern. Per tant...

La presidenta

I, finalment, en el torn de rèplica, té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori

Gràcies, diputat, també per la seva intervenció. Escolti, la llei de muntanya..., ja en tenim una, de llei de muntanya; del que es tracta és d'actualitzar-la i posar-la al dia. I aquest Govern és el que està en aquests moments... Ja ha aprovat la memòria preliminar en el si del Govern, i, per tant, l'estem impulsant. Per tant, fets concrets, de polítiques concretes, que estem impulsant per al Pirineu.

En tot cas, l'agenda estratègica n'és un altre. I aquí, evidentment..., crec que és un document molt dens que avui no tindrem temps d'entrar en tots els àmbits d'actuació. Vostè n'ha mencionat molts: habitatge, mobilitat, etcètera. És evident que en deu minuts és impossible poder abordar tots aquests temes. Crec que sí que, i ho veurem després també en la moció que segurament vostès presentaran, la moció subsegüent..., en tot cas, sí que nosaltres hem concretat quatre grans eixos d'actuació.

Un eix centrat, evidentment, en els serveis, i, per tant, els serveis mínims que necessiten àrees molt despoblades i amb una orografia complicada. I aquí hi ha salut, educació, habitatge, etcètera, evidentment. Un àmbit també molt important sobre el que han de ser avui les noves polítiques en l'àmbit del desenvolupament, que han d'estar basades, evidentment, sempre en la lluita contra el canvi climàtic. Tot el que fem ha de tenir, evidentment, una visió de petjada de carboni tendent a zero o neutra. Per tant, tot això està incorporat, la sostenibilitat, en totes les activitats.

L'altre gran element és, evidentment, aquest desenvolupament econòmic i de la innovació, que, en certa manera, ha de permetre també la nova economia digital. El Pirineu pot tenir una gran oportunitat, aquí, per desenvolupar noves activitats, no només basades en el turisme i en altres indústries concretes que fins ara eren tradicionals en el Pirineu. Crec que aquí podem fer molt bona feina.

Però tot això, evidentment, necessitarà, jo crec, un àmbit molt important d'actuació, que és tot l'àmbit relacionat amb les infraestructures, tant infraestructures ferroviàries i viàries com també, evidentment, infraestructures digitals, eh? I en aquestes últimes no m'hi estendré, però són les que habiliten, evidentment, el teletreball, i, per tant, permeten també, en certa manera, que molts altres serveis es puguin prestar.

Espero que, en aquest trajecte que farem per millorar el Pirineu també des d'aquesta perspectiva, vostès ens ajudin; des de la perspectiva de les competències que tenen en l'àmbit del Govern de l'Estat, o de la capacitat d'influència que tenen en el Govern de l'Estat, per millorar algunes d'aquestes qüestions, perquè vostès reclamen molt al Govern de la Generalitat, però no veig que reclamin mai res al Govern de l'Estat, del qual en formen part –o, si més no, no ho fan amb la mateixa vehemència.

N'hi han algunes d'elles que són fonamentals. La nacional 260, que travessa tot el Pirineu i que és la que permet connectar el Pirineu d'una forma transversal, de vall a vall, és una infraestructura que requereix millores des de fa molt temps. Estem parlant, per exemple, de que hi ha alguns túnels dibuixats, en el cas de Perves, i també millores en l'àmbit del Cantó que esperem que algun dia el Govern de l'Estat s'hi posi, perquè un dels problemes que té el Pirineu és la seva comunicació entre valls, no cap avall, no cap a Barcelona. Es triga més, a vegades, a anar d'una vall a l'altra que a anar cap a Manresa o baixar fins a Barcelona. I, per tant, això s'ha de corregir. I les vies que fan possible aquesta comunicació són vies actualment de l'Estat –la N-260. Si realment, en fi, no es veuen capaçs d'impulsar aquestes iniciatives, és molt fàcil: traspassin a la Generalitat aquestes vies i ja ens n'ocuparem nosaltres.

L'altre també element important, que és el relatiu al tren –vostè l'ha comentat, no?–..., penso que en aquests moments estem parlant, evidentment, jo crec que de

l'eix viari de l'R3, que vostè diu que es desdoblirà fins a Vic. Ara mateix l'únic que hi ha previst és desdoblir-lo fins a la Garriga. Ho dic perquè la previsió..., al ritme que van en aquest sentit per arribar a la Garriga, si aquest mateix ritme s'executa cap a Vic, arribarem a Vic el 2100. No sé quan arribaríem al Pirineu, a Puigcerdà. En tot cas, és evident que, si fem una aposta pels trens, això s'ha de corregir.

I, per tant, aquí nosaltres demanem, evidentment, el traspàs integral d'aquesta línia, com moltes altres línies que són línies internes de Catalunya, perquè es pugui millorar un servei també essencial i, evidentment, no es triguí tant a baixar a Barcelona, en aquest cas, amb un sistema de transport que no sigui el vehicle privat.

I, finalment, també en l'àmbit del transport de bus, jo crec que aquí hem de fer una aposta clara –i l'estem fent– pel que és el transport a demanda, el bus a demanda. Perquè és veritat que en aquestes zones difícilment hi podrà haver línies regulars més enllà de connectar les capitals de comarca, però per poder arribar a petits municipis, el bus a demanda serà fonamental. I nosaltres farem una aposta específica –i l'estem fent ja en el Pirineu, però la volem ampliar en aquesta legislatura– per millorar aquest servei.

En tot cas, de tot això en seguirem parlant, segurament, a través de la moció subsegüent i de l'agenda estratègica del Pirineu.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques digitals

300-00202/13

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, la interpel·lació al Govern sobre les polítiques digitals, que ha presentat el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula, per fer-ne l'exposició, el diputat senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Vicepresident, diputades, diputats... Fa un moment, vostè deia: «Què volen els alcaldes i alcaldesses? Què vol el territori?» Jo crec que, en aquest cas, coincidirem en molta part de la diagnosi, però intentarem anar un pèl més enllà. I aquí, començaré, si de cas, pel final, de dir: «Home, què volen els alcaldes?»

Que vostè es deu trobar, quan va pel territori, que nosaltres també ens hi trobem, i que diu... Vostè se'n va a la Terra Alta i, ostres, els alcaldes molts cops li diuen que hi ha problemes de cobertura de telefonia mòbil, que hi ha problemes amb la fibra; polígons industrials de l'Ebre, de Lleida, del Pirineu, del conjunt de Catalunya, de la Sénia, sense anar més lluny –que sabem que vostè n'és conscient–; a Espot –la fibra passa pel costat, però resulta que falten pocs metres per arribar a Espot, a l'entrada del parc nacional de l'estació d'esquí no arriba–; al Berguedà, a la Conca de Barberà, a Torredembarra, a Creixell, també amb molts problemes. I així un llarg etcètera, com... Avui al matí parlava amb una veïna de Montferrer i Castellbò, que també em deia: «Una part sí que tenim cobertura»; una altra part d'una gran extensió de terme municipal no en tenen. Com també la històrica falta de cobertura de Benifallet, Aspa, el Priorat, Pradip, Tavèrnoles, vies de comunicació i carreteres que, en teoria, també les hauríem d'anar cobrint.

Per què començo pel final? Precisament per dir: «Escolti, aquí farem una sèrie de reflexions de fons», però també per intentar concretar i prendre accions concretes que ens permetin resoldre alguns dels dèficits històrics, sense els quals no podrem enfocar els molts reptes que tenim.

Infraestructures digitals. Hi ha un motiu de la interpel·lació que és parlar-li de la falta de cobertura de telefonia mòbil i de fibra òptica –fibra òptica de cent megues–, i sobretot també que ens faci una avaluació, que ens digui la seva opinió, sobre quin

és el grau de compliment de les diferents estratègies, dels diferents documents, dels diferents compromisos que ha adquirit el Govern sobretot per al 2022 i 2023.

Vostè mateix va dir que el 2023 estaria garantida l'arribada de la fibra òptica arreu de Catalunya. Entenc que, llavors, quan ho explica, li hem de dir: «Expliqui's millor.» Perquè també va dir, per exemple, l'altre dia, quan va estar al Pallars Sobirà –nota de premsa del Govern, maig del 2022–: «Fibra al Pallars Sobirà. Dotze municipis, vint-i-set nuclis.» Està bé; però, clar, quants pobles té el Pallars Sobirà? Cent trenta-cinc. A molts d'aquests pobles no hi arriba, la fibra, i segurament no hi ha previsió de que hi arribi properament. Per tant, hauríem de veure com adaptem aquesta estratègia per fer que arribi a tots els nuclis o al màxim de nuclis de població de Catalunya.

Hem analitzat el pla d'infraestructures digitals. És correcte, es fa una bona diagnosi d'on venim, cap a on anem. Hem analitzat el pacte nacional per a una societat digital, l'estratègia 5G de Catalunya, i un estudi molt interessant que vostè va incloure en la seva presentació, que és l'estudi d'avaluació dels impactes del desplegament de les infraestructures a Catalunya. Realment..., un estudi llarg, de la Universitat de Barcelona, que recull tots els beneficis de la connectivitat territorial en un món després de la guerra, després de la pandèmia, amb els fons europeus que en aquests moments tenim a disposició, doncs, que la digitalització, la sostenibilitat, la innovació, però sobretot la digitalització, hi tindran un paper fonamental. Sense connectivitat, evidentment, se'ns escaparà el tren dels molts canvis que tenim al davant.

I el que necessitem, al Pirineu, però també a Lleida, a l'Ebre, a Tarragona, a la Catalunya Central, arreu del territori, és tenir un territori competitiu i just, no perquè la connectivitat ens porti més oportunitats, més activitat econòmica i empresarial, menys atur, més productivitat –ratllar un retorn de dotze vegades la inversió que fem en fibra òptica–..., no només per això; és que avui dia no hi ha futur, no hi ha teletreball, no hi ha empreses, no hi haurà cap mena d'oportunitat, si no hi ha connexió de fibra, si no hi ha cobertura de telefonia mòbil. Per tant, d'això és del que els hi parlarem.

L'estudi compara què s'està fent a altres països. I aquí també li volem demanar una valoració sobre la xarxa pública de Catalunya, la Xarxa Oberta de Catalunya. El mateix estudi diu que la Xarxa Oberta de Catalunya, la xarxa pública, ha de servir per arribar a aquells llocs on la iniciativa privada no arriba. Però, curiosament, quan veiem el desplegament dels darrers anys de la Xarxa Oberta de Catalunya, veiem com hi ha un desplegament molt radial. I si una cosa ens ha ensenyat la crisi de la covid i aquest nou model que volem defensar i aquesta transformació digital que volem impulsar, és que precisament hem de trencar amb els esquemes radials, amb els esquemes de creixement de l'Àrea Metropolitana de Barcelona cap a fora.

Precisament es diu que les xarxes públiques de fibra han de servir per arribar allà on no arriben els operadors privats. Per tant, el que havíem de fer, sobretot, és donar quilòmetres i quilòmetres de fibra òptica arreu del territori en forma de xarxa, més que començar per les grans àrees metropolitanes. En això –suposo que ho ha vist–, l'estudi diu: «El nivell d'execució de les poblacions amb alta densitat de població...», «el nivell d'execució de la fibra òptica és alt, però a les poblacions, als territoris amb baixa densitat de població» –per tant, als pobles petits–, «l'estat d'execució és baix». L'estat d'execució és baix als pobles petits pel que fa a la Xarxa Oberta de Catalunya. Per tant, primer punt que agrairia que ens comentés.

Un altre element crític que també fa aquest estudi és la competència efectiva d'internet de nova generació. Suposo que ho ha vist. Hi tenim un greu problema, perquè no només és que hi hagi la canalització de la fibra, sinó que, llavors, hi hagi operadors que hi vulguin donar servei. I veiem com només l'1,4 per cent... Dades 2019, actualitzades i segurament millorades el 2020. Les del 21 encara no hi són; per tant, totes les dades les hem de posar en perspectiva 2019.

I, evidentment, sabem que els percentatges han augmentat, que s'han fet quilòmetres de fibra, però, en tot cas, veiem com hi ha una tendència insuficient de crei-

xement..., de portar-hi la fibra i la cobertura. L'1,4 per cent dels municipis de Catalunya tenen una competència efectiva en fibra –1,4–, molt poc. Clar, nosaltres tenim un greu problema, és el del noranta-deu: al noranta per cent del territori només hi ha el deu per cent de la població. Per tant, aquí..., és el que necessitem. És que el noranta per cent dels municipis presenten serioses dificultats, deficiències en cobertura de fibra òptica –noranta per cent dels municipis. Si llavors entrem a nuclis de població, la situació encara és més complexa.

També m'agradaria..., si em pogués comentar la cobertura 4G-5G. També a l'estudi es parla de que el seixanta-dos per cent dels municipis tenen un cent per cent de cobertura; només el quaranta-sis per cent a Lleida, Pirineu i Aran, que és la que té més baixa. I aquí hi ha uns contractes que vencen aquest any i l'any que ve, de la gestió de les torres de comunicacions, per intentar que aquesta cobertura arribi arreu del territori. Pensen fer algunes modificacions en els nous contractes de les torres per intentar millorar la cobertura de telefonia mòbil? Tots els que estem aquí estem farts de rebre queixes sobre deficiències en les cobertures 4G-5G.

També m'agradaria, si us plau, si té temps, que em pogués avaluar també els convenis que s'han fet amb les diferents diputacions, perquè aquest és un projecte, aquest és un treball transversal, del conjunt de les administracions públiques, fins i tot Administració pública i els agents i les entitats..., les empreses privades.

N'hi poso un exemple, per veure si n'ha fet el seguiment, que vostè jo crec que és el que ha de liderar això. Diputació de Lleida. Vostès fan un conveni per executar la fibra òptica allà on vostès no arriben. Vol que n'hi digui el nivell d'execució? Pressupost 2019, Diputació de Lleida: 10 milions d'euros. Executat: zero. Pressupost 2020, fibra òptica Diputació de Lleida: 10 milions d'euros. Executat: zero. Pressupost 2021... (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí... Bé, però el conveni està signat amb la Generalitat de Catalunya. 2021, pressupost: 10 milions d'euros; executat: zero. Clar, llavors... Tenim una estratègia que és impossible de complir. I, per tant, l'hi dic avui aquí, perquè la reflexió és global, i, per tant, aquí hi ha molta gent que ha de col·laborar perquè això vagi endavant.

I un altre element que també ens preocupa molt. A Catalunya hi ha 3.900 entitats de població, 3.900 pobles. Vostè diu: «Arribem a tot Catalunya.» No arribem a tot Catalunya, perquè..., 3.900 pobles. Ha d'arribar la fibra a tot arreu? Segurament que no, almenys canalitzada. Ha d'arribar internet a tot arreu? Segurament que sí. Per tant, també li agrairia... No hem entès per què aquesta prova pilot o una altra que es va fer entre el Consell General d'Aran i Hispasat per intentar fer arribar internet per satèl·lit als llocs més aïllats..., per què no iniciatives així, aquesta o alguna altra similar..., per què no la fem? I per què no adaptem tots els estudis i les estratègies que tenim precisament per intentar que el 2023, 24 o 25 tinguem internet de velocitat a tots els territoris?

L'estudi de la universitat també diu que la cobertura entre el setanta-cinc per cent, cent per cent, de cent megues..., d'aquests 3.900 pobles, arribem al vint per cent del total, a 814. I a Lleida el 4,2 per cent dels pobles tenen fibra –4,2–; cobertura, setanta-cinc, cent per cent, eh? Tarragona, vint per cent. Per tant, aquí hi ha recorregut. Ho torno a repetir: dades 2019. Crec que ha pujat uns quatre punts, més o menys, el 2020, i s'hauria de veure el 2021... Girona, dotze per cent, eh? Per tant... Aquestes són algunes dades que m'agradaria que em pogués contrastar.

I sí que m'agradaria, també, conseller, que intentéssim sumar, compartint reflexions. El futur està dibuixat i el compartim, i, per tant, m'agradaria que poguéssim trobar aquells espais transversals per intentar treballar per una digitalització efectiva de Catalunya i la seva societat.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula el senyor Jordi Puigneró, vicepresident del Govern i conseller de Polítiques Digitals i Territori.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori

Bé; gràcies, presidenta. Bon dia, diputat. Efectivament, la digitalització és un dels vectors de transformació més importants que tindrem en els propers anys. I, per tant, la base d'aquesta transformació digital passa, en primer lloc, perquè hi hagi una bona connectivitat, eh? Sense connectivitat, difícilment podrem transformar digitalment.

I aquesta política és una política que jo, personalment, fa anys que estic impulsant, en la mesura que, diguéssim, doncs, he tingut també la possibilitat de tenir més pressupost, menys, i també la capacitat política per poder-ho tirar endavant, i també amb la complicitat de la resta d'administracions, perquè aquest ha de ser un projecte de país, compartit. Vostè ho ha dit molt bé, eh?, això ho hem de fer entre tots. Per tant, aquí tothom hi ha de posar de la seva part. La Generalitat hi està posant el tall gros, però és veritat que les diputacions i els ajuntaments també hi han de posar de la seva part.

En aquest sentit, Catalunya està conformada per 947 municipis. Vostè parla, després, de 3.900 pobles. És veritat que després hi han molts nuclis desagregats, eh?, alguns d'ells..., en fi, dins d'un municipi mateix, doncs, se'n troben diversos, amb pocs habitants, eh?, en alguns casos, inclús, amb dos, tres, quatre persones vivint-hi. Jo he sigut sempre molt realista. El nostre primer objectiu és fer que la fibra arribi a tots els municipis per un tema, també, d'equilibri i solidaritat territorial. I, un cop assolim aquest objectiu, podrem plantejar-nos –perquè això, evidentment..., els recursos no són il·limitats– poder fer possible que arribi també aquesta infraestructura a molts d'aquests 3.900 petits nuclis d'habitants.

Però sí que és veritat que, si no hi arriba la infraestructura, en aquest cas, la fibra, el que sí que hi ha d'arribar és internet, com vostè també ha dit molt bé. I en això també hi estem treballant. I, per tant, no a tothom li arribarà el cable, però sí que li arribarà a tothom la capacitat d'estar connectats per diferents tecnologies. Però primer necessitem que la fibra arribi a tots els municipis, perquè quan tu tens la fibra prop és més fàcil després fer connexions sense fils utilitzant altres tecnologies per connectar aquests petits nuclis. Si la fibra no arriba al municipi, aquesta possibilitat només queda emparada per utilitzar tecnologia tal i tal, com vostè també molt bé deia, però aquesta és més cara, eh?, si més no, fins ara. Potser en el futur podrem tenir aquest tipus de connexions, doncs, a un preu més raonable.

Per tant, per això estem fent aquest esforç, eh? I, de fet, aquest estudi al qual vostè es referia, l'estudi de la Universitat Autònoma, és un estudi que celebrem. De fet, nosaltres hi hem col·laborat, eh?, evidentment, en aquest estudi. Ens semblava que una universitat valorés l'impacte que està tenint aquest desplegament d'aquest model singular que estem fent de col·laboració públicoprivada, amb aquest model propi a Catalunya de desplegament de xarxes troncals de fibra òptica, és el que..., en fi, és un bon model i ha estat inclús premiat per la Comissió Europea. Per tant, anem en la bona direcció.

Després, també, si valorem els indicadors, en aquest cas, que fa la Unió Europea sobre el nivell de connectivitat i digitalització que tenen els estats europeus... El DESI, el *digital economy and society index*, és un indicador que fa alguns anys que mesura, diguéssim, doncs, aquest grau de digitalització, i un dels seus capítols especials és la connectivitat. Nosaltres vam demanar si es podia aplicar aquesta metodologia a mesurar no només estats, sinó a mesurar també altres territoris, i, per tant, territoris, en aquest cas, com Catalunya. I així ho hem fet. I no ho hem fet nosaltres, ho hem encarregat a organitzacions independents, que, aprofitant la mateixa metodologia, han mesurat com està Catalunya.

Doncs bé, Catalunya, en l'àmbit de connectivitat, està entre els quatre primers d'Europa pel que fa a alta capacitat, connectivitat en petits municipis, en grans municipis. Per tant, el nostre punt de sortida..., l'últim mesurament del *digital economy and society index* ens diu que nosaltres estem molt per sobre, per exemple, que el conjunt d'Espanya. Estem molt per sobre que la majoria d'estats europeus. Només ens superen Finlàndia, Noruega, Dinamarca i Holanda. I en connectivitat, no tots ells, només algun d'ells.

Per tant, crec que estem en una bona posició. Crec que això és el fruit de la feina que s'ha fet aquests anys en matèria de connectivitat amb els models de desplegament. I així ens ho avalen quan demanem mesurar-nos, eh?, tant si ho fa la Universitat de Barcelona com si ho fan, en aquest cas, institucions europees, en comparatives amb altres punts d'Europa.

Que ens queden coses per fer? Sí, és evident. No hem acabat la feina, eh? Vostè ja n'ha posat alguns exemples. I per això el nostre compromís va ser, la passada legislatura, acabar el desplegament per portar les troncats de fibra de la Generalitat a totes les capitals de comarca. He de recordar que a totes excepte una. I aquí sí que els demanem, un cop més, que ens ajudin d'una vegada per totes a poder passar per una de les carreteres de l'Estat que ha de permetre connectar, en aquest cas, el Pont de Suert..., que és l'única comarca on no hi arriben carreteres de la Generalitat. I, per tant, no tenim manera d'arribar allà per la forma com estem estenent la fibra òptica. Aquí demanaríem al Partit Socialista, doncs, que ens ajudi a accelerar aquest tràmit, que fa temps que ho demanem.

I, a partir d'aquí, també anem connectant municipis al pas..., polígons industrials... I actualment..., pensin vostès que ja hem desplegat 4.100 quilòmetres de fibra òptica, al llarg d'aquests darrers anys. Que això, en fi, perquè se'n facin una idea, seria com anar des de Barcelona fins a Sant Sebastià, passant per París, Brussel·les, Luxemburg, Stuttgart, Suïssa, Milà, tornant per Mònaco i arribant a Barcelona, eh? En fi, hem fet una feina de desplegament molt important.

I ara tenim planificats, per a aquests propers dos anys, 1.700 quilòmetres més de desplegament, amb una aposta..., en fi, estem doblant el que hem fet aquests darrers anys des de la perspectiva de l'execució anual. I per què ho fem, això? Doncs ho fem precisament... Vostès és de la Seu d'Urgell, eh?, i sap que nosaltres vam portar la fibra a la Seu, l'hem portada a Puigcerdà. Però, entre la Seu i Puigcerdà, doncs, evidentment, ens queden uns quants pobles a connectar, uns quants municipis.

Ara mateix no ho podem fer per un motiu, perquè per poder-hi passar hem de passar per la nacional 260, que espero que, quan vostès ens ajudin, doncs, podrem passar aquesta xarxa de fibra òptica i podrem connectar, doncs, en fi, des de Cava, el Pont de Bar, Lles de Cerdanya, Montellà i Martinet, Bellver de Cerdanya, Meranges..., petits municipis que actualment no els hi arriba aquesta infraestructura i que els hi ha d'arribar en aquests moments per altres mecanismes que no són, en aquest sentit, tan eficients.

Escollin, ens tenen a disposició per ajudar en aquest propòsit. Penso que en això ningú de la cambra crec que dirà que no despleguem fibra òptica pel país. Vaja, em semblaria voler anar contra el segle XXI. I, en aquest sentit, ho hem de fer amb totes les administracions.

Vostè ha mencionat tots els convenis amb les diputacions. Aquests convenis els vaig impulsar jo mateix. Ens ha anat molt bé amb la Diputació de Barcelona, amb la Diputació de Girona i amb la de Tarragona, estem fent molta feina. Amb la Diputació de Lleida és veritat que hem tingut alguns problemes, i els hem tingut per motius diversos. També, a vegades, perquè els tècnics de carreteres són més durs a l'hora de poder permetre passar infraestructura en carreteres molt estretes, i, per tant, ens obligaven a utilitzar els vorals, etcètera. I, per tant, hem hagut de, fins i tot, en aquest sentit, des de la perspectiva del Departament i de la Direcció de Carreteres, canviar algunes coses perquè fos més fàcil, aquesta possibilitat.

I, en tot cas, dir-li que, mentre la Diputació de Lleida no ha pogut executar els seus trams, també li haig de dir que ho està fent la Generalitat. O sigui, nosaltres estem avançant els trams de la Diputació de Lleida amb la voluntat de que després la Diputació de Lleida recuperi altres trams que li tocava fer a la Generalitat.

Per tant, no ens estem endarrerint en la planificació; senzillament, hem canviat els papers. I, per tant, nosaltres estem fent en aquests moments una part de la feina que ara mateix, per motius diversos, la Diputació de Lleida no podia executar, amb

el compromís que executarà després trams posteriors, i, per tant, ho compensarem des d'aquesta perspectiva. Per tant, no ens hem aturat. I aquesta col·laboració és molt bona amb les quatre diputacions, he de dir, des d'aquesta perspectiva.

Dir també que, evidentment, en l'àmbit de la cobertura de telefonia mòbil..., aquí nosaltres..., vostè ha mencionat el contracte de torres –les torres són, evidentment, un instrument important per ajudar, precisament, a afavorir la cobertura–, però aquí li haig de dir que, malauradament, nosaltres no tenim competències sobre l'espectre, l'espectre radioelèctric. Així com podem desplegar fibra per les carreteres –per tant, connectivitat directa–, nosaltres no tenim capacitat..., les competències són de l'Estat. Ja ens agradaria tenir-les, i, per tant, poder subhastar l'espectre i poder fer una política pròpia de telecomunicacions en l'àmbit de cobertura de telefonia mòbil. Això ho fa l'Estat. L'únic que podem fer és intentar, amb les torres, afavorir, ajudar que els operadors tinguin més facilitats.

Des d'aquesta perspectiva, què estem fent, també? Doncs, aprofitant la xarxa de fibra òptica de la Generalitat, estem connectant aquestes torres amb fibra òptica, perquè si hi ha fibra òptica a les torres hi podrà haver 5G; si no hi ha fibra, no hi haurà 5G.

I, en tot cas, en la meua rèplica continuaré comentant-li altres elements que vostè m'ha comentat.

La presidenta

En el torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Sí; gràcies, presidenta. Vicepresident, perquè no pensi que fujo d'estudi, a mi només se m'han de dir les coses una vegada. Ja m'ho va comentar, el que passava al Pont de Suert. I escolti..., aviam, el permís ja el tenen, per passar la carretera. El permís ja el tenen. (*Alguns aplaudiments.*) El que passa, que vostès no volen passar amb el cost que té travessar una nacional, o amb els requisits tècnics que els hi donen. Per tant, cal explicar tota la veritat.

I dos, això vostè ho arregla en una reunió de deu minuts. És el vicepresident. Per tant, parlant amb els tècnics, amb el Govern de l'Estat, això en deu minuts vostè ho desencalla. El que passa, que potser..., no sé si ja li va bé venir aquí i anar dient que vostès fan fibra òptica tot i les traves de l'Estat. Però escolti, això..., problemes administratius i tècnics, evidentment, als que estem aquí el que ens toca és intentar esmenar-los i tirar endavant.

Pirineu, Lleida, Ebre, el conjunt del territori... Aquesta és l'oportunitat històrica que havíem estat esperant. Ens parlava aquí d'infraestructura viària, ferroviària. Escolti, és que això..., és molt més barat i molt més efectiu, invertir en infraestructura tecnològica. Tenim la gran oportunitat d'esborrar les distàncies geogràfiques. A Catalunya, al conjunt de l'Estat, i a Europa, i al món. Avui dia, que s'està instaurant el teletreball, per primera vegada una persona pot viure a una hora i mitja de Barcelona i treballar a Barcelona. Per tant..., ostres. Ara, això no ho aconseguirem si no va acompanyat del garantiment de la infraestructura tecnològica i d'una política digital efectiva.

Un altre prec que li faig: hi ha l'agenda digital 2020 de la Generalitat, que es va començar a treballar el 14 o el 15, o el 12..., el 13, 2020, que ha quedat obsoleta, amb tot el que ha passat. Conseller, cal una agenda digital actual que replantegi també tots aquests objectius i reforci o canviï aquells que no han funcionat prou bé. Nosaltres, si li serveix de guia, hem aprovat una agenda digital 2025, el govern alternatiu aquest que tanta gràcia els hi fa, però que també fa aquestes coses, veure què fan vostès, veure què es fa a altres llocs, i intentar presentar solucions al conjunt de la societat, o també ajudar el Govern en allò que puguem.

Cal reavaluar el desplegament de la Xarxa Oberta de Catalunya. Jo li dic, crec que és un error, sincerament, prioritzar les àrees metropolitanes amb la xarxa pública. Vostè em diu que no és veritat. D'acord. Jo l'escoltaré, aviam si em diu que no és veritat, però quan vostè mira el mapa..., i, com deia, dels municipis connectats, cada

any quina evolució s'ha fet... S'ha fet una evolució radial que ha prioritzat àrees metropolitanes. Segur que té alguna explicació, però l'estudi d'avaluacions, aquest estudi que vostè també defensava, diu que ho hem fet molt bé aquí, però que ho hem fet molt malament en nuclis petits.

Per tant, jo crec que aquí hem de... Conseller, diu: «Ajudin.» Nosaltres ajudarem en tot lo que puguem, però intentem adaptar aquestes estratègies o intentem garantir que els propers dos, tres anys, el 23, arribarem... O l'hi pregunto: el 23 arribarem a tot Catalunya, amb fibra? No capitals de comarca; tots els municipis? Jo crec que no. Per tant, anem a veure quina estratègia adoptem per als pobles petits, per als 3.900 pobles de Catalunya. Com ho fem? Perquè això no està definit, eh? Les estratègies..., en tenim moltes, però a cada poble..., almenys jo no ho he sabut veure. Vint per cent, eh? Vint per cent de cobertura de fibra el 2019; Lleida, 4,2. Ja els hi he dit abans, eh? És poquet, és poquet. Ja sé que n'hi ha molts, eh?

Per tant, què més li volia dir? Cases rurals, càmpings, explotacions, masies, persones que volen fer teletreball... Necessitem també veure quin mecanisme utilitzem per resoldre les moltes incidències que van sortint. Vostè sap que pot arribar la fibra i hi pot haver molts problemes; que hi pot haver cobertura de telefonia mòbil, però que també sigui, el senyal, feble, o que tingui molts problemes, o que només hi hagi un sol operador. L'altre dia estava en un poble que em deien: «Aquí o ets de Movistar o...» Per tant, sí, però hem de veure com ho fem. I si aquest operador llavors deixa de treballar-hi, aviam qui resol..., dintre del Govern, qui escolta la problemàtica i com intentem resoldre-ho.

Sé que és complex i difícil de resoldre, però jo crec que ens hi hem de posar. Ens hi hem de posar, eh? Territori gran amb diversitat territorial, però tots tenim un objectiu clar i concret. Per tant...

I l'hi repeteixo, contractes corporatius. Per mi és molt important; 144 milions d'euros l'any en contractes corporatius de la Generalitat –144 milions d'euros. Podem utilitzar aquestes noves contractacions per intentar millorar la cobertura, la connectivitat? I tant com sí. Farem miracles? No. Però intentem, ara que s'acaben aquests contractes 2022-2023, fer uns bons contractes per als propers deu anys, o per als propers cinc anys, o per al temps que durin, per intentar que la cobertura i la connectivitat siguin efectives al conjunt de Catalunya.

Gràcies, vicepresident, diputades, diputats.

La presidenta

I, finalment, en el torn de rèplica, té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori

Gràcies, presidenta. Diputat, és evident que les paraules del faristol estan molt bé, eh?, però després, quan arriba l'hora de la veritat, que és en el pressupost..., esmenes que vostès han presentat al llarg d'aquests anys per incrementar les partides pressupostàries en matèria de telecomunicacions en el pressupost de la Generalitat, zero; esmenes que ens han fet, concretes, de pressupost...

És més, vostès van presentar una esmena en aquests darrers pressupostos, o crec que van ser els anteriors, per reduir en 6 milions d'euros la partida del CTTI per poder pagar, en aquest cas, una partida en l'àmbit de les Terres de l'Ebre, si no recordo malament, eh?..., que vostès volien posar una partida a les Terres de l'Ebre de 6 milions d'euros i van proposar que aquella partida es reduís del CTTI. Aquesta va ser la seva esmena.

Per tant, les paraules estan molt bé, eh? I estic molt d'acord en que hem d'avançar cap a la digitalització, però després, quan arribi el pressupost, quan ho haguem d'aprovar amb pressupost, jo vull veure quantes esmenes vostès presentaran d'increment de pressupost en matèria de telecomunicacions, per, precisament, ajudar en aquesta política, perquè fins ara no ens ho han demostrat gaire.

Després, vostè parla tota l'estona dels 3.900 pobles. Escolti, ja l'hi he explicat. A veure, Catalunya està conformada per 947 municipis, que, a molts d'ells, encara no hi arriba la xarxa troncal de la Generalitat; de fet, en un percentatge de petits pobles i de micropobles molt elevat. Per què s'ha fet així, això? Perquè això és una xarxa troncal que es va desplegant en arbre, i, per tant, va, diguéssim, penetrant en el territori. I aprofita, evidentment, les infraestructures viàries per anar arribant a tots aquests municipis. Si nosaltres haguéssim començat pels extrems, havent agafat, eh?, per dir-ho així, els trams finals dels petits municipis, haurien sigut trams desconnectats. Tindríem allà feta la infraestructura i no s'hi podria connectar ningú.

Per tant, la política de desplegament que s'ha fet, que ha sigut anar, diguéssim, desplegant aquest arbre de xarxa de fibra òptica per troncs, doncs, evidentment, primer ha arribat a municipis més grans; no àrees metropolitanes, eh?, estem parlant de municipis d'entre cinc mil i deu mil habitants –això no són àrees metropolitanes. És que, de fet, a les àrees metropolitanes no hi hem pràcticament ni entrat. Tota la inversió que estem fent, precisament, és en el territori i en el conjunt de les comarques, que està conformat, en la seva gran mesura, per municipis, doncs, en aquest cas, des de cinc mil habitants fins a grandàries de vint mil habitants, no?

I ara també estem connectant ja municipis petits, municipis de menys de mil habitants. I l'objectiu és que..., i aquest va ser el motiu que ens vam plantejar la passada legislatura, que va ser acabar capitals de comarca la passada legislatura, i aquesta legislatura acabar el conjunt dels 947 municipis.

Vostè em parla del 2023. És veritat que inicialment havíem fixat aquesta data, perquè creiem que, en el marc de la legislatura, doncs, com aniria evolucionant, i també d'acord amb els pressupostos que podíem aprovar, això podia ser un marc raonable. Ara el que nosaltres estem dient és que en aquesta legislatura acabarem aquesta feina, i, per tant, intentarem que sigui el 2023; si no pot ser el 2023, intentarem que sigui el 2024, però l'objectiu és acabar en aquesta legislatura.

I després ens quedarà, evidentment, tota la feina a fer en els petits nuclis, que aquí hem de buscar altres solucions, en molts d'ells, perquè en molts d'ells no hi arribarem, i els hi hem de dir la veritat a la gent. No hi arribarem, amb fibra òptica, en una casa de pagès que està a dalt d'una muntanya, on hi viuen potser tres famílies. Hi hem d'arribar amb tecnologies sense fils, i, a més a més, amb un bon servei de tecnologia sense fils. Que no es preocupin, tindran un bon servei d'internet, però si tenen la fibra a prop, això serà més fàcil.

I, després, també hem de pensar en altres infraestructures digitals. Vostè ha estat parlant molta estona només de la part de fibra òptica i també de cobertura de telefonia mòbil, però també necessitem que Catalunya estigui connectada intercontinentalment amb infraestructures de fibra, amb cables submarins que donin també més prestacions econòmiques i de competitivitat a la nostra economia. I per això aquest any –ja ho he dit públicament, i, per tant, ho torno a repetir aquí en el faristol del Parlament– arribarà a Catalunya el primer cable submarí, que permetrà, evidentment, connectar-nos intercontinentalment. I això també ajudarà, evidentment, en aquest sentit, a millorar la connectivitat del nostre país.

En definitiva, escolti, no trobarà més complicitat que en aquest conseller, en matèria de desplegament d'infraestructures digitals. Jo espero que en el principal grup de l'oposició també hi trobem aquesta complicitat, sobretot pel que fa a dos elements molt importants: quan arribin els pressupostos, i, evidentment, poder facilitar –que no és ben bé com vostè ha explicat– el pas de les infraestructures digitals de la Generalitat per infraestructures viàries de l'Estat, cosa que avui ens posa molt difícil.

La presidenta

Passem el quinzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre la protecció del medi litoral, que ha presentat la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Interpellació al Govern sobre la protecció del medi litoral

300-00207/13

I té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Dani Cornellà.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller... Bé, aquesta interpellació l'hi fem a vostè, però entenent, doncs, que litoral, territori i acció climàtica són conceptes que van totalment lligats i que, evidentment, això vol dir un treball conjunt entre els diferents departaments i que són termes indestructibles. Per tant, la política que li demanarem que faci vostè, evidentment, s'haurà de treballar també amb el Departament d'Acció Climàtica.

Avui parlarem, doncs, del litoral, el litoral català, un litoral on hem vist, tant a les Illes i al País Valencià com als Països Catalans..., tant al Principat de Catalunya..., és a dir, als Països Catalans, hem vist un litoral en una situació molt delicada a causa, sobretot, de la pressió humana, del canvi climàtic i d'una nefasta gestió que s'ha fet d'aquesta costa. I aquesta nefasta gestió ve des de fa molts anys.

De fet, la costa catalana actual poc té a veure amb la que coneixíem a meitat del segle XX. Tots som conscients que en les darreres dècades de la dictadura franquista va començar un procés de destrucció dels sistemes naturals amb nous centres turístics, càmpings, hotels i segones residències. Però aquest model desenvolupista franquista també va continuar durant la Transició i també durant tots els governs posteriors, tant a escala municipal com autonòmica, que han continuat amb aquest tipus d'urbanisme depredador, extractivista, i construint, en aquesta nova època ja, parcs temàtics, casinos, ports esportius, camps de golf i convertint tota la costa en espais artificials, pensant sempre més en els turistes que no pas en els propis veïns i veïnes que hi viuen. I aquesta política, per desgràcia, avui en dia encara és vigent, com estem veient aquests dies a Begur, però exemples com aquest de Begur, doncs, en trobem al llarg de tot el litoral.

Conseller, tenim un litoral al límit, on les poques parcel·les costaneres que encara no s'han edificat s'han de protegir com un bé comú preuat, molt preuat, que cal conservar en plena emergència climàtica. Aquest urbanisme depredador que només afavoreix uns pocs l'hem d'aturar, i ja. S'ha de salvar el que encara no està trinxat i recuperar el màxim de totes aquestes zones ja malmeses i degradades.

De fet, coneix perfectament l'informe «El litoral al límit», que ens explica la situació, doncs, al Principat de Catalunya. I aquest informe el fa el Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible –que és de la pròpia Generalitat de Catalunya– el 2021. Aquest informe ens apunta que entre el 95 i el 2015 les platges han perdut 0,44 metres transversals l'any, però que a un seixanta-cinc per cent del litoral aquesta xifra encara va ser més alta, 1,6 metres anuals.

A més, subratlla que l'Alt Empordà té una situació especialment crítica, i que la previsió més desfavorable és que l'any 2035 tan sols la meitat de les platges, el cinquanta-quatre per cent, compliran les condicions d'amplada necessària, i que un nou per cent estaran erosionades del tot, és a dir, que desapareixerà una de cada deu platges del nostre país. I això es deu a que hi ha hagut una gestió mal planificada, de retirada en massa de posidònia, de creació de ports, de neteja mecànica i mala planificació dels espais naturals, que ha implicat aquests retrocessos. A Catalunya, tan sols un vint per cent de la costa té prou espai per acomodar-se i continuar enretirant-se davant aquest augment del mar provocat pel canvi climàtic.

Per altra banda, el cinquanta-nou per cent de la franja costanera està urbanitzada en els primers cent metres, un percentatge que arriba fins al vuitanta-u per cent si es descompten el cap de Creus i el delta de l'Ebre. I això s'ha de revertir ja.

Referent a les platges, el seixanta-u per cent de les platges de Catalunya han estat afectades per la desaparició de les dunes, i el trenta per cent han vist disminuïts els seus hàbitats al llarg del darrer segle i aquests primers anys... I, tot i que les platges

es regeneren soles, atès que són cícliques, quan s'adopten mesures orientades al turisme, com ara traslladar la sorra a platges, treure la posidònia, etcètera, això, doncs, causa uns danys ecosistèmics brutals, i el retrocés del litoral ja afecta més del cinquanta per cent de la costa.

I aquí trobem exemples al llarg del país, com podria ser, doncs, la platja Llarga de Tarragona, que ha viscut una transformació progressiva per adequar-se a les necessitats turístiques i de consum, no de la gent que hi viu, i això ha afectat l'ecosistema format per dunes i, evidentment, la biodiversitat de la zona. I la situació s'ha agreujat, doncs, amb aquest temporal Gloria, però també amb aquests altres fenòmens meteorològics que aniran arribant, de ben segur.

Sap que l'Estat francès ha elaborat una llista de 126 municipis que tenen l'obligació d'adaptar-se a l'erosió de la costa pel canvi climàtic i la pressió humana? Aquests estaran obligats a elaborar mapes de risc de retrocés litoral en trenta i en cent anys, i aquests serviran de base per a noves normes d'ordenació del territori, arribant a prohibir fins i tot l'edificació. No pensa que cal prendre mesures com aquestes? Evidentment, no obligant els ajuntaments a fer, sinó treballant amb els ajuntaments i fent-ho conjuntament perquè no els hi recaigui, doncs, tota la feina a ells.

I em podrà dir que en els darrers anys sí que és veritat que s'han fet els plans directors urbanístics –per exemple, la revisió dels sòls no sostenibles del litoral gironí–, i això és veritat, però per nosaltres no ha estat suficient. S'han de desclassificar molts més sectors i que s'incloguin en el PDU els municipis que en van quedar exclosos.

Calen canvis valents i decidits que respectin, doncs, les necessitats dels nostres pobles i ciutats del litoral, així com els valors ambientals, naturals, paisatgístics i patrimonials. Exemples que aquest PDU va quedar insuficient en trobem a Pals, on es vol edificar dos mil habitatges; a Begur, a Palafrugell, a Palamós, a Santa Cristina d'Aro, i, bé, en moltíssims altres municipis on es volen construir centenars d'habitatges, hotels, camps de golf, fins i tot auditoris, etcètera. I tot això s'ha de revisar, i aquest PDU, doncs, ha d'incloure tot el que puguem encara avui en dia salvar.

També, doncs, hi ha la redacció del PDU que va de Malgrat de Mar a Alcanar. I el que demanem és que aquest es treballi de tal manera que no en quedin exclosos moltíssims municipis, i que aquesta eina serveixi realment per fer un canvi dràstic en el desenvolupament urbanístic del litoral, després de dècades que ens han transformat espais naturalitzats en asfalt i totxana.

Podrem planificar i ordenar el territori d'una altra manera i aturar, doncs, la urbanització en àrees inundables, amb pendents majors del vint per cent. Són masses ja les urbanitzacions ubicades en zones forestals i que tenen una gran importància ecològica.

Pel que fa a les infraestructures, el CADS –aquest informe que n'hi parlàvem abans– també ens diu la necessitat d'aturar les ampliacions dels ports. De fet, ens diu que s'ha de reformular el model del turisme, ja que el CADS considera que no és sostenible continuar plantejant ampliacions de port especialment quan el seu objectiu sigui incrementar les places per a la nàutica, etcètera. Per tant, els seus mateixos informes de la Generalitat ens indiquen que s'ha d'aturar el model d'infraestructures al litoral.

També, doncs, la infraestructura com el tren que passa pel Maresme. De fet, el Maresme és una de les comarques més afectades per l'augment del nivell del mar i el canvi climàtic, i pateix temporals de vent i inundacions constants. I aquí el que cal és planificar una retirada d'infraestructures cap a l'interior. Mentrestant, buscar alternatives –com, per exemple, al Masnou– perquè aquestes infraestructures no pateixin quan passen aquests fenòmens meteorològics, però no seguint els criteris del ministeri, que sempre són els mateixos, de posar sorra amunt i avall i fer nous espigons, sinó buscar noves fórmules, diferents, on es renaturalitzin i es facin les actuacions de manera natural, que hi han exemples arreu d'altres països que es poden seguir.

Per tant, doncs, entenem que hi ha molta feina a fer en aquest litoral. I després, en els següents cinc minuts, continuo.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula el vicepresident del Govern i conseller de Polítiques Digitals i Territori, senyor Jordi Puigneró.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori

Gràcies, presidenta. Diputat Cornellà, és la tercera interpellació que faig, i tots gairebé..., bé, menys el senyor Ordeig, que era molt clar que la interpellació me la feia a mi... En fi, comentaven els diputats que potser era una interpellació per a algun altre conseller, no?

En tot cas, sí que és veritat que de vegades costa molt..., i entenc que la Direcció General de Relacions Institucionals i amb el Parlament, que és qui finalment distribueix, doncs, les interpellacions, en aquest cas... Sovint, amb els títols de les intervencions, costa molt acabar de veure quina és la temàtica que es vol tractar concretament. I també, en ares, diguéssim, d'un debat segurament més productiu, estaria bé poder tenir una mica més d'informació, sovint, sobre els temes concrets a tractar, perquè ens permetria també, als que ens toca defensar aquests temes, poder-ne tenir més dades i poder entrar, diguéssim, en un debat més profund, no?

Miri, en primer lloc, crec que és una interpellació molt pertinent. Estic molt d'acord amb algunes de les qüestions que vostè ha plantejat respecte al nostre litoral, i d'on venim i la història, diguéssim, en aquests moments, de la situació concreta que avui pateix el nostre litoral, i que és evident que hem estat actuant..., segurament no suficientment, però s'ha estat actuant per, d'alguna manera o altra, anar, doncs, minorant una situació que es produïa des de feia molts anys. I ens queda feina per fer, evidentment. I jo avui voldria parlar d'alguns d'aquests instruments que ens ho han de permetre, en aquest sentit.

Dit això, també –i crec que vostè ho sap perfectament– les competències que té la Generalitat en matèria d'ordenació i gestió del litoral, i que exerceix el Departament de la Vicepresidència, són les que són, més aviat bastant escasses, i són les que ens reconeix, en aquest cas, doncs, l'Estatut i les que recullen els reials decrets de traspasos de 2007 i de 2008.

És evident que a nosaltres ens agradaria poder tenir més capacitat per poder-hi incidir, però mentre estiguem en aquest Estat, doncs, malauradament no ho podem fer. I, per tant, per això també alguns demanem la sobirania plena de Catalunya. Ho dic, en aquest sentit, perquè, repassant una miqueta les competències que té aquest departament en matèria de litoral, eh?, i, per tant, les que depenen de la comunitat autònoma, de totes elles en conjunt..., bàsicament és una, que és autoritzacions en zona de servitud de protecció, cent metres en sòl no urbanitzable o vint metres en sòl urbà, amb informe previ del ministeri.

A banda, a Catalunya se li van traspassar, el 2007 i 2008, les autoritzacions d'usos de temporada a les platges i al mar territorial, per tant, serveis de temporada –entenc que això són «xiringuitos» i aquestes coses que hi han a les platges–; autoritzacions d'activitats en què es donin circumstàncies d'especial intensitat, perillositat o rendibilitat, i també de les autoritzacions d'ocupació de domini públic, maritimoterrestre, amb instal·lacions desmuntables o amb béns mobles, i finalment també concessions demaniales –abocaments, restaurants, clubs nàutics, passeigs marítims, embarcadors, etcètera.

Aquestes són les competències que tenim sobre el nostre litoral, malauradament. Ja ens agradaria tenir-ne moltes més. I, per tant, en primer lloc, evidentment, fins que no tinguem una plena competència, fins que no siguem independents, difícilment podrem afrontar de forma molt més propera, i, per tant, des de la perspectiva del Govern de Catalunya, moltes de les qüestions que vostè ha comentat.

Què reclamem? Doncs reclamem, en primer lloc, la constitució de la Comissió Bilateral Estat-Generalitat, pendent des del 2008. Evidentment, ara mateix les relacions amb l'Estat estan congelades a l'espera de que es prenguin decisions i dimissions en matèria, diguéssim, del que ha significat l'espionatge polític, però, en tot cas, és evident que aquests traspassos estan pendents de fa molt temps. També la signatura d'un conveni amb el Ministeri per a la Transició Ecològica i el Repte Demogràfic per al desenvolupament de l'estudi i l'execució i la gestió d'obres que siguin competència de totes dues administracions.

Sense aquests traspassos, ha d'entendre que les competències que tenim en l'àmbit del litoral són reduïdes o, dit d'una altra manera, purs tràmits administratius.

Tot i això, una de les competències que sí que ens reconeix l'Estatut és la d'elaborar i tramitar els plans territorials d'ordenació i d'ús del litoral i de les platges. I en allò que sí que hi tenim competències ja els asseguro que no estem de braços creuats. Per tant, i en virtut d'aquesta prerrogativa, hem iniciat l'elaboració del pla de protecció i ordenació del litoral i tenim el compromís de que s'aprovi dins d'aquesta legislatura.

D'acord amb la Llei 8/2020, de protecció i ordenació del litoral, aquest pla és l'instrument bàsic d'ordenació i gestió integrada de l'àmbit terrestre i marí del litoral català. El seu àmbit d'actuació inclou tot el domini públic maritimoterrestre, inclòs el mar territorial, però també pot establir determinacions almenys un quilòmetre terra endins. L'hem de concebre com un pla híbrid que ha d'elaborar elements d'ordenació però també de gestió, i que també ha de dibuixar una estratègia general d'actuació en el litoral.

Aquest pla ha de contenir, entre altres, les mesures normatives o d'actuació necessàries per a la preservació, la integritat i la recuperació de la geomorfologia i dels ecosistemes i paisatges costaners; les mesures d'adaptació de la costa als efectes del canvi climàtic d'acord amb les estratègies que s'estableixin. Ho hem d'entendre com una finestra d'oportunitat per recollir i refermar instruments de planificació propis.

I, a dia d'avui, com està, aquest pla de protecció del litoral? Doncs, mirin, el mes de juny hem fet quatre sessions de participació prèvia amb els ens locals, amb els científics, amb les entitats i amb els actors econòmics. Aquestes sessions han servit per parlar de l'abast del pla i la informació disponible. L'any que ve farem un procés de participació obert a tothom i, posteriorment, el sotmetrem a informació pública. Durant el 2024 hauria de ser aprovat per la Comissió de Territori de Catalunya.

Un altre instrument que estem desplegant és la creació del Conservatori del Litoral de Catalunya, un mandat de la Llei 8/2020, de protecció i ordenació del litoral, que ha de servir per a l'adquisició pública de sòl en el litoral per poder protegir-lo de la urbanització i l'artificialització, però també per permetre'n una gestió determinada. Aquest és un instrument que, un cop estigui en marxa, ha de ser un instrument molt important, en aquest sentit, en algunes de les qüestions que vostè comentava.

La llei estableix que el procés de creació del Conservatori del Litoral de Catalunya ha de ser participatiu i ha de comptar amb experts en matèria ambiental i territorial, entitats de conservació del medi natural i representants dels ens locals. Per aquest motiu, estem organitzant unes sessions de participació que farem durant aquest mes de juliol.

Com deuen recordar també, el gener d'aquest any el Parlament va aprovar la Resolució 197/XIV, instant a constituir durant el 2022, per mitjà de la creació d'un ens amb personalitat jurídica o de l'adscripció de les funcions que li són pròpies a un ens afí, el Conservatori del Litoral de Catalunya, havent-ne definit clarament l'estructura i les funcions. Si bé la funció encomanada de protecció del litoral s'ha de complir, és evident que hi ha altres ens de la Generalitat que tenen funcions molt afins i que no té sentit duplicar estructures. Per tant, complirem el mandat i ho farem amb la màxima eficiència. Mentrestant, la solució final és concreta: tenim previst fer un encomana de gestió a l'Incasòl per definir les prioritats d'intervenció en el litoral, realitzar un estudi de mercat immobiliari en les zones prioritàries i adquirir ja algunes finques.

Per tot el que els he exposat, creiem que l'única solució torna a ser, evidentment, la sobirania de Catalunya. Ja sé que alguns d'aquí diran: «Bé, escolti, això no arribarà mai», no? Bé, nosaltres continuarem treballant perquè així sigui, perquè només així aconseguirem, evidentment, protegir el nostre litoral i tenir el litoral que nosaltres volem. Hem de tenir totes les competències que tenen a veure amb la regulació i la gestió del litoral. No podem fer front a les demandes i a les necessitats del territori, si no tenim més sobirania.

Gestionar el litoral, gestionar polítiques del litoral, no es pot fer des de sis-cents quilòmetres de distància, perquè a sis-cents quilòmetres de distància han de gestionar també les polítiques del litoral cantàbric, les del sud del Mediterrani o les de la Costa Brava o del Delta. Cada litoral és diferent, cada litoral necessita una política de quilòmetre zero, i no una política de quilòmetre sis-cents. O aconseguim les competències o serà molt difícil que hi hagi garanties per protegir el nostre litoral.

Però, mentrestant, no ens quedarem aturats, com he dit. Ens mou el compromís amb el territori, i per això treballem amb instruments com el pla de protecció i també el del conservatori, i en això estem treballant.

I, evidentment, també a la rèplica entraré ja més a fons en l'àmbit també dels PDUs, que, com molt bé vostè ha comentat, també és un altre instrument que podem utilitzar en la mesura de protecció del nostre litoral.

La presidenta

Gràcies. (*Alguns aplaudiments i rialles.*) En el torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Bé, conseller, sí, sí que té raó, en el tema competencial. És evident que aquest Parlament no té totes les competències que hauria de tenir i que també a nosaltres, doncs, des del nostre partit, ens agradaria tenir-les totes, perquè això voldria dir que seríem independents. Però la realitat actual és la que és, i hem de prendre totes les mesures que tenim al nostre abast per protegir el litoral. I en tenim poques, però en tenim –hem parlat del PDU. Però, quan no les tenim –que sí que és veritat–, el que poden fer vostès, com a govern, és «apretar» el Govern de l'Estat perquè compleixi o ens ajudi amb les nostres problemàtiques aquí al nostre país.

I ho dic, per exemple, doncs..., amb la central tèrmica de Cubelles, no?, una central del 1975 que va modificar la dinàmica natural del litoral, generant afectacions als municipis costaners de Vilanova i la Geltrú, Cubelles, Cunit i Calafell, i que ara sembla que, després de tants anys, volen desmantellar. I el que nosaltres demanem és: renaturalitzem aquest litoral. Això potser..., és veritat que no és competència nostra, però sí que podem fer pressió perquè aquests projectes tirin endavant i no quedin com molts d'altres que hi han arreu del país, que han quedat en calaixos.

Exemples com a Creixell, on l'entorn d'interès natural, el Gorg, actualment està protegit. És un espai on hi trobem un càmping, un sòl abandonat de propietat privada, i no s'estan complint, doncs, plans que s'havien preparat a nivell estatal per renaturalitzar i tornar-lo al seu estat original d'aiguamolls i de dunes, i el tenim totalment abandonat. És sorprenent que sigui, doncs, protegit, i hi trobem un càmping, un aparcament i una zona totalment abandonada. I sí que és veritat que no hi tenim competències, però també és veritat que podem «apretar» perquè aquests projectes tirin endavant.

Hem de vetllar per la protecció d'aquest litoral. I aquí anàvem, aquí anava aquesta moció: el Conservatori del Litoral. Clau, clau perquè passi tot això, ho tenim claríssim. Per nosaltres, doncs, la creació ja d'aquest conservatori hauria de ser immediata, amb els diners de la taxa turística, una part dels diners de la taxa turística. I vostè ha dit que no estan de braços creuats. Bé, sap que s'està incomplint, això; que la llei posava un termini d'un any i aquest ja ha passat. Per tant, si més no en aquest tema, sí que han estat de braços creuats, fins ara.

Celebrem que vostè digui que hi estan treballant, i així esperem que sigui en un proper futur molt pròxim, perquè aquesta eina ens servirà, doncs, per actuar a Creixell, però també podrem actuar a Platja d'Aro i a moltíssims altres espais de la nostra costa que encara no estan alterats o que sí que han estat alterats però que els podem renaturalitzar. I per això és tan important la creació d'aquest Conservatori del Litoral, que, de fet, tant es va lluitar en el seu moment, doncs, quan es va aprovar, perquè l'inclogués la llei d'ordenació i protecció del litoral.

També hem de parlar d'altres problemàtiques que tenim i que el fet de que es creï aquest conservatori, doncs, ens hi pot ajudar sensiblement. Però hi han altres temes que no són així, que no són competències nostres, com, per exemple, les accions que porten a terme de dragatge a Sitges cada any a la platja de les Botigues per treure la sorra i posar-la a les platges del Prat de Llobregat. I, tot i que estiguin en bones condicions, les platges del Llobregat, cada any, ara per inèrcia, ja es fan aquests dragatges, tot i que l'Ajuntament hi està en contra. I això el que genera és una erosió d'aquesta platja.

I el Govern, en té competències? Bé, sí, perquè en alguns temes pot ajudar, si més no, els municipis que s'hi posicionen en contra i que demanen, doncs, solucions. Recordar, aquí, que alguns dels ports que tenen permisos tenen l'obligació de fer alguns dragatges i no es fan, i els acaba assumint aquesta Administració o d'altres compartint-ne els costos, i això tampoc no hauria d'anar així. És a dir, que a vegades utilitzem el fet de tenir o no tenir competències una mica en funció del que ens interessa en cada moment.

Hi ha molta feina a fer. El Conservatori del Litoral és una eina que ens pot permetre conservar tots aquests espais, i no només conservar-los, sinó, alguns que ja estan degradats, tornar-los a mans públiques i renaturalitzar-los, com s'ha fet a l'Estretit, que ja ho deu conèixer, amb uns fons europeus, a la Platana. Això és possible, i això és el que li demanarem a la moció del pròxim Ple.

Gràcies.

La presidenta

I, finalment, en el torn de rèplica, té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori

Bé; gràcies, presidenta. Diputat Cornellà... Miri, una anècdota de la passada legislatura. La que llavors era la directora general de Medi Ambient –ens coneixem de fa anys–, em deia: «He comprat un volcà.» I dic: «Ostres...» Aquesta és una d'aquelles polítiques que fins fa poc no es feien, o per part d'un govern no hi havia, diguem-ne, doncs, una política de compra, en aquest cas, de finques amb alt valor ambiental i que, en determinats casos, s'arriba a processos d'acord amb la propietat a un preu raonable perquè pugui passar a titularitat pública.

És el cas del volcà de Santa Margarida, en aquest cas, de la Garrotxa o, per exemple, també la finca del Vinyet de la platja d'Altafulla, molt important per ser una de les poques platges no urbanitzades. Aquestes finques, evidentment, s'han pogut comprar, en aquest cas, amb el fons de CO₂ que ha dotat el Fons de Patrimoni Natural, i que ha de servir, evidentment, per comprar finques de valor ambiental i fer una política en aquest sentit com la que vostè comentava, i que, evidentment, hi estem absolutament d'acord.

És evident, també, que aquí no vull oblidar que el pla de sòls no sostenibles en l'àmbit de la Costa Brava, per exemple –per tant, la verificació de tots aquells terrenys que són susceptibles de ser desqualificats per tal de que no es programin i no s'hi construeixi–, és també una política que no s'havia fet mai abans. I, en aquest sentit, això ho està fent, també, aquest Govern. I, per tant, des d'aquesta perspectiva, els plans directores urbanístics de revisió de sòls no sostenibles són un altre dels instruments que tenim per ajudar a millorar en aquesta línia de protecció del litoral.

Vull recordar que, en aquest sentit, el gener de l'any passat es va aprovar el pla director urbanístic de revisió dels sòls no sostenibles del litoral gironí, conegut com el

«pla de protecció de la Costa Brava», el qual desclassifica vuitanta-quatre àmbits, en redueix cinquanta-sis i protegeix 1.300 hectàrees. El més important: amb aquest pla s'ha evitat la construcció de quinze mil habitatges. Vostè em dirà: «No, no és suficient, no és prou. N'hem de fer més, eh?», però crec que és una mesura que indica clarament cap a on volem caminar i com ens prenem, evidentment, la protecció del litoral.

Actualment també ja tenim redactat el PDU corresponent a l'àmbit del litoral que va des de Malgrat de Mar fins a Alcanar, amb el mateix objectiu, i, per tant, afecta al llarg de 357 quilòmetres de costa, amb una superfície de l'ordre de 1.300 quilòmetres quadrats i quaranta-un municipis del litoral.

I fixi's vostè que tot això ho estem impulsant, i he de dir que els municipis ens estan acompanyant, no hi ha una especial bel·ligerància en contra. Podem trobar algunes excepcions en alguns municipis, perquè és evident també que aquí els municipis també hi tenen quelcom a dir, però crec que s'està entenent que hem d'avançar, evidentment, cap a un país on la protecció del medi ambient, la protecció, evidentment, del nostre litoral específicament, la descarbonització, la lluita contra el canvi climàtic..., són vectors clarament, en aquest sentit, doncs..., no generen ja potser la discussió que potser podien generar en el passat.

Quins objectius específics tenen aquests PDU? Doncs, miri, adaptar els sòls d'extensió urbana a les estratègies de desenvolupament dels nuclis i a les directrius per als sistemes urbans establerts pel planejament territorial parcial vigent; adaptar els sòls d'extensió urbana als principis d'urbanisme sostenible de continuïtat, compacitat, complexitat i preservació de sòls amb pendent igual o superior al vint per cent; adaptar la delimitació dels àmbits d'extensió urbana a les proteccions territorials en matèria ambiental; adaptar la delimitació dels àmbits d'extensió urbana a les determinacions vigents en matèria de riscos naturals, tecnològics i químics; establir disposicions per tal d'incorporar els objectius de qualitat paisatgística al catàleg de paisatge de les comarques dins de l'àmbit metropolità de Barcelona i les directrius de paisatge incorporades al PTP, els sòls amb més edificació aïllada dels municipis del litoral. En fi, tota una sèrie de mesures que van en la línia que estàvem ara comentant.

En definitiva, i com pot veure, diputat, i malgrat les minses competències que tenim amb relació al litoral, en aquells aspectes que hi podem incidir, regular i treballar, ho hem fet i ho continuarem fent. I ho fem amb els tres instruments que avui li he detallat en aquesta interpellació: el pla de protecció i ordenació del litoral, el Conservatori del Litoral de Catalunya i els plans directors urbanístics de revisió de sòls no sostenibles.

Amb aquestes eines, esperant que ben aviat puguem tenir la independència i les tinguem totes, podem contribuir a millorar el litoral del nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, vicepresident.

Interpel·lació al Govern sobre la situació política internacional i el dret a l'autodeterminació

300-00206/13

Canviem de punt i recuperem una de les interpellacions que vam modificar ahir en l'ordre del dia, el desè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre la situació política internacional i el dret a l'autodeterminació, que ha presentat el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I té la paraula, per fer-ne l'exposició, el diputat senyor Francesc de Dalmaes.

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, consellera... Una prèvia, avui, precisament, que parlem de drets civils, drets polítics, tant en la seva dimensió individual

com col·lectiva. De fet, sovint repetim nosaltres que el nostre lema és: els drets, tots, per a tothom i arreu. I, per tant, sorprèn una mica que en alguns discursos estiguem discutint un dels principis democràtics essencials, que és la presumpció d'innocència. Recordar que els drets no es debaten, no es discuteixen; o es reconeixen o es conculquen, no hi ha terme mitjà. Per tant, tot el suport, presidenta.

I ara sí, ens trobem aquí, consellera, una altra vegada, perquè tenim raó, perquè els drets humans delimiten el joc, l'espai de joc on volem fer política. I sí que és veritat que hi ha vida fora d'aquest camp de joc, però és una mala vida democràtica. De fet, insistim que l'índex de qualitat democràtica del món el marquen la salut, el reconeixement, el coneixement i la promoció dels drets humans.

I estem d'enhorabona, perquè, en aquest avenç dels drets col·lectius, Europa ja té una nova data de referència, que és el 19 d'octubre del 23, en la qual viurem un nou avenç en el que és el reconeixement del dret a l'autodeterminació en el continent europeu. Aquesta és la data triada per la primera ministra escocesa, Nicola Sturgeon, per fer un nou referèndum a Escòcia.

Quan la va comunicar, va dir: «Vaig ser triada fa un any com a primera ministra escocesa perquè una majoria del Parlament escocès segueix apostant per la independència. Per això proposo una nova data.» Ho torno a repetir: «Vaig ser triada fa un any com a primera ministra escocesa perquè una majoria del Parlament escocès segueix apostant per la independència. Per això proposo una nova data.»

Les comparacions sempre són odioses, però hi ha un fet... La gran diferència entre Catalunya i Escòcia és l'enorme diferència entre el Regne Unit i Espanya, un estat amb profunda tradició democràtica –el Regne Unit– i un estat amb profundes mancances democràtiques –l'Estat espanyol. De fet, la via escocesa durant molt temps ha estat l'excusa perfecta que ens volien posar davant dels nassos per dir per què l'U d'Octubre no era una via prou bona, perquè s'havia de fer, efectivament, d'acord amb el Parlament britànic, amb el Parlament de Westminster.

Però ara els esclata el cap, perquè aquest acord no existeix. El que sí que existeix és el compromís amb la societat escocesa, que és la que ha insistit en tenir majories independentistes. A Escòcia, de totes maneres, saben que hi haurà negociació de veritat, perquè davant tenen un estat democràtic de veritat. Insisteixen en que treballaran per l'acord, però no supediten el referèndum a que existeixi aquest acord. I això té un nom, que és l'exercici del dret a l'autodeterminació.

De fet, no han descobert res nou. Han proposat una pregunta molt simple: «Volen ser un estat independent, sí o no?», que és la mateixa pregunta que va proposar el Govern del president Puigdemont l'U d'Octubre. I ho fan perquè hi ha una legislació al Regne Unit que permet fer consultes. De fet, és una normalitat democràtica. Probablement un dels estats més centralistes i jacobins del continent europeu, com és el francès, també permet fer consultes; ho va fer fa quatre dies amb Nova Caledònia.

I des de Catalunya, i específicament des de Junts per Catalunya, que som europeistes i que som euroexigents, volem una Europa forta. I entenem que una Europa forta és una Europa on hi ha de ser Escòcia. I, per tant, proposarem que aquest Parlament i el Govern de Catalunya donin el seu suport al Govern escocès en aquesta consulta. I des de Catalunya també fem arribar un profund respecte i agraïment al Regne Unit, que sabem que enfocarà aquesta qüestió per les vies democràtiques que pertocquen i serà novament un exemple a Europa.

Deia en començar que hi han dues vies per resoldre les qüestions polítiques: la via dels drets i les vies torçades. Catalunya aposta per la via dels drets. Forma part de l'Europa democràtica, que no es rendeix, que veu amb preocupació el creixement de l'extrema dreta i les retallades de drets arreu del continent, i que viu amb preocupació, amb molta preocupació, l'allargament de la guerra imperialista que té lloc a Ucraïna, una guerra a la que no ens hem d'acostumar. Cada mort, cada atac, ens ha d'esfereir com ho feia el primer dia. El pitjor de tot en una guerra, en un conflicte, és que sigui una normalitat en els mitjans de comunicació. No ens hi acostumem.

Però el temps ens dona la raó. Fa molts anys, l'Administració Clinton va rebre un informe de la Fundació Carnegie per la pau internacional, i allà hi deia que el progrés i la pau al món estaven garantits amb el reconeixement del dret a l'autodeterminació. Un món de progrés i en pau requeria, efectivament, el reconeixement d'aquest dret. I nosaltres hi som, Catalunya és al costat just de la història.

Mireu, ahir mateix al Parlament Europeu hi havia una votació en que es parlava del reconeixement de Kosovo i del seu procés d'autodeterminació. I Catalunya va estar on tocava, i Espanya novament va fer el ridícul. Espanya novament va fer el ridícul i es va quedar amb majoria..., la majoria dels europarlamentaris espanyols hi van votar en contra. I, en els sospitosos habituals –que eren el PP, Ciutadans, Socialistes i VOX–, també hi van ser els comuns, inexplicablement. També hi van ser els comuns, en contra de Kosovo. També per això Catalunya no és Espanya. També per això Catalunya..., la majoria dels eurodiputats catalans estaven dins d'aquests gairebé cinc-cents vots que, amb extrema majoria, van reconèixer aquest dret de Kosovo a continuar el seu procés d'integració europea.

Sembla que n'estiguem molt lluny, però també tenim llums d'esperança de que aquest futur de drets, aquest futur de pau, es vagi fent realitat. I és sobre aquesta visió geopolítica del món i del mapa de drets del món que us volíem interpellar, consellera, i saber, a més a més, quin paper i com hi treballa el Govern de Catalunya per representar Catalunya en aquest nou món que s'albira.

I en aquesta poca estona que em queda, ja que estem parlant de drets humans, de drets civils i polítics, no puc acabar aquesta intervenció sense esmentar, amb preocupació, la salut de dues de les potes sobre les que s'aguanta qualsevol societat democràtica, que són la llibertat de premsa i la llibertat d'expressió.

Ens preocupa, i molt..., i Junts per Catalunya ha estat en els àmbits nacional i internacional, en totes les campanyes i en totes les propostes que s'han fet, en contra del periple judicial que està patint Julian Assange. I no ens cansarem de dir, tantes vegades com calgui, «free Assange». I ens preocupa molt, i ho volem repetir, la situació de Pablo González, periodista i politòleg basc detingut des del 22 de març a Polònia. Ahir mateix parlàvem amb el seu advocat, i ens deia que, en aquests quatre mesos de presó, continua sense poder-se comunicar amb la família, continua sense poder-se comunicar amb el seu advocat de confiança.

Si alguna cosa ens ha ensenyat la repressió espanyola és que la solidaritat no va de complicitats polítiques, va de reconeixement de drets. I que a l'Europa del segle XXI existeixin situacions com la que pateix Julian Assange, com la que pateix Pablo González, ens hauria de fer pensar que alguna cosa no estem fent prou bé.

I és precisament per denunciar aquesta situació de repressió que fa trenta dies que l'activista Jorge Fernández fa vaga de fam a Santa Perpètua de Mogoda. Una vaga de fam justificada i determinada, que és de justícia, però que, des d'aquest faristol, li demanem solemnement que l'acabi. Hem rebut el seu missatge i farem..., per tal que aquest Parlament es posicioni a favor de la llibertat d'expressió, a favor de la llibertat de premsa i a favor de l'alliberament d'aquests dos periodistes. Però, Jorge, si us plau, atura aquesta vaga de fam; trenta dies són massa.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula la consellera d'Acció Exterior i Govern Obert, senyora Victòria Alsina.

La consellera d'Acció Exterior i Govern Obert (Victòria Alsina i Burgués)

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, bon dia. Aquesta interpellació la pensava articular, en resposta a totes les qüestions que em plantejava el diputat, a través de la situació de tres temes, el repàs de tres temes de l'actualitat internacional que són rellevants per al nostre país. I aquests tres temes són, en concret, un tema al qual des de Catalunya no s'hi ha prestat suficient atenció, que és el canvi de paradigma que

suposen per al Mediterrani els acords d'Abraham a l'Orient Mitjà i les oportunitats que generen per a Catalunya. Un segon tema, que en aquest cas no ens en podem oblidar, que és, en concret, que el conflicte a Ucraïna encara dura i que cal mantenir l'atenció mediàtica i redoblar el suport a les institucions del país. El tercer tema té implicacions importants per a Catalunya i fa referència directa al que comentava el diputat, que és l'anunci d'aquest segon referèndum d'independència a Escòcia.

Començo pel primer. És important posar el focus en un element que és un bri d'esperança en una de les zones més turbulentes del món i amb més conflictes enquistats, que és precisament la zona del Pròxim Orient, de l'Orient Mitjà. Una qüestió d'una importància geopolítica transcendental: la normalització de les relacions diplomàtiques i comercials que han suposat els acords d'Abraham és un tema que a Europa, i en concret a casa nostra, no s'ha discutit prou.

Van estar impulsats pels Estats Units i han servit perquè Israel signi acords de col·laboració amb països del golf, amb els Emirats Àrabs Units, amb Bahrain, amb Sudan i amb el Marroc, com anteriorment també ho havia fet amb Jordània i amb Egipte. Per què és important, això? És important perquè canvia les tendències al golf, i, de fet, al maig vaig tenir ocasió de participar en un esdeveniment que es va fer en el Senat francès, en el qual els actors que hi havien participat de manera directa i que ho estaven gestionant a dia d'avui explicaven les implicacions i com tot això ha canviat el mapa de relacions i les oportunitats que s'obren. Perquè creiem que l'acostament entre Israel i el món àrab pot també ajudar a facilitar la solució del conflicte entre Israel i Palestina i que Palestina pugui tenir un estat viable. I també perquè creiem que això obre un ventall d'oportunitats inimaginables fa poques dècades, com un nou element geopolític en el Mediterrani.

Catalunya, a l'altra banda del mar blau, vol ser-hi present i vol connectar amb aquestes noves oportunitats per a la regió. I, de fet, els hi anuncio que faré un viatge de prospectiva institucional, passat l'estiu, precisament en aquests països.

Segon tema d'actualitat, Ucraïna. Per tradició, història i voluntat, com a europeus i mediterranis, Catalunya sempre hem estat i ens hem emmirallat en els països occidentals, perquè volem un món més just, més pacífic, més lliure i més democràtic. De fet, des del primer moment ens vam posar al costat d'Ucraïna, al costat de la seva independència i dels seus drets.

I la guerra tots sabem que no s'ha acabat: nosaltres continuem amb la nostra vida, i, a plena llum del dia, segueixen els bombardejos a la població civil. Ha passat a ser una guerra que és una guerra de desgast: una guerra de desgast a l'exèrcit rus, de desgast a les tropes ucraïneses, de desgast a la societat civil i també de desgast a l'opinió pública occidental. Per tant, tot això continua.

Però bé, hi ha algun bri d'esperança. «Tot va canviar, va canviar absolutament», deia el poeta irlandès William Yeats en el seu poema «Pasqua, 1916». Malgrat la destrucció que va generar l'Alçament de Pasqua, aquest va obrir el futur a la llibertat del poble irlandès. I, en aquest sentit, també a Ucraïna els hi obre una porta a la llibertat que s'hagi pres una decisió tan important des de la Unió Europea com que passi a ser un país candidat per ingressar-hi. Per tant, les coses també es mouen.

Com deia el senyor Manuel Manonelles, el director del Centre d'Estudis de Temes Contemporanis, en un article a *El Nacional*, no fa massa..., deia: «Un cop escenificat el suport polític, pertoca la gestió de la realitat.» I això també és el que passa ara amb Ucraïna, perquè ja no només tenim la guerra, sinó que tenim totes les conseqüències que això ha tingut per a Europa: l'increment del cost de vida, la inflació, les inquietuds que venen naturalment amb tot això. De fet, es diu amb freqüència que en les relacions internacionals tota política és, també, domèstica.

I aquí a Catalunya no podia ser d'una altra manera. L'increment del cost de vida, agreujat per la guerra, el postcovid..., tot s'ha ajuntat. I les classes mitjanes, el teixit empresarial i associatiu ho pateixen especialment. A aquesta crisi de caire global s'hi suma, a casa nostra, la crisi crònica que patim els catalans d'infrafinançament i de dèficit fis-

cal. En aquest Parlament s'ha discutit no fa massa com quantificar-lo, i s'ha deixat clar que aquest és un debat que mai mai mai podem treure d'aquest hemicicle mentre duri.

I aquí m'agradaria dir que eliminar aquest greuge sense equivalents a Europa no només permetria invertir més a Catalunya, no només permetria tenir una millor xarxa de protecció social, sinó que també ens permetria ser solidaris de debò en conflictes com el d'Ucraïna i altres que passen arreu del món.

Tercer tema que volia comentar –i lligo exactament amb la primera part de la interpellació que em feia el diputat De Dalmases–: Escòcia i el fet de que es torni a posar el dret a l'autodeterminació sobre la taula. «Teníem data» –deia el diputat–, «19 d'octubre de l'any 23.» La ministra d'Escòcia ja ho ha anunciat. Per tant, una data clau per entendre no només el futur polític d'Escòcia, sinó també el de tot el continent i el de tot el món, amb un dret tan important. Vull expressar, en nom del Govern de Catalunya, dues coses. Primerament, el nostre respecte per la majoria existent al Parlament escocès que ha pres aquesta decisió. I, en segon lloc, el nostre respecte per les credencials democràtiques del Regne Unit. Les dues coses. No serà fàcil ni serà ràpid. De fet, llegint la premsa d'allà, que jo ho faig amb molta freqüència, es veuen moltes incerteses. De vegades aquí es fa una anàlisi de que serà més fàcil, de l'anàlisi que es fa allà. I això és una cosa que es veu. Per tant, hi ha molts interrogants encara sobre la taula.

Però el que sí que sé, el que els hi puc dir que tinc clar és que en aquest cas no veurem policies ferint la societat civil, la població; no es reventaran collegis electorals; ningú dissoldrà o intervindrà el Govern escocès ni dissoldrà el seu Parlament, i el Consell d'Europa no haurà d'emetre recomanacions que revisi un any després. Això els hi asseguro jo que no passarà. Des del Principat hem d'aprofitar totes les tendències i oportunitats internacionals que es posen sobre la taula per defensar els interessos de Catalunya i per defensar els drets que tenim tots els catalans a decidir el nostre futur lliurement.

I alguns diputats d'aquesta cambra segur que es deuen estar preguntant: per què s'opina des d'aquest faristol i en aquest Ple sobre temes que passen al món? Doncs, quan des d'exterior ens posicionem sobre aquests temes i parlem de l'OTAN, parlem dels acords d'Abraham, parlem de la invasió d'Ucraïna i parlem de les relacions entre Escòcia i el Regne Unit, ho fem precisament per assentar doctrina, per assentar una base de posicionaments que en un futur proper deixin ben clar que a Catalunya es faran les coses bé i que estem preparats, molt preparats, per actuar com un estat normal, modern i solvent.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la necessitat de garantir la seguretat ciutadana, que ha presentat el Grup Parlamentari de Ciutadans.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la necessitat de garantir la seguretat ciutadana

302-00168/13

I té la paraula, per fer-ne l'exposició, el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Senyores, senyors diputats, primer de tot, doncs, excusar l'absència del conseller d'Interior i d'altres membres del seu departament, perquè la defensa d'aquesta moció coincideix en el temps amb la reunió de la Junta de Seguretat de la ciutat de Barcelona. Per tant, el conseller està on ha d'estar, assistint a aquesta Junta de Seguretat.

La nostra moció està estructurada en dos blocs diferenciats, que responen als continguts concrets de la interpellació que vaig fer al Govern la setmana passada. Els

dos primers punts plantegen un posicionament del Parlament per reafirmar el compromís democràtic amb el dret de concentració i de manifestació, garantint el ple gaudi dels drets i de les llibertats del conjunt de la ciutadania. Hem de condemnar i condemnem qualsevol mena d'acció violenta en l'exercici dels drets i llibertats ciutadanes, i reconeixem que el dret de concentració i de manifestació s'ha d'exercir sempre amb respecte escrupolós a l'ordenament democràtic. Aquest és un compromís democràtic exigible i irrenunciable.

El segon bloc conté un seguit de peticions concretes al Govern de la Generalitat, que passo a detallar tot seguit. Que vetlli..., potser com ho fa habitualment, però que vetlli perquè qualsevol concentració o manifestació que es desenvolupi en l'espai públic sigui de conformitat amb l'ordenament democràtic i de forma pacífica, respectant els drets i les llibertats de totes les persones que puguin veure's afectades per aquest tipus d'esdeveniments. Que continuï vetllant perquè l'actuació policial segueixi sempre els principis d'actuació previstos en la legislació vigent, mantenint en tot moment un tracte correcte i acurat en les relacions amb els ciutadans i es desenvolupi d'acord amb els principis de congruència, d'oportunitat i de proporcionalitat, mantenint una actitud proactiva a l'hora de garantir el respecte escrupolós als drets del conjunt de la ciutadania. Com ho fan habitualment els Mossos d'Esquadra, sempre que actuen per garantir la seguretat ciutadana i l'ordre públic.

Plantegem també la millora de la seguretat als polígons industrials, per evitar la comissió de delictes i les concentracions per a consumir begudes alcohòliques i que, de vegades, acaben en actes d'incivisme. Aquesta proposta de millora de la seguretat als polígons industrials és conseqüència de la preocupació que tenen molts petits i mitjans empresaris amb empreses radicades en polígons industrials arreu de Catalunya, que temen veure's afectats per l'acció delictiva de grups més o menys organitzats. Molts empresaris ho temen, però hi ha qui s'ha vist ja afectat per la comissió de delictes, com és el cas, per exemple, de Movisa, al polígon d'Artés, que va patir un robatori, el de cable elèctric, que, a més del dany econòmic directe, va parlar la seva activitat industrial durant uns dies, amb la conseqüent pèrdua de producció.

Els dos últims punts de la moció que avui presentem des del Grup Parlamentari de Ciutadans responen a la tercera de les qüestions principals plantejades a la nostra interpellació: l'ocupació i la usurpació d'habitatges. Un problema que no és menor a Catalunya, i que preocupa bona part de la ciutadania. Pot semblar anecdòtic, però enguany hi ha quelcom més que la inflació perquè hi ha moltes famílies catalanes que no sortiran de vacances. La por a l'ocupació del seu habitatge, la por a que s'usurpi la seva propietat. Ho repeteixo: no és un tema menor. I la resposta de les administracions públiques, de les autoritats governatives, no fa front de forma eficaç a aquesta greu problemàtica.

Demanem, per tant, que s'elabori, per part del Govern de la Generalitat, un pla d'actuació contra l'ocupació i la usurpació d'habitatges que contempli els barris i les urbanitzacions en què hi ha un major risc de l'acció de grups delinqüencials que han fet de l'ocupació un negoci, en detriment del dret a la propietat dels propietaris legítims i que, en els casos en què l'ocupació es produeix en habitatges de parc públic amb finalitat social, afecta molt negativament les persones que estan esperant un habitatge social que necessiten per fer front a la seva situació de vulnerabilitat. Aquest és un escenari que pateixen els qui fan les coses conforme a la normativa vigent. Per a ells és un escarni, perquè veuen com esperar el torn pot quedar burlat per l'acció il·legal i il·legítima dels qui fan de l'ocupació un *modus vivendi*.

Finalment, instem el Govern de la Generalitat a que demani al Govern d'Espanya que impulsi, amb caràcter urgent, una reforma legislativa que permeti fer front de forma ràpida i eficaç a les ocupacions. Demanar-ho a qui té la possibilitat d'impulsar una reforma legislativa mitjançant un projecte de llei que acabi amb l'aparent impunitat amb què actuen les màfies de l'ocupació a tota Espanya i, no podem oblidar-ho, també a Catalunya.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Estem davant d'una moció molt semblant al que va ser la interpellació –en aquest sentit absolutament res a dir–, però que té una certa dispersió. Ara mateix el portaveu de Ciutadans feia esment als temes que són diversos i variats. No és el nostre estil de moció parlar des d'ocupacions, parlar de dret a la manifestació, parlar de botellots..., però, en qualsevol cas, com que això és el que se'ns ha posat sobre la taula, nosaltres hi hem fet algunes esmenes i ja avanço que al tronc central de la moció nosaltres hi donarem suport, i a més quan ens han estat acceptades algunes de les esmenes que hem proposat, no?

Anant una mica a cadascun dels tres temes, o abans d'entrar a cadascun dels tres temes, sí que hi ha un denominador comú en els tres, que és la reflexió que voldríem compartir amb la cambra: que els tres temes, tant les manifestacions amb totes les derivades que puguin tenir d'ordre públic, com els botellots, amb tot el que puguin tenir, també, de..., d'alguna derivada en matèria d'ordre públic –tot i que a vegades són més problemes de civisme–, com el tema, evidentment, de les ocupacions, permeten una aproximació des de la perspectiva estrictament policial, però cap dels tres poden ser abordats exclusivament amb una perspectiva policial.

Ho dic per centrar els temes. I, a vegades, un té la sensació que quan s'escolta el proponent, la proposta de Ciutadans, només existeixi una aproximació policial respecte a les coses. I quan un s'escolta –i lamento que el conseller no hi sigui, per causa més que justificada: la Junta de Seguretat de Barcelona– el Govern sembla que hi hagin totes les altres aproximacions possibles, que s'hagi gairebé d'obviar l'aproximació policial. Molts moments del discurs del Govern, del conseller, hem tingut aquesta sensació. Escolti, l'ordre públic sí, però abans s'ha de fer la mediació... Sí, s'han de fer moltes coses, però, en qualsevol cas, el que no es pot fer és «bypassar», no tenir present el que és la responsabilitat policial en tots tres àmbits; que és de naturalesa diferent, perquè estem davant de tres fenòmens absolutament diferents.

Pel que fa a l'ordre públic, nosaltres estem essencialment d'acord amb el que diu la moció, i l'única aportació que hi fem és un esment a una qüestió que és important també en ordre públic, abans de les manifestacions, durant i crec que també fins i tot després, que és la mediació. No ho resoldrà tot, però és una peça important; que jo crec que els Mossos d'Esquadra, en aquest sentit (*el diputat riu*), els que pertanyem –i vostès hi és–, doncs, a la Comissió de Model Policial, és un debat recurrent..., però bé, jo diria que «un debat» no, que és un tema assumit; per tant, és l'aportació que hi fem, subratllant un aspecte que ens sembla important –i aquí sí que estem d'acord amb una part del que va dir el conseller en la seva intervenció–: el dret a la manifestació, perquè és un dret fonamental recollit, evidentment, a la Constitució, no requereix autorització. I voldríem subratllar això: que l'autoritat governativa el que ha de fer és vehicular-lo, fer-lo possible. I l'autoritat governativa i policial el que ha de fer és, quan aquest desborda l'ordre públic, intervenir-hi. Però, en qualsevol cas, per centrar bé el tema, no es requereix. Sí que seria interessant –i tindrem temps de parlar-ne en la Comissió, en aquest sentit, de Model Policial– més proactivitat per part de l'autoritat governativa. Però bé, nosaltres no hi hem entrat, però en deixem centrat el tema.

Respecte als botellots, simplement no hem fet cap esmena en aquest sentit. Votarem el punt tal com l'ha plantejat. Hi ha, en molts casos..., no el particular que vostè apuntava ara, en molts altres casos –que jo crec que no va a un cas particular perquè parteix probablement d'aquest–, doncs, hi ha un component que té a vegades una mica més a veure amb qüestions de civisme que no pas amb qüestions estrictament d'ordre públic. Però, en qualsevol cas, tal com ha quedat escrit, nosaltres hi donarem suport.

I el tercer tema, que és el de la..., o àmbit que vostè tracta, que és el de les ocupacions, nosaltres estem radicalment d'acord en que s'ha de fer una defensa, en el marc de l'estat de dret, del que és la propietat. I aquí sí que li fem algun petit ajust, alguna petita esmena, més en el sentit de dir, escolti, més que demanar al Govern central el canvi de legislació, el que plantejem és: «Escolti, estudiem conjuntament amb el Govern central el canvi de legislació, però hi posem també, hi afegim un punt que digui: "Escolti, per què no fem també un pla policial?"»

Perquè la pregunta que ens fem, que ens condueix a fer aquestes esmenes, és: si la mateixa llei que tenim a Catalunya i a la resta de comunitats autònomes, a d'altres comunitats autònomes els permet ser prou proactives i resoldre amb més celeritat els temes d'ocupació, el problema potser no és tant la llei –que alguns ajustos es poden fer, i per això dèiem: «Escolta, estudiem-ho.»– com l'aplicació d'aquesta des de la perspectiva, en aquest cas, policial, amb el benentès que tot el que és una ocupació és un aspecte purament lesiu, no només al mateix estat de dret, sinó al propi veïnatge de moltes entitats i, a més a més, amb la interferència de grups absolutament mafiosos que cal combatre amb molta fermesa. I ho volem deixar, doncs, amb aquesta claredat.

Aquest és el sentit de les esmenes; agraïm aquelles que ens han estat acceptades. Respecte a aquest darrer punt, nosaltres ens abstindrem per les raons que he explicat i en la resta, doncs, tindrà tot el nostre suport.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mercè Esteve.

Mercè Esteve i Pi

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades... Senyors i senyores de Ciutadans, des de Junts per Catalunya ens n'alegrem molt, de la moció presentada, tot i que barreja, com deia el company diputat, uns quants conceptes que trobem que potser haurien de concretar-se en una altra o potser en diverses altres mocions, perquè parlem de seguretat, de drets humans, de botellots, d'okupes, habitatge social, vulnerabilitat... Déu-n'hi-do!, ho han posat tot en una.

Anant a seguretat i drets humans, tots sabem que el nostre ordenament jurídic atribueix als cossos de seguretat totes les funcions de preservació i de garantia del ple respecte als drets i llibertats de la ciutadania, protegint el lliure exercici en la defensa d'aquests i garantint, al mateix temps, la seva seguretat en el seu dret d'exercir los. És evident que hi estem d'acord. Com no hi podem estar d'acord? I, alhora, és més que evident que condemnem tota actuació violenta que pugui derivar-se de qualsevol acte de concentració o manifestació, vingui d'on vingui, ja sigui per part dels manifestants com per part de les autoritats que la practiquin. I així ho hem defensat sempre i així ho seguirem defensant, tal com vàrem fer l'1 d'octubre del 2017 i tants altres dies que el van precedir i que van venir *a posteriori*.

Perquè la Carta dels drets fonamentals de la Unió Europea, en el seu article 12, explicita: «Tota persona té dret a la llibertat de reunió pacífica i a la llibertat d'associació, a tots els nivells, especialment en l'àmbit polític, sindical, cívic.» I en l'article 11, remarca: «Tota persona té el dret a la llibertat d'expressió sense que hi pugui haver ingerència de les autoritats públiques i sense consideració de fronteres.» Per tant, està clar que ens reafirmem en el compromís democràtic, en el dret a la concentració, en el dret a la manifestació, en el dret a la llibertat d'expressió i en el dret a decidir lliurement i democràticament qui volem ser –no ho posi mai en dubte–, i sobretot de forma pacífica, amb respecte i ordre per part de tothom.

Aquest és un dret fonamental que des de la ciutadania hem d'exercir i que el Cos de Mossos d'Esquadra, com deia, té l'obligació de protegir, i en cap cas limitant, restringint ni condicionant l'exercici d'aquest dret fonamental, sinó garantint, ho repeteixo, que es pugui exercir amb la màxima seguretat per a tothom i, per sobre de

tot, actuant amb absoluta neutralitat política i imparcialitat, sense cap discriminació per raó de raça, religió, opinió, gènere, llengua, veïnat, lloc de naixement o qualsevol altra condició o circumstància personal o social, i actuant sempre sota els principis d'integritat, proporcionalitat, congruència i oportunitat –està més que clar.

Pel que respecta a la seguretat en termes de botellots, no podem vincular estrictament les activitats delinqüencials amb el botellot. És evident que aquestes aglomeracions posen en risc la salut de les persones que s'hi concentren i molt sovint provoquen molèsties als veïns. Però en aquests moments hi ha una sèrie d'accions en marxa des del Govern de la Generalitat encaminades a la prevenció i control, on participen diferents serveis i unitats del Cos dels Mossos d'Esquadra, a través del programa operatiu específic d'oci nocturn.

I sobre l'ocupació o usurpació d'habitatges, el Govern de la Generalitat ho té com a prioritari, atès que ho vincula a les polítiques que està portant a terme i que han de garantir el dret a l'habitatge de tota la ciutadania, pensant sempre en protegir aquells més vulnerables i pensant sempre en protegir els petits propietaris, que en són les principals víctimes. Però, per sort o per desgràcia, les resolucions finals sempre les acaben tenint els jutjats, que decideixen en funció de les seves interpretacions.

I per finalitzar, des de Junts per Catalunya considerem que no ens cal que el Govern d'Espanya impulsi cap reforma legislativa respecte de les ocupacions a Catalunya. El que ens cal és que Catalunya sigui definitivament una nació lliure per poder impulsar des de casa nostra allò que la ciutadania catalana necessiti i li convingui.

Moltes gràcies.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Chakir el Homrani.

Chakir el Homrani Lesfar

Gràcies, presidenta. Notòria, la diferència d'alçada entre l'anterior portaveu i jo mateix.

Mirin, és una moció que bàsicament és declarativa, i és molt *polite* en l'escrit, eh?, els hi reconec; en alguns punts fins i tot podríem dir amb poc valor afegit, però centrant alguns aspectes. La qüestió em sembla no tant en l'escrit, sinó en la interpretació de l'escrit, que és on segurament tenim mirades molt diferents. Em centraré en els tres àmbits temàtics que tracta la moció, i en cadascun anirem centrant una miqueta el posicionament.

El primer àmbit és..., i és el més important. Són quatre dels set punts que acabarem votant, amb l'afegitó dels dos de les esmenes del PSC. Quatre dels set punts originaris de la moció es centren en el dret a manifestació i a concentració. I hi ha una curiositat que els hi volia expressar, als que ens hem llegit i hem treballat la moció, que és molt curiosa: en cadascun dels punts que es proposa votar, hi ha la següent expressió. En el primer punt, «de conformitat amb l'ordenament democràtic vigent». En el segon punt, «amb respecte escrupolós a l'ordenament democràtic». En el punt 3.a, «de conformitat amb l'ordenament democràtic» –un altre cop. I en el punt 3.b, «els principis d'actuació previstos en la legislació vigent». No deixa de ser curiós i mostra un punt aquest element allò..., molt *polite* i molt de buscar aquells punts que..., qui hi estarà en contra? És que no s'hi pot estar en contra. Jo crec que serà una moció que la majoria de grups hi votaran a favor, s'abstindran, però votar-hi en contra no té cap sentit. I només faltaria que el Departament d'Interior i els Mossos d'Esquadra, el Cos de Mossos d'Esquadra, no fessin això. I tant que ho fan, i ho sabem que ho fan.

Segurament, la diferència entre vostès i nosaltres està en la interpretació; és a dir, vostès consideren que els ciutadans..., quan parlen en aquests punts del dret a manifestació i de l'afectació a la ciutadania, estan parlant dels ciutadans que no es mobilitzen. Nosaltres tenim clar que quan parlem de ciutadania i del dret escrupolós a la legislació vigent i, encara més important, a l'ordenament democràtic vigent és qui

no es manifesta i especialment qui està exercint un dret fonamental, que és el dret a manifestació. Una diferència que estic segur que és més d'interpretació.

A la vegada, també tenim molt clar que exercir aquest dret fonamental no es pot contraposar, com alguns volen, a altres drets de ciutadans que es veuen afectats per una mobilització. I tant, però la manifestació i la concentració són drets fonamentals. I tots els que estem participant en aquest debat, que participem també en la Comissió del Model Policial, ho sabem; els juristes ens ho han dit: això és una trampa. L'Administració no pot autoritzar o no autoritzar una manifestació. Per sobre de tot, està això.

Després, hi ha un altre element on tindrem una interpretació diferent, i està claríssim, que és en la interpretació del que representa o no el marc democràtic. Per nosaltres el marc democràtic..., i votarem a favor d'aquests punts perquè per nosaltres també està el conveni europeu de drets humans. I això explica per què no s'està complint aquest conveni europeu de drets humans, per exemple, amb la llei mordassa o, per exemple, amb moltíssimes sentències d'organismes internacionals respecte a la vulneració de drets humans. Cada cop que sortim de l'Estat espanyol ens trobem sentències al respecte.

L'altre àmbit temàtic –i vaig ràpid, eh?– era un petit poti-poti entre polígons, botellot, delinqüència, hi ficàvem joves, etcètera, civisme... Jo crec que hem fet un exercici de transacció que ho intenta clarificar: treu del mig els joves, perquè no hem de criminalitzar ni hem d'estigmatitzar els joves, i en diferenciem aspectes. I crec que amb la proposta que al final de la transacció hem arribat... I agrair-li al diputat la seva voluntat.

I després hi ha l'àmbit de les ocupacions. I, presidenta, aniré acabant, però m'hi vull centrar una miqueta. És curiós, perquè vostès presenten dos punts. Un primer punt que nosaltres hi votarem a favor, perquè distingeix un element que és clau i que nosaltres reivindicuem, que és distingir el que pot ser qualsevol màfia –que està claríssim: contundència amb aquell que s'aprofita de la vulnerabilitat de les persones–..., i no parlem de les ocupacions de ciutadans i ciutadanes, perquè no ens en sortim en un dret bàsic, que és el dret a l'habitatge. I en això ens hauríem de fer autocrítica tots i totes.

Però després entrem en la línia de més legislació, més dura, etcètera. I aquí no distingim; en aquest punt no ho farem, perquè simplifiquem un debat, perquè és essencial –és essencial– que mirem la perspectiva de la interseccionalitat de polítiques, i no podem jugar al debat de culpabilitzar les persones que viuen en situacions de molta vulnerabilitat i que entre tots plegats no ens en sortim. I aquí hem de fer autocrítica, hem d'assegurar el seu dret a l'habitatge.

Moltes gràcies.

La presidenta

Després de la defensa de les esmenes presentades, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, el diputat senyor Sergio Macián.

Sergio Macián de Greef

Gràcies, presidenta. Diputado señor Alonso, yo tengo que reconocerle que el título de su interpelación me pareció sugerente y prometedor: «la necesidad de garantizar la seguridad pública en Cataluña». Pero al escucharle en la interpelación y, por cierto, también al ver la moción, yo he tenido la misma sensación que cuando uno va al cine y ve una película que se anunciaba con grandes expectativas y que luego resulta que acaba siendo decepcionante; decepcionante porque pensábamos que venían a hablar de seguridad ciudadana y al final su interpelación prácticamente se redujo a hablar de los cortes de la avenida Meridiana. Añadieron también ahora en la moción un par de puntos sobre la ocupación ilegal, que obviamente les votaremos a favor porque es un tema extremadamente –extremadamente– importante y que nosotros justamente sobre esto interpelamos ayer al Govern de la Generalitat.

Pero los cortes de tráfico de la Meridiana, que son un episodio lamentable que pone de manifiesto la política sectaria de la Generalitat a favor de unos exaltados separatistas que durante dos años se han apoderado de la avenida Meridiana impunemente, con cortes de tráfico, con insultos, con agresiones a vecinos, a comerciantes, a conductores y que, por cierto, el Govern de la Generalitat les ha perdonado hasta las multas, realmente no son el principal problema de la seguridad que padece Cataluña. Yo no sé si lo es para Ciudadanos, pero desde luego para VOX hablar de los problemas de seguridad creciente que sufren los catalanes pasa por hablar del aumento de las violaciones en Cataluña, donde las agresiones sexuales han aumentado un treinta y seis por ciento en Barcelona, solo en el último año; un sesenta y cinco por ciento en la última década.

Hay que hablar también de los robos de relojes a plena luz del día, en su mayoría por inmigrantes ilegales –lo han reconocido los propios Mossos d'Esquadra–; de las agresiones y de los apuñalamientos a los vigilantes de seguridad de Renfe, de metro, de Ferrocarrils, del Puerto de Barcelona; de las ocupaciones ilegales, que están disparadas, y aquí sí menciona usted un par de puntos, pero es que el Gobierno de la Generalitat les pone una alfombra roja a los *okupas*. Hablar de seguridad en Cataluña pasa ineludiblemente por afrontar todas estas formas de delincuencia que le acabo de exponer y otras tantas, como puedan ser la narcodelincuencia o los robos de vivienda, donde también somos líderes.

Y el *conseller* Elena aún tiene la poca vergüenza de decirnos este fin de semana, en prensa, que el problema de Barcelona es de incivismo, no es de inseguridad; como si el problema de Barcelona fueran los gamberros que se orinan en el barrio gótico o los grafiteros.

Mire, el Departament d'Interior no sabe qué hacer para parar la inseguridad. Es indignante y debería sonrojar al *conseller* de Interior que la Generalitat y otras administraciones se contenten con hacer recomendaciones a la ciudadanía, porque son incapaces de garantizar la seguridad. Recomendaciones como que los mayores –y esto ha salido hace poco también en medios de comunicación– no saquen la pensión de una sola vez del cajero automático; recomendaciones a nuestros jóvenes de que utilicen rutas seguras para volver a casa, porque no pueden garantizar la seguridad de la ciudad; recomendaciones de que llevemos la mochila colgando delante en el metro de Barcelona, porque no pueden afrontar o no quieren afrontar el problema de los carteristas multireincidentes. Esta es la manera que tiene el Govern de la Generalitat de combatir la inseguridad en Cataluña.

Nosotros pensamos que, para combatirlo, lo primero que hay que hacer es reconocer el problema, reconocer este proceso de degradación y de inseguridad que sufre Cataluña por la permisividad con los delincuentes y por la falta de políticas públicas efectivas contra la criminalidad. Políticas que pasan por una tolerancia cero con los delincuentes; una política que impulse cambios normativos y cambios legislativos que pongan fin a la multireincidencia; una política de refuerzo del principio de autoridad de los Mossos, de las policías locales y de los vigilantes de seguridad; políticas para poner freno al efecto llamada de la inmigración ilegal y a la delincuencia asociada a la misma; y políticas también que supongan un refuerzo de los medios de cooperación con las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado.

En definitiva... (*Veus de Fons.*) Una mica de silenci, si us plau, des de la bancada. Una mica de silenci, sí; una mica de silenci i de respecte. (*Veus de fons.*) Sí que ho puc dir perquè ho reconeixen fins els Mossos. Tingui vostè una mica de respecte i no talli el temps dels diputats que estem a la tribuna, si us plau. Tingui una mica de respecte. (*Alguns aplaudiments.*)

En definitiva..., y acabo, señora presidenta. En definitiva, el Govern de la Generalitat es el principal freno para acabar con la inseguridad creciente que sufren todos los catalanes. Un gobierno que niega el problema, que esconde bajo eufemismos una realidad que es incontestable y que, por cierto, es incapaz de articular po-

líticas efectivas para luchar contra la criminalidad y para garantizar la seguridad ciudadana.

Votaremos a favor de su moción, señor Alonso, pero nos parece que esta moción no centra el tiro en las cuestiones que realmente afectan a la seguridad de los catalanes.

Muchas gracias.

La presidenta

Seguidament, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Doncs hem assistit a un nou espai de publicitat d'estiu per a les empreses de seguretat privada que installen alarmes. Al final, haurem de demanar a la Mesa que reguli la publicitat en l'arc parlamentari. I, ahora, també hem vist el trist espectacle o el trist paper dels teloners, no? I ara fa un moment, doncs, ha sortit el grup principal, també, a acabar la jugada.

Al final, aquest és el sentit de la moció i aquest és el sentit amb el que l'hem interpretat. Hi hauria alguns punts que podríem entrar a valorar, però no ho farem, precisament perquè pensem que no hi ha cap intenció darrere d'aquesta moció de millorar la seguretat dels catalans i catalanes, sinó que hi ha un únic interès, i aquest no és altre que retallar drets col·lectius, que retallar drets individuals, que criminalitzar i perseguir la protesta, que atacar i carregar contra les persones més febles. I tot això per esgarrapar quatre vots o, pitjor encara, per defensar els interessos dels de sempre.

Respecte a l'ocupació d'habitatges: volen acabar amb les ocupacions d'habitatges?, de debò volen acabar amb les ocupacions d'habitatges? Doncs demanin que es garanteixi el dret a un habitatge digne, perquè no els hem vist fer-ho; demanin acabar amb els pisos buits, perquè no els hem vist proposar cap mesura. Per això, per fer això, cal enfrontar-se a aquells a qui volen defensar. I per això no ho demanen.

I aquí estem jugant, i aquí s'està jugant amb la producció de la inseguretat i amb la producció de la por. Any 2019, Barcelona, dades de l'Ajuntament: 2.300 casos d'ocupació, 99,9 per cent dels casos d'habitatges buits, tres d'habitatges que s'estaven utilitzant –tres. Aquí centrem el problema, aquí el posem; aquesta és la qüestió principal del problema. Això diu molt de quin és l'interès i d'on es vol posar el focus. Noranta per cent de la propietat d'aquests pisos: grans propietaris i fons voltors. A qui defensen? Òbviament, a aquest noranta per cent. *(Alguns aplaudiments.)*

I altres diputats i diputades es preguntaven: «Per què, si hi ha la mateixa legislació, a Catalunya hi ha més ocupacions? És un problema de seguretat?» No, no és un problema de seguretat. És un problema evident, que és que a Catalunya hi ha entre 40.000 i 400.000 habitatges buits, segons dades oficials, totes. Per tant, desenes de milers.

A Catalunya hi ha un trenta per cent dels catalans i catalanes sota el llindar de la pobresa i un onze per cent dels treballadors i treballadores que són pobres, més de 300.000 persones, i per això hi ha ocupacions a Catalunya. I aquest és el problema que hi ha a Catalunya; no un problema de seguretat, sinó un problema de pobresa.

I porten, en definitiva, anys i panys rentant la cara a l'extrema dreta, rentant la cara a l'espanyolisme, alimentant el feixisme en la seva croada contra la llengua catalana, en la seva croada contra l'autodeterminació, en la seva croada contra els Països Catalans, contra els drets individuals, contra els drets col·lectius i contra el dret a la protesta. *(Alguns aplaudiments.)*

I amb això no en tenen prou. Ara posen el focus a l'altre pal de paller de l'extrema dreta; seguim fent de tristos teloners. Ara anem a atacar, perseguir i criminalitzar la pobresa. Veiem com els hi està anant; esperem que els hi segueixi anant així. En tot cas, la feina igualment ja l'hauran fet.

Perquè avui també parlen de reformes penals. Volen que fem reformes penals? Nosaltres podem acompanyar-los a fer reformes penals. Dues: la primera, despena-

litzar l'ocupació d'habitatges, i la segona, penalitzar l'especulació, penalitzar la usura, penalitzar aquells que tenen immobles abandonats només per enriquir-se, aquells que expulsen veïns i veïnes, aquells que destrossen barris i pobles, aquells que fan les ciutats més insegures perquè impedeixen accedir a un dret tan bàsic com el dret a un habitatge digne. Persegueixin aquells, penalitzin l'especulació, penalitzin la usura. Aquí els acompanyarem, a la reforma del Codi penal.

No esperem que ho facin. No esperem que moguin ni un dit, perquè no els interessa perseguir les màfies de debò, que són els fons voltors i la banca, pels quals ja vam pagar i rescatar els habitatges que ara, a més a més, estan especulant tenint-los buits, impedint que es garanteixi el dret a un habitatge digne.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Bé, gràcies. Gràcies, presidenta. Bé, Ciutadans ens presenta de nou una moció sobre seguretat ciutadana, una qüestió que fa reiteradament un ple rere l'altre, i mostrant de nou, doncs, que diferim, divergim en l'aproximació que vostès tenen de la seguretat i de moltes altres qüestions.

Nosaltres tenim bàsicament tres grans problemes en aquesta moció que vostès ens presenten. La primera és que la nostra aproximació al que és la democràcia i al que són els drets de la ciutadania és radicalment oposada al seu enfoc, a la seva aproximació. La segona és que vostès simplifiquen enormement les problemàtiques que volen tractar en aquesta moció. I la tercera és que, fent aquesta simplificació, vostès el que fan és estigmatitzar determinats collectius socials.

En la gran majoria de punts d'aquesta moció nosaltres ens hi abstindrem. Votarem a favor del punt 1, perquè, òbviament, doncs, condemnem i rebutgem tota mena d'acció violenta. I votarem en contra d'aquells punts que fan referència a les ocupacions i a les usurpacions d'habitatge.

Com s'ha dit, aquesta moció tenia bàsicament tres blocs. El primer fa referència més al dret a la manifestació, un dret que vostès confronten sistemàticament amb el dret d'altres ciutadans, i fan esment del respecte escrupolós a l'ordenament democràtic. I aquí és on nosaltres diferim del seu concepte de democràcia, perquè la forma d'entendre la democràcia no és el mateix per a vostès que per a nosaltres. Entre altres coses, perquè vostès, quan parlen del respecte escrupolós a l'ordenament democràtic, ens estan dient «respecte escrupolós a l'ordenament legal vigent», entre els quals hi ha lleis per a nosaltres marcadament antidemocràtiques, com és la llei mordassa.

Per contra, per nosaltres la democràcia justament és poder disputar l'ordenament democràtic vigent o l'ordenament legal vigent. I és des del dret a la dissidència i des del dret a la disputa i des del dret també a la desobediència civil que nosaltres entenem la democràcia. I això ens farà, doncs, que no votem a favor de tots aquells punts en què vostès sembla que vulguin defensar el dret a la manifestació, però que en la literalitat, i sobretot en la interpretació que sabem que fan des del seu grup, es contraposen a la nostra perspectiva de la qüestió.

Després hi ha un altre punt que fa referència als polígons industrials i als indrets aïllats i l'augment de l'activitat delinqüencial en aquests àmbits. És cert que això està succeint i que, per tant, hi ha un augment delinqüencial en determinats polígons. Però, com els deia abans, el que no podem fer és simplificar, estigmatitzar els joves, en aquest cas, com a responsables dels actes delinqüencials que es produeixen en polígons i zones aïllades; entre altres coses, perquè no tots són comesos per joves que fan botellot, però al mateix temps, perquè, com li deia –i vaig al darrer element– és l'enfocament que vostès fan. Més enllà d'estigmatitzar i de simplificar, nosaltres el que creiem que cal és un pla d'oci nocturn per intervenir, per fer polítiques públi-

ques de forma diferent i per donar alternatives a com el jovent ha de poder dur a terme el seu oci nocturn.

La visió que vostès donen sempre és la punitiva, sempre és la de la persecució policial. Nosaltres apostem per un altre tipus de respostes, i això em porta al darrer punt, que és el que té a veure amb les ocupacions. No volem negar que existeix una qüestió a la qual hem de fer front, que és la usurpació d'habitatges. Però al mateix temps, i com s'ha dit en la intervenció que m'ha precedit, la realitat de la problemàtica està molt lluny, amb les dades, d'on vostès situen el focus. I, en la mateixa línia, el que nosaltres creiem és que el que cal no és un pla urgent per perseguir l'ocupació, sinó que el que cal és un pla urgent per garantir el dret a l'habitatge. És aquí on nosaltres ens situem, en garantir el dret a l'habitatge, i no és aquest l'enfocament que vostès fan en aquesta moció.

Per això, doncs, votarem en contra d'aquests punts, ens abstindrem als altres i, com els he dit, votariem a favor del primer punt.

Gràcies.

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. Bien, daremos apoyo a la moción en su totalidad. En primer lugar, porque en su redactado, pues, pretende hacer compatible el derecho de la manifestación con la seguridad ciudadana de todos y, por lo tanto, lo compartimos, del mismo modo que pretende hacer compatible ese derecho de manifestación con los derechos de los que no se manifiestan, tanto en su movilidad, en su integridad física o en sus propiedades, pues, que creo que es una medida absolutamente necesaria, habida cuenta de los antecedentes que hemos vivido en Cataluña.

Por otro lado, también profundiza en asuntos que nosotros hemos propuesto en otras iniciativas, como el papel mediador de los Mossos en este tipo de circunstancias. Nosotros nunca hemos sido tampoco de idealizar la cuestión de la mediación, que creemos que es muy útil, pero que no da solución a todos los problemas; pero en estas cuestiones de las manifestaciones y hacer compatible ambos derechos sí que creemos que la mediación es un mecanismo potente que puede ofrecer muchísimas soluciones.

Y, finalmente, también dedica una parte fundamental a otro asunto al que nosotros hemos dedicado muchas de nuestras iniciativas, que es la lucha contra la ocupación ilegal, que, como hemos repetido constantemente, Cataluña representa el cincuenta por ciento de todas las ocupaciones ilegales de España. Y bien, hemos también escuchado con muchísima atención las argumentaciones del resto de formaciones políticas sobre esta cuestión, ¿no? Con especial atención he escuchado al señor Pellicer, que ha dado en el clavo en la pregunta, aunque la respuesta haya sido absolutamente errónea.

Es muy importante definir qué es un inmueble vacío. Este apasionante debate de qué es un inmueble vacío lo tuvimos en una legislatura anterior a cuenta de la noticia que apareció cuando se hizo público que su compañero Benet Salellas disponía de once propiedades inmobiliarias. Y el señor Benet Salellas dio también en el clavo y dijo que no, que en su caso no se podían considerar vacías porque, aunque estuvieran vacías –cito textualmente–, dijo que todas tenían un uso social. No te lo pierdas. Claro, claro, siempre estamos con lo mismo. Es decir, las propiedades de ustedes son suyas y las de nosotros son suyas también. Entonces, es un juego en el que nosotros no podemos jugar. Dios dijo hermanos, pero no primos. Y entonces no vamos a entrar eternamente en un juego en el que ustedes pueden acumular propiedades inmobiliarias y el que tenga un apartamentito en Calafell, que solo lo tiene abierto dos meses y medio, a este se le puede ocupar. No. Por lo tanto, no vamos a aceptar esa premisa y no compartimos esa argumentación.

Muchas gracias.

La presidenta

Doncs, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, torna a tenir la paraula el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Bé, doncs, hem presentat realment una moció, no un programa de govern.

Primer de tot, agrair les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i pels grups parlamentaris del Govern, per Esquerra Republicana i Junts per Catalunya. En total, sis esmenes, de les quals n'hem acceptat tres i n'hem transaccionat una, rebutjant les altres dues.

De les tres esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, hem acceptat les dues primeres, que són d'addició de dos nous apartats al punt 3 de la nostra moció. Aquests dos nous apartats que incorporem al text final de la moció són pertinents i venen a millorar encara més la nostra moció, per la qual cosa les agraïm i les acceptem.

Respecte a la tercera de les esmenes que ens han presentat, preferim mantenir la redacció inicial, perquè la sol·licitud que fem al Govern de la Generalitat, en aquest cas, perquè demani al Govern d'Espanya l'impuls legislatiu necessari per fer front, de forma ràpida i eficaç, al creixement de les onades d'ocupacions, aquests canvis legislatius que calen, que s'han de fer per fer front a aquesta problemàtica, són competència del Govern d'Espanya. De fet, ja ho hauria d'haver fet, però no sembla que ho consideri una prioritat, per la qual cosa li demanem al Govern de la Generalitat que li demani al Govern d'Espanya aquesta iniciativa legislativa que nosaltres mateixos, el Grup Parlamentari de Ciutadans, ja ho hem demanat reiteradament, també al Congrés dels Diputats.

Pel que fa a les esmenes d'Esquerra i Junts, no hem acceptat la primera, perquè en realitat l'imperatiu de la proposta no nega en cap cas que no s'estigui fent el que demanem que es faci sempre i respecte a qualsevol concentració o manifestació. La segona de les esmenes l'hem acceptat per evitar suspicàcies respecte a la professionalitat i la dedicació del Cos de Mossos d'Esquadra, que habitualment fa la seva feina com cal i d'acord amb els millors estàndards democràtics. I la tercera de les esmenes l'hem transaccionat per tal d'afegir «als indrets aïllats» en el redactat final, a més dels polígons industrials.

Reitero, doncs, l'agraïment per les esmenes i aprofito per demanar el suport parlamentari al conjunt de la moció que ha presentat el Grup Parlamentari de Ciutadans.

Gràcies.

La presidenta

Doncs, acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el divuitè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els drets de les persones que exerceixen el treball sexual

302-00169/13

Passem al punt número 17, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els drets de les persones que exerceixen el treball sexual. L'ha presentat el Grup Parlamentari de Ciutadans i té la paraula, per fer-ne l'exposició, la diputada senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Bé; gràcies, presidenta. Voldria dir que he gaudit molt preparant aquesta moció, perquè realment he experimentat el que podria ser una Catalunya cooperativa i no divisiva, una Catalunya de progrés i no de procés. Ha estat un emocionant esforç d'unió i d'aportar idees de molta gent en un tema tan i tan delicat. Voldria agrair

especialment l'actitud de la conselleria de Feminismes, d'Esquerra Republicana, de Junts per Catalunya, dels comuns i, fins i tot, de la CUP, que no han presentat esmenes, però han mostrat una gran disponibilitat.

Bueno, nada es perfecto, pero hay que intentar mejorar cada día. En este Parlamento hay gente que califica de frivolidad llamar las cosas por su nombre. Bueno, yo creo que frívolo es hacer políticas de espaldas a la realidad y al sufrimiento de las personas, como hace el Partido Socialista cuando, enfadado porque no se aprueban sus enmiendas a la ley de libertad sexual en el Congreso de los Diputados, va y las resucita en una ley contra la prostitución o, mejor sea decir, contra las prostitutas y demás personas que viven del trabajo sexual, que solo ha convencido a los conservadores menos imaginativos y más rancios, a los que votan contra el aborto y la eutanasia.

¿Saben? A veces, cuando a nadie le gustan tus enmiendas y menos que a nadie a las personas afectadas por las mismas, es por algo. A lo mejor es que tus enmiendas y tus ideas son, pues eso, frívolas, prepotentes y cortas de miras. Cuando tanta gente está en contra de castigar la prostitución o la gestión de la prostitución voluntaria y no ejercida a la fuerza, es por algo. Cuando tanta gente te avisa de que cuidado con la famosa tercería locativa, cuidado con cerrar sin más cualquier local donde alguien gane dinero con el trabajo sexual propio o ajeno, porque eso puede dejar en la calle, literalmente sin techo a muchas prostitutas que trabajan en su casa, a ellas y a sus hijos, las que los tengan, hombre, lo lógico, es decir «ay, pues, no había caído, ustedes perdonen», y cambiar de idea, cambiar hasta de ley. Pero no, aquí para algunos de lo que se trata no es de arreglar nada, sino de marcar territorio, de dar lecciones y no soluciones.

Miren, yo entiendo que todo el mundo tiene mucho apego a sus ideas, no digamos a sus prejuicios. Hay personas que se consideran muy buenas, muy feministas y tal, que están sinceramente convencidas de que el trabajo sexual es degradante. Lo hablábamos ayer con el líder de mi grupo, con Carlos Carrizosa. Estábamos en Cornellà y visitamos un bar, cuya dueña trabaja de sol a sol. Eran las once de la noche y todavía estaba allí, y al día siguiente vuelta a empezar a las cuatro de la mañana. Y esta señora nos explicó que trabaja tanto y tanto –comillas– «pa no tener ni un duro, lo justo para vivir y para mantenerles a todos ustedes, señores políticos». Parece que sus colegas socialistas de Cornellà tampoco se cortan un pelo con la presión fiscal. De ahí que la señora tenga esa visión francamente pesimista y hasta degradante del oficio de político. Pues, aun así, nos trató con inmenso cariño y poniendo verdadera dedicación en su tarea, casi les diría que en su vocación de servicio. Eso es exactamente lo que tenemos que hacer nosotros: vocación de servicio; menos fastidiar y *més anar per feina*.

Conxa Borrell, del sindicato Otras –benvinguda, Conxa, a casa teva, al Parlament de Catalunya–, me decía que ella no pide más que eso. Por ejemplo, que no le den lecciones de violencia machista los que no la creyeron ni ayudaron cuando su exmarido abusaba sexualmente de ella y, en cambio, tratan de convencerla ahora de que cambie de oficio para dejar de ser una víctima. Ella, por lo que sea, no se siente víctima de sus clientes.

Sí se siente víctima de un politiqueo frívolo e indecente cuando tratan de ilegalizarle el sindicato o cuando prometen ayudas y subvenciones solo a las trabajadoras sexuales que se declaren víctimas de trata. A las demás, ni agua; ni una cobertura social mínima, ni una baja maternal..., na de na. El objetivo de una cosa así es tan obvio como burdo: falsear estadísticas, conseguir que parezca trata lo que es trata y lo que no lo es. Y, aun así, si por lo menos entonces se tomaran en serio el acabar con la trata... Pero con una aproximación tan burda y, si me permiten, tan de monja alférez al problema, ¿qué van a arreglar ustedes?

Per tot això, jo vull agrair de tot cor a tots els grups parlamentaris que, aparcant les seves evidents i per moments fins i tot estrepitoses diferències amb nosaltres en altres temes, han posat fil a l'agulla, amb molt d'interès, a buscar consensos efectius en aquest tema, que requereix molta sensibilitat i no poca valentia. La principal idea

de la nostra interpellació era ser implacables amb el tràfic de persones, però alhora reconèixer l'existència d'un treball sexual voluntari, que és urgent regular, precisament per prevenir abusos terrorífics.

Estem molt contents d'haver viscut un autèntic *brainstorming* d'esmenes, explora una mica, entre tot, totes les possibilitats. Com ja els vaig dir, el model de referència nostre, el de Ciutadans, és el neozelandès. La moció que portem aquí avui seria –esperem que ho serà– un punt (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) de partida –acabo, presidenta– i no pas d'arribada per assolir aquest model. Però si s'aprova –esperem que amb un ampli i generós suport de tots els grups que hi han participat– estarem més a prop, molt més a prop, de lluitar contra un estigma infame, de detectar i corregir situacions de precarietat i d'irregularitat administrativa per on es pot destruir la vida de moltes persones, semblar a la societat catalana una visió molt més adulta, liberal i moderna d'aquestes qüestions i procurar que l'exemple s'escampi a tot Espanya, amb sort.

La presidenta

En el torn de defensa de les esmenes presentades, té, en primer lloc, la paraula la diputada senyora Susana Segòvia, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera... Representant del sindicat Otras, benvingudes al Parlament. És també un plaer obrir aquesta casa a totes aquelles persones que estan aquí per defensar els seus drets. I això és el que estan fent també les treballadores sexuals organitzades. Perquè aquest és un debat que, com saben, és un d'aquests grans debats que generen polarització, polèmica i que també s'està utilitzant per minar el que és la força del moviment feminista; un d'aquells debats de qui és més feminista o qui és menys feminista, qui defensa o no defensa les treballadores sexuals, qui és més o menys abolicionista. I tenim aquesta enorme tendència, que hem vist en altres temes també, de posar les etiquetes de més o menys feminisme en funció del que pensem nosaltres sobre altres dones. A més a més, normalment dones que en molts casos estan en una situació de molta més vulnerabilitat, de molta més victimització i de molta més necessitat de suport.

I, en aquest cas, és una de les coses que fem, parlem en nom de les treballadores sexuals i de les prostitutes quan no escoltem les treballadores sexuals i les prostitutes. I un dels principals problemes que hi ha en aquest debat és no escoltar-les, no donar-los aquest reconeixement de la seva capacitat de parlar, de decidir, d'incidir, de fer política, d'organitzar-se i de ser propositives sobre com volen que es doni resposta a les seves diferents necessitats i a la seva necessitat, sobretot, de tenir més drets, més drets socials, més drets econòmics i més drets feministes.

Si escoltem les treballadores sexuals, en lloc de posar-les sempre a la picota i de posar-les sempre en el centre dels atacs, en lloc de dir... Per defensar-les, el que acabem fent és situar-les en una situació de més vulnerabilitat. Si les escoltem, veurem que tenen demandes molt clares. I una de les primeres és tenir més protecció social. Drets per a totes, per a tothom, per a totes les dones. I les treballadores sexuals tenen el dret –i és el que en realitat fa aquesta moció, que nosaltres agraïm a Ciutadans que l'hagi portat al debat al Parlament i que hagi permès que l'enriquim i que la millorem entre els diferents grups que hi hem participat–..., drets a tenir accés a la renda garantida de ciutadania a Catalunya; drets a tenir accés a una cobertura sanitària; sobretot, també, dret a tenir accés a una situació regular administrativa.

Perquè, em sap greu, és molt hipòcrita dir que s'hi podrà donar resposta i que es vol protegir les dones que exerceixen la prostitució, si no ataquem una llei d'estrangeria que les condemna a la prostitució, en molts casos, perquè no hi ha una alternativa per a aquestes dones. (*Aplaudiments.*) Hi han estudis que diuen que pràcticament un setanta-sis per cent de les dones que estan exercint la prostitució ho fan perquè no tenen una altra alternativa, perquè, com que no tenen uns papers, no poden llogar un

habitatge, no poden tenir accés a la sanitat i, efectivament, no poden tenir cap mena de recurs per fer una altra alternativa, en cas que vulguin i necessitin deixar la prostitució.

Per tant, o entomem això com el primer punt o no avançarem en res. Avançar proporcions de llei que l'únic que fan és penalitzar i impedir la seva principal font d'ingressos, quan sovint no n'hi ha cap altre, sense oferir aquestes alternatives és condemnar-les a més vulnerabilitat, a més precarietat i exposar-les més als intermediaris que les poden arribar a explotar encara més perquè tenen una situació de més vulnerabilitat.

I això és una reflexió que crec que ens hem de posar totes per davant. Garantim drets, no perseguim. I, un cop garantim drets, les dones mateixes decidiran quina és la seva opció. Però si les alternatives que els hi presentem, unes no inclouen la regularització de papers... Una dona trans, racialitzada, migrant, en situació d'irregularitat administrativa probablement tindrà molt poques possibilitats d'aconseguir uns ingressos bàsics per poder fer la vida, si no comencem per transformar la seva situació d'irregularitat administrativa.

Però és que, a més a més, si el que els hi oferim sempre són alternatives de feines precaritzades, feminitzades..., «deixeu la prostitució i feu un curs d'esteticista o de perruquera», no?, perquè és el que sembla que pensem que només poden fer les dones que fan prostitució. I no perquè sigui dolent ser esteticista ni perruquera, evidentment, però per què no els hi podem oferir fer un curs d'informàtica i programadora, com està fent l'Ajuntament de Barcelona, amb moltes dones en situació de precarietat amb el programa de les dones tech?

Per tant, entomem des de ja que la defensa de més drets per a les treballadores sexuals tampoc és, en cap cas, una defensa de la *trata* i de l'explotació sexual. Distingim-ho claríssimament. Fem una llei per abordar la *trata*. Fem una llei per abordar les màfies d'explotació de persones; no només sexual, hi ha molts altres tipus d'explotació de les persones. Però no embarrem el debat posant en el centre i en el focus les treballadores sexuals, que el que estan demanant és més garanties i més drets i poder tenir un paper actiu i polític en la nostra societat.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té seguidament la paraula la diputada senyora Ester Vallès.

Ester Vallès Pelay

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia, consellera, diputades, diputats. Vull aprofitar aquesta intervenció per donar tot el meu suport a la presidenta per la situació tan injusta i antidemocràtica que està patint; també a la Mesa, perquè vetlla i perquè fa que la sobirania del poble segueixi en mans del poble.

Entrant en matèria, també vull donar les gràcies a la diputada Anna Grau per la moció que avui ens presenta. Sempre és ben rebuda una moció que tracti sobre un tema tan sensible i polèmic com és la prostitució i el treball sexual. És evident que abordar un tema de tal complexitat exigeix escoltar activament els diferents corrents que existeixen dins del moviment feminista. Tenim abolicionistes, prohibicionistes, reglamentistes, illegalistes, entre altres. Cadascun d'aquests corrents interpreta i proposa solucions al fenomen del treball sexual, però en si es posen d'acord: sigui quin sigui el seu posicionament, el que tots tenen en comú és el rebuig al tràfic d'éssers humans per a l'explotació sexual.

Perquè quan una persona migrada arriba a casa nostra enganyada, manipulada, es troba en una situació irregular que l'aboca, en molts casos, a practicar la prostitució, perquè no pot accedir als papers per poder treballar en un món laboral formal. I això facilita, com han dit les companyes, que les màfies les puguin explotar. Per tot això, creiem que la derogació de la llei d'estrangeria suposaria una empenta molt necessària per agilitzar els tràmits per tal d'obtenir els permisos de residència i de treball d'aquestes víctimes de tràfic d'éssers humans.

La complexitat de la situació de la prostitució és enorme. Per una banda, ens podem trobar les persones que expressen que exerceixen voluntàriament la prostitució. Per l'altra, ens podem trobar les persones que, per la seva situació, es veuen en la necessitat d'exercir-la. I, finalment, persones que són víctimes d'un delictes d'explotació sexual. El que està clar és que, sigui quina sigui la seva condició, s'ha de garantir que tothom –tothom– tingui accés als seus drets laborals i socials, com ara la salut. Perquè sense llibertats ni drets condemnarem aquestes persones a una situació precària i del tot injusta.

A tot això, cal sumar-hi que si, a més a més, la treballadora sexual és víctima d'un delictes d'explotació sexual, és cabdal que tingui garantit l'accés a la xarxa de recursos de violències masclistes. I no ens enganyem, la prostitució és una qüestió de gènere. Qui exerceix la prostitució són en gran majoria les dones. I, pel que fa als usuaris, a ningú se li escapa que els homes són un percentatge altíssim dels consumidors d'aquesta prostitució, sigui quin sigui el gènere o l'orientació sexual del treballador o treballadora sexual.

Ens trobem davant d'un fet que existeix, que veiem dia a dia, que mou molts diners amb oferta i demanda. Aturem-nos un moment a valorar l'oferta i quin és el rerefons que existeix darrere d'aquesta: l'explotació sexual. Des de Junts per Catalunya, creiem que l'explotació sexual és una xacra que cal extirpar de la societat. No ens podem permetre que persones, majoritàriament dones, siguin víctimes del tràfic de persones per exercir la prostitució. És la utilització del seu cos, per part de les màfies, per treure'n rendiment econòmic. És utilitzar la prostituta com a eina, com a objecte de manera inhumana.

Com he dit, és una situació que, malauradament, pateixen tantes i tantes persones en mans de màfies que aprofiten la seva situació irregular, que les aboca en un carreró sense sortida que cal abolir. I no diré res que no coneguem tots i totes. Aquesta situació beu a galet d'un buit legal. Navega en l'alegalitat. Ho sabem, ho coneixem i des de fa massa temps.

En definitiva, doncs, busquem allò que pot generar més consens, un punt de partida on tothom ens hauríem de sentir còmodes, que és vetllar per l'erradicació de l'explotació sexual i pels drets i el benestar de les treballadores sexuals. I acabo agraint l'acceptació de la majoria d'esmenes que hem presentat, que han volgut vetllar i posar al centre aquests drets de les persones que exerceixen el treball sexual.

Moltes gràcies.

La presidenta

I, finalment, en aquest torn de defensa de les esmenes presentades, té la paraula la diputada senyora Jenn Díaz, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom. Benvinguda també la Conxa, del sindicato OTRAS. Aviam, jo crec que hem de començar pel principi, perquè cada vegada que hi ha un debat sobre prostitució tenim tendència a parlar de blancs i negres, no?, i anar als extrems. I jo crec que, en aquest cas, el primer que hem de fer abans de començar, que, de fet, ja ho han fet en les intervencions anteriors les meves companyes, és fer una diferenciació per ser rigoroses.

El treball sexual no és tràfic amb finalitat d'explotació sexual. Jo crec que a partir d'aquí podem començar el debat i podem començar a entendre'ns, perquè quan en el debat, dins del moviment feminista i fora del moviment feminista, es defensen posicionaments regulacionistes o prodrets, no estem parlant en cap cas de prostitució forçada o de *trata*. Crec que això és important, perquè moltes vegades..., crec que aquest és el mínim; aquest és el mínim que hem de compartir per poder tenir un debat rigorós, perquè, si no, finalment ens acabem tirant els plats pel cap, quan no té cap mena de sentit, perquè això no va de qui té el carnet de feminista més important i el més pur.

Parlem de garantia de drets. Aquí ja no estem parlant de què ens sembla a cadascuna de nosaltres que hi hagi dones que exerceixen la prostitució. És que no és important, això. A ningú li interessa què és el que pensem cadascuna de nosaltres. I, com en tants altres debats, hi ha dos camins. Hi ha el camí de la persecució, el camí de la prohibició i del moralisme, que són aquells debats en què ens interessa què opinem a nivell individual sobre que altres dones exerceixin la prostitució. I el camí alternatiu, que és l'abordatge de la realitat amb les eines que tenim; i que és un camí més lent i que és un camí ple de matisos, ple de grisos, més complex d'abordar, que potser..., jo crec que la diputada Grau ho ha escenificat molt bé, que és: de què va això, de perseguir la prostitució o de perseguir les putes? De què va això, de parlar de proxenetisme, de parlar de màfies o de perseguir les putes i abocar-les als marges?

I no em puc imaginar –perquè moltes de les persones que som aquí hem vingut amb una vocació de millorar les condicions de la vida de moltes persones, de totes les persones, de parlar de polítiques d'igualtat– que cap política pública que fem des d'aquest Parlament o des de qualsevol altra cambra aboqui persones a anar més al marge del marge en el que ja estan situades. I, per tant, no em puc imaginar que un debat sobre prostitució que aboqui més als marges les persones que s'hi dediquen, no em puc imaginar que hi hagi persones amb vocació de servei públic que quedin satisfetes amb aquestes propostes com, per exemple, amb la tercera locativa.

No els podem negar drets, no els podem negar la regularització de la seva situació administrativa, no els podem negar drets laborals, condicions de vida dignes i tampoc els podem negar la capacitat de negociació, d'agència i la capacitat de decidir. Perquè quan parlem de perseguir i de prohibir la prostitució, en realitat no estem abolint res, l'únic que estem fent és enfosquir el treball sexual. I cada vegada que nosaltres ilegalitzem, perseguim i, en nom de l'abolició, arraconem les putes a la foscor d'haver de fer el treball sexual des de la clandestinitat, l'únic que estem fent és abocar-les a una situació de màxima vulnerabilitat. Per tant, voler abolir sense tocar les polítiques públiques estructurals que emparen aquestes situacions de les màfies, em sembla surrealista.

Finalment, en la moció no es parla de la llei d'estrangeria, però crec que en el debat sortirà tota l'estona, perquè és innegable que no hi ha debat sobre prostitució, sobre abolicionisme, sobre pro-drets, sobre regulacionistes, sobre quin model tenim o no tenim, sense parlar de la llei d'estrangeria.

Per tant, per a les dones que es dediquen al treball sexual i que no volen, d'acord, polítiques d'habitatge o polítiques d'ocupació o polítiques d'acompanyament. Alternatives. Si ja en som conscients, que moltes dones exerceixen la prostitució, com tantes altres feines que no volen fer, perquè no tenen una alternativa. Per tant, polítiques públiques, escut social.

Però la criminalització i la persecució de les putes és antifeminista; desemparrar-les és antifeminista; la llei d'estrangeria no només és antifeminista, sinó que també és racista i classista, i la realitat de les putes, fer veure, negar-la, fer veure que l'abolicionisme és un botó màgic és ingenu i, per tant, no li serveix a ningú, ni a les putes ni a ningú.

I, finalment, és antifeminista tutelar dones, tutelar vivències. Perquè aquí parlem, no?, tot el dia estem parlant de la prostitució, però volem silenciar la seva vivència i el seu propi testimoni. Per tant, perseguir putes, diem que no; desprotegir putes, diem que no; al tràfic, evident, diem que no, i tot per a les putes, però sense les putes, també diem que no.

En aquest debat, no estem parlant de quin model perseguim. De fet, en l'últim punt, la diputada Grau crec que ha prioritzat que puguem parlar de quin és el marc català sobre la prostitució i no de quin és el model de cadascun dels grups parlamentaris. I, per tant, avui deixarem constància que hi ha un consens a Catalunya, com dic, que és no desprotegir dones que ja estan en els marges. I, per tant, parlem de garantia de drets.

Gràcies.

La presidenta

Doncs després de la defensa de les esmenes presentades, a continuació, per fixar la seva posició, té, en primer lloc, la paraula la diputada senyora Gemma Lienas, del Grup Socialistes i Units per Avançar.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputades, diputats. El meu grup està i estarà sempre al costat de totes les dones –de totes. I és per aquesta raó que no podem acceptar que n'hi hagi unes quantes sotmeses a una violència patriarcal com és el sistema prostitucional.

Com bé saben, el nostre grup està a favor de l'abolició; que, per cert, no té res a veure amb la prohibició. La prohibició és una postura moralista i reaccionària que castiga les dones que estan en situació de prostitució, mentre que l'abolició és una postura progressista i feminista que castiga els proxenetes i els consumidors de prostitució, mentre que proporciona recursos a les dones.

Per què som abolicionistes? Per tres raons. Primera, perquè la prostitució és una institució fundacional del patriarcat. Segona, perquè és una institució que dificulta la desaparició d'una masculinitat hegemònica. I tercera, perquè el feminisme sempre ha estat abolicionista. Recordin que el feminisme es desenvolupa simultàniament a l'abolició de l'esclavitud. Recordin la declaració de Seneca Falls; recordin, també, Rosa Luxemburgo; recordin Frederica Montseny; recordin les dones lliures de la CNT; recordin l'anarquista Emma Goldman.

I com hem arribat a aquest debat que fins fa uns anys no havia existit, almenys, entre les esquerres? Perquè s'entén perfectament que el liberalisme, que considera el mercat el centre del món i que considera que tot es pot vendre i es pot comprar, tingui interès a regular-la. Però l'esquerra? L'esquerra, que està en contra d'activitats extractives de la terra, està a favor d'activitats extractives del cos de les dones, siguin ventres de lloguer, sigui prostitució, sigui pornografia?

En tot cas, per arribar a un debat com aquest ens ha calgut un relat que el naturalitzés. Les societats produeixen relats sobre elles mateixes i aquests relats tenen una funció, que és que els individus acceptin l'ordre social. I, a més, aquests relats provenen de les necessitats i els interessos de les elits. Hi ha diverses fórmules que s'apliquen conjuntament per tal que el relat sigui acceptat. Una, per exemple, és normalitzar-lo a través dels mitjans de comunicació, a través de les pel·lícules, a través de les sèries i a través de la publicitat. Una altra és usar eufemismes que fan la realitat més suportable: parlar de treball sexual en comptes de prostitució, parlar de maternitat subrogada en comptes de lloguer. L'altre dia, llegia al diari que educadors de Texas proposen canviar «esclavitud» per «reubicació involuntària de persones africanes». No ens agrada la realitat i fem veure que la canviem modificant el llenguatge.

Una altra manera de normalitzar-ho és arribar a les nostres criatures. Si les induïm a creure que són normals comportaments prostitucionals, acaben pensant que ho són. Per exemple, l'aplicació OnlyFans. Una nena tancada en una habitació amb el seu mòbil –totes les seves nenes, totes les seves filles tenen mòbil, diputades i diputats– aconsegueix més i més diners a base de fer coses com mostrar-se en sostenidors o en calcetes. Tot i que, és clar, aconsegueix més diners com més coses fa; és a dir, la demanda dels qui miren va augmentant en intensitat. I què em diuen del fenomen *sugar daddy*, que comença a ser comú a les nostres aules i que consisteix a tenir un amic, un home gran que paga els capricis?

I està bé que vostès es facin a la idea que les seves filles podrien dedicar-se a la prostitució, perquè el que seria una frivolitat aclaparadora és que pensessin que el treball sexual, que en diuen vostès, és només per a les altres. Que nosaltres estem aquí fent de diputades o fent de metgesses o fent de mestres i que, en canvi, les que s'han de dedicar a les prostitució són les dones empobrides i migrades. (*Aplaudiments.*)

Estarem d'acord a escoltar en seu parlamentària persones que diuen que es dediquen voluntàriament a la prostitució, però també voldrem sentir les dones que habitualment no tenen veu: les que estan a desgrat seu en situació de prostitució, encara que hi hagin accedit voluntàriament. Com que la majoria no poden parlar en públic, proposem ja des d'ara citar, per exemple, l'Amelia Tiganus i l'Alika Kinan. I els demanem, diputades i diputats, que no hi votin en contra aquest cop, com han fet altres vegades. I és que del que es tracta en aquesta cambra, i avui amb aquesta moció, és de determinar quina societat volem: volem una societat on hi hagi una reserva de dones disponible per als capricis dels homes, per als ritus de masculinitat, perquè els homes puguin dur a terme actes de violència apresos o no en webs pornogràfiques?

El meu grup votarà en contra d'aquesta moció, excepte el punt 6, que es refereix a combatre l'explotació i el tràfic de persones.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari VOX, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora.

Mónica Lora Cisquer

Bé, bon dia. Gràcies. Bé, la prostitució atempta contra la llibertat i la dignitat de la persona que es prostitueix. Avui el Grup Parlamentari de Ciutadans demana a la cambra reconèixer la realitat del treball sexual, del treball lliure i voluntari de les persones que exerceixen el treball sexual. Quin és el grau de llibertat d'una persona que, en un context de pobresa extrema, d'exclusió social i inclús de violència, exerceix la prostitució? I és que el consentiment de la voluntat no pot ser causat per cap força aliena a la mateixa voluntat, com passa, per exemple, amb el tràfic de persones obligades a exercir la prostitució o amb la pressió que s'exerceix sobre una persona amb falses promeses d'una vida sense mancances, que acaben coartant el seu consentiment. Fins a quin punt és lliure la decisió d'exercir la prostitució sota aquestes circumstàncies?

La prostitució és un mal, no és ni èticament ni moralment bo. I és una cosa que tots sabem, la nostra consciència ens ho diu. Però nosaltres no estem aquí per ser la consciència dels ciutadans ni per dir-los com han de viure o com han de pensar. Nosaltres estem aquí per vetllar pel seu benestar; per oferir i garantir els recursos, els mitjans i les ajudes perquè prenguin les seves decisions en plena llibertat; per garantir la seva dignitat com a persones que són; perquè no prenguin les decisions sota la pressió de circumstàncies terribles, com ho són les circumstàncies de la majoria de persones que acaben exercint la prostitució.

Però aquests mitjans i recursos no passen pas per incentivar la prostitució; aquests mitjans i recursos passen perquè les persones que es prostitueixen no ho hagin de fer.

El passat 7 de juny, al Congrés dels Diputats, el Partit Socialista va presentar una proposició de llei sobre prostitució i proxenetisme. Una proposta, si m'ho permeten, amorfa, on VOX ja va anunciar la presentació d'esmenes. Perquè, en aquest sentit, el Partit Socialista falla en l'enduriment de les penes, especialment quan les víctimes són menors, segueixen protegint en excés el delinqüent i es queden a la superfície del problema i no entren en les causes que l'ocasionen; el mateix partit que fomenta la immigració il·legal, que aboca milers de dones a l'explotació sexual, el mateix partit que no combat les màfies del tràfic de persones i el mateix partit que ha utilitzat els diners dels treballadors per pagar en bordells i que encara no ha demanat perdó. (*Aplaudiments.*)

I en aquest sentit ho tenim molt clar: cal castigar el delictes de tràfic de persones amb tota la duresa i la força de la llei. Cal acabar amb el proxenetisme i protegir les dones i també els homes d'aquest brut negoci que mercadeja amb les persones, i protegir amb més duresa els menors, perquè un menor prostituït és un menor violat. I això cal castigar-ho amb més duresa.

Però aquesta lluita som conscients que també ha d'anar acompanyada d'altres lluites, perquè cal anar a l'origen del problema, on també en moltes ocasions hi ha drogues, hi ha pobresa, hi ha exclusió social i hi ha desestructuració familiar. I, en aquest sentit, urgeix un pla integral que ho abasti completament tot i no es quedi a la superfície del problema. Cal aturar la immigració il·legal i combatre les màfies del tràfic de persones.

I, per anar acabant, sí que m'agradaria traslladar una reflexió a la cambra. I és que la prostitució i el tràfic de persones són dos fenòmens que van estretament molt units i que afecten majoritàriament les persones que es troben en una situació d'extrema vulnerabilitat. I, en aquest sentit, sí que els hi volem pregar, des del Grup Parlamentari de VOX, que abans de proposar la prostitució com una activitat laboral i un dret, és una cosa que hi haurien de pensar responsablement, perquè practicar sexe a canvi de diners no pot ser ni ha de ser un negoci.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades i també membres dels sindicats de treballadores que ens acompanyen avui... Bé, el treball sexual és treball. Parlar de treball sexual en termes de treball implica, primer de tot, reconèixer que és sempre un intercanvi voluntari de serveis sexuals per diners; implica diferenciar entre prostitució i *trata*, i això és molt important, especialment des d'una pràctica feminista i anticapitalista. Perquè, si bé és cert que al treball sexual hi ha pràctiques que es reproduïen al capitalisme, aquesta reproducció no està en el treball sexual en si mateix, sinó al mecanisme d'explotació que és intrínsec al capitalisme.

Hem sentit en aquesta cambra com la postura abolicionista defensa que no es compra el servei, sinó el cos. I aquesta afirmació, a banda de ser perillosa perquè contribueix a l'estigma «puta», del que parlarem més endavant, és esbiaixada perquè obvia que la pràctica capitalista d'explotació dels cossos, disfressada de prestació de serveis, es reproduïx també en altres àmbits del treball –el treball agrari o el treball domèstic, entre d'altres, sense anar més lluny.

Llavors, quan les temporeres són explotades, quan les treballadores de la llar són explotades o quan les treballadores de les cures són explotades, no es reclama l'abolició del treball agrari i del treball de la llar o del treball de cures; el que es demana és la garantia de drets. I, per tant, contra el que cal lluitar és contra l'explotació. I per abolir l'explotació cal abolir el capitalisme i, amb ell, la necessitat de diners per viure. Mentrestant, el que cal és garantir els drets de les treballadores, de totes les treballadores.

Perquè, per què es reclama abolir el treball sexual? Què fa diferent el treball sexual de la resta d'intercanvis per diners? No deu ser la hipocresia? No deu ser el substrat judeocristià d'aquest feminisme hegemònic i blanc que defensa una puresa i una sacralitat del cos femení? No deu ser la blanquitud del seu feminisme, que necessita aquesta seguretat ontològica de l'altre per mantenir la seva superioritat? Perquè és del tot incongruent que un moviment que diu que defensa la lluita per la justícia social exclogui de l'accés a drets bàsics de vida digna un col·lectiu concret. O és que el feminisme no lluita per la justícia social? El feminisme que exclou i condiciona l'accés als drets no és feminista, diputada Lianas, sinó supremàcia, perquè el treball sexual és lluita feminista. Les treballadores sexuals autoorganitzades, sindicades, el que reclamen és dret al treball, protecció contra la violència i llibertat sexual. No són aquests reclams feministes? O és que la llibertat sexual és només per a unes poques i en condicions determinades?

L'abolicionisme no defensa els drets de les treballadores sexuals; les manté com a subjecte passiu que rep caritat. S'obliden del «mi cuerpo, mi decisión», quan reco-

nèixer el treball sexual podria fer, com ja hem sentit en intervencions anteriors, que l'estigma «puta», al que tant contribueixen, els hi esquitxi, perquè no alteri la seva vida pretesament modèlica que només apuntala el capitalisme i, per tant, l'explotació. Perquè d'això es tracta, al final, d'avançar unes poques a costa de la majoria. I això és el que defensa l'abolicionisme.

Ara bé, no ens enganyem tampoc pensant que no hi ha qui vol lucrar-se amb el treball sexual. Evidentment, existeixen proxenetes, explotadors i abusadors que estan darrere de la regulació del treball sexual per defensar la seva butxaca i no els drets de les treballadores, com a molts altres sectors feminitzats i racialitzats. I això és el que cal combatre, perquè és d'aquí d'on neix la *trata*. Dediquem, doncs, esforços a legislar sobre l'explotació i la *trata* i deixem de perseguir les treballadores.

Perquè les treballadores sexuals són agents socials dels marges, són exemples d'autoorganització veïnal, exemples d'autogestió davant del capital, exemples de la llibertat sexual davant del patriarcal, i el que reclamen és respecte a drets laborals i protecció contra la violència; violència a la que contribueixen els discursos abolicionistes, violència misògina, patriarcal i racista, que és el que crea l'estigma «puta». I l'estigma «puta» provoca que les treballadores sexuals pateixin violència institucional, jurídica i social. Es materialitza en desnonaments, retirades de custòdia, agressions físiques i verbals, expulsió de l'espai públic, indefensió davant dels cossos de seguretat, persecució i assetjament pels serveis socials.

I jo no veig que el seu feminisme clami per la garantia de drets de vida digna –i vaig acabant, presidenta– d'aquestes treballadores. No veig que clamin per derogar la llei d'estrangeria. No veig que clamin per aturar els desnonaments. No veig que clamin contra la DGAIA, que retira les custòdies de les treballadores sexuals. Ni tan sols ho mencionen.

L'abolicionisme ens retarda, la caritat ens retarda, el feminisme blanc ens retarda. Deixin puritanismes, punitivismes, egoismes i hipocresia a banda. Deixin de fer-li el joc al capitalisme i al patriarcat. Deixin de perseguir les prostitutes, i defensin els drets de les treballadores. Lluitem contra l'explotació, la sexual i qualsevol altra, perquè el treball sexual és treball.

Gràcies.

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias, presidenta. Bien, antes de valorar la moción, no puedo evitar hacer una referencia a la intervención que acabamos de escuchar de la señora Changué, porque es una auténtica mina, pero solo voy a hacer referencia a un punto.

Ha señalado textualmente –y, además, lo ha repetido en varias ocasiones– que es el capitalismo el que provoca la prostitución y que, por lo tanto, si se acaba el capitalismo se acaba la prostitución y, en consecuencia, lo que hay que abolir es el capitalismo, porque de todos es sabido que en Cuba no hay prostitutas, ¿verdad? Claro, es que dicen ustedes unas cosas, que, en fin, deberían revisarlas.

Bien, hecha esta consideración y por entrar ya en materia, lo primero es si nosotros partimos de la convicción sincera de que todo el mundo, con las distintas posturas que tiene aquí, lo hace con la mejor de las voluntades. Y, evidentemente, hay posturas muy distintas, pero no atribuimos a nadie la idea de que quiera perjudicar a un colectivo en concreto. Yo, por ejemplo, estoy convencido de que las personas que defienden aquí la abolición, más allá de si es una cuestión o no utópica, que sería un debate, es un ideal noble a perseguir, y, por tanto, respeto absoluto a las personas que defienden esta cuestión y que lo acaban de hacer en el Parlament.

Pero el problema es la gestión del mientras tanto. Siempre, cuando hablamos de un ideal, al final es: y mientras tanto, ¿qué? Y todo el mundo piensa demasiadas

veces en las utopías y se le olvida lo que tiene que hacer esta tarde para mejorar la vida de la gente, ¿no? Entonces, en ese sentido, nosotros lo que creemos es que, en el mientras tanto y no se llega a un ideal, lo que nos corresponde a nosotros es regular un binomio, que es prohibición y regulación.

¿Qué se regula y qué se persigue? Lo que se persigue parece bastante evidente y yo creo que lo compartimos todos –puede haber algún matiz–: es evidente que el tráfico de personas, la explotación, las mafias; eso es lo que se debe perseguir. ¿Qué se debe regular? Pues hay cosas que se deben regular, porque existen, y mientras existan y no haya un mecanismo para evitarlas inmediatamente, hay que garantizar que se puedan desarrollar en las mejores condiciones posibles de dignidad, de salud, de protección, etcétera.

En ese sentido, nosotros votaremos favorablemente a siete de los ocho puntos, exceptuando uno, el que se refiere a la aceleración de trámites administrativos de un colectivo en concreto, que eso plantea siempre un problema y hay experiencias en el pasado que lo demuestran, y es que es la puerta hacia el fraude masivo, ¿no? Y, entonces, eso hay que..., ese punto, que es el punto número 8, habría que redactarlo..., bueno, es muy complicado de redactar, porque, insisto, cuando se regulan estas cosas ex profeso para un colectivo concreto, acaba siendo la puerta de entrada para el fraude.

Gracias.

La presidenta

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Gràcies també a tots els grups. Avui hem sentit discursos notables aquí, discursos de molta altura sobre aquest tema, de molta valentia.

Senyora Lienas, el liberalisme va molt més enllà de l'economia; de fet, nosaltres no pensem que tot es compra i tot es ven, precisament pensem que la llibertat personal, individual, no es compra ni es ven ni ha d'estar subjecta a hipocresia. I si li preocupa tant el patriarcat i les elits, parli amb les elits del seu partit, que fan ús dels serveis que vostès aquí blasmen. Com diu el meu company Nacho Martín Blanco, «a algunos les sobra puritanismo y les falta calle».

Dit això, bé, voldria destacar això, que hem acceptat moltes moltes esmenes; n'hem transaccionat amb els comuns i amb Esquerra i amb Junts per Catalunya. La preocupació que expresaba el señor del PP... És veritat que en un dels punts que no ens hem acabat de..., perquè alguns grups demanaven directament la derogació de la llei d'estrangeria. A nosaltres no ens sembla que s'hagi d'anar tan lluny, però sí, per això, havíem preferit una fórmula intermèdia, que era instar el Govern d'Espanya a agilitzar els tràmits d'obtenció dels permisos de residència, de treball, a les víctimes de tràfic d'éssers humans.

En fi, com deia, aquesta moció pretén ser un punt de partida, no un punt d'arribada, tant del model que proposem com d'un consens important a la societat catalana, que pot ser capdavantera en aquest tema i donar un exemple a tot Espanya, donar un exemple a tota la política espanyola. I, bé, esperem que aquest sigui el resultat de la votació i que avui comenci una nova etapa de cooperació i de menys hipocresia.

Gràcies, Conxa..., por haber dado el impulso y haberlo hecho posible; gracias por tu valentía. Gracias, Noemí de la Calle, por estar siempre ahí.

La presidenta

Doncs, acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es produirà un cop acabem el proper punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de les polítiques LGTBI, que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de les polítiques LGBTI

302-00174/13

I té la paraula, per fer-ne l'exposició, la diputada senyora Jenn Díaz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom, una altra vegada. Bé, doncs vam fer una interpellació, fa una setmana, sobre la importància de l'abordatge i del disseny de les polítiques públiques LGBTI, perquè ja sabem que, sense un lideratge clar, les polítiques específiques com les d'igualtat, com les LGBTI, com les antiracistes, cauen sempre per totes dues bandes i queden desateses.

Ja sabem que les polítiques, quan els posem l'etiqueta de transversals, sovint són invisibilitzades, perquè ja entenem que tothom se n'està fent càrrec, tothom se n'està fent càrrec des del seu departament; però l'evidència ens diu que si no fem un lideratge concret i, per tant, elevem les polítiques públiques LGBTI a un rang de direcció general, doncs, evidentment, no?, molt sovint el que ens passa és que cauen per totes dues bandes.

En aquesta moció, hi ha una part que és declarativa, que són els dos primers punts, que no perquè és declarativa són menys importants. Crec que també situen un marc ideològic i polític en aquest sentit, i, per tant, parlem del compromís de les polítiques públiques LGBTI com a eix de transformació feminista i també un compromís de treballar per erradicar els discursos d'odi, començant per aquesta cambra.

En el primer punt, que parla de les polítiques públiques com un eix de transformació feminista, he de dir que m'ha sorprès que, des del Grup Parlamentari del PP, han qualificat aquesta part de «transformació feminista». I ho dic perquè celebro el discurs que ha fet el diputat Fernández sobre prostitució en l'anterior punt, que passava de progressista el PSC, però ara han quedat una mica enrere.

Però en el segon punt parlem concretament dels discursos d'odi d'aquesta cambra, que jo crec que és un consens, i que, malgrat tot, malgrat que sigui un consens, de vegades no ens en sortim, no?, en aquella línia fina dels discursos d'odi i la llibertat d'expressió. I, per tant, doncs, tornem a posar sobre la taula posicionar-nos en aquest sentit.

De la mateixa manera que el collectiu LGBTI pren consciència col·lectiva dels seus drets i els lluita i els reclama, també és evident que els discursos d'odi, com deia, i els grups que els alimenten reaccionen davant d'aquest empoderament i activen els seus mecanismes. En el grup de treball, constantment parlem d'aquesta qüestió, no?, de com l'increment de les incidències o de les denúncies no és tant un discurs alarmista, sinó que, per una banda, el collectiu, en aquest cas LGBTI, però també el collectiu de dones, el collectiu antiracista o antifeixista, pren consciència dels seus drets i, per tant, pren la veu i la iniciativa. I això també fa que al davant tinguem una reacció lògica, no?

Com deia, no voldria fer un discurs derrotista, però també cal ser conscients de les conseqüències de les coses que es diuen des d'aquí i des de tots els espais amb altaveu mediàtic i, per tant, com finalment es pot acabar autoritzant l'assenyalament, la persecució i, finalment, com es poden acabar validant violències i legitimant-les. I, per tant, en aquest sentit, crec que és important entendre que la part declarativa és tant o més important que la resta de punts, perquè crec que tenim una responsabilitat: cada vegada que sortim en aquest faristol, segons quines coses estem dient, estem validant, estem assenyalant i estem posant contra les cordes a molts collectius que ja tenen les coses prou difícils.

Una de les línies de treball que ha caracteritzat el model català de les polítiques públiques LGBTI és la xarxa SAI. Crec que els últims mesos les persones, les portaveus d'igualtat, tant a la comissió com en el grup de treball, ens hem fet un fart de parlar de la xarxa SAI, i és un model català que funciona i, sent molt conscients que

té mancances i que els queda feina per fer, també estem convençudes que és un bon model, i que l'aposta de dotar-lo de més recursos humans i econòmics, que és un dels punts dels que parlem en aquesta moció, pot ajudar a l'impuls de moltes de les demandes que, com deia, aquests dies veiem des del Grup de Treball sobre l'LGBTI-fòbia.

I, en definitiva, entendre que les polítiques LGTBI no són una política sectorial. Crec que el primer punt, que parlàvem de la transformació feminista i de no deixar aquestes polítiques públiques com un gueto dintre del Govern, anava en aquesta línia. No és una política només per a les persones del col·lectiu LGTBI, sinó que és una política de país que ens fa millors com a societat i que pretén garantir els drets de tothom, que no caldria reivindicar constantment una vegada i una altra, si no tinguéssim al davant els fonamentalistes, la ultradreta, el masclisme, el racisme, el classisme, el sistema capitalista que apuntala tots aquests valors patriarcals i, finalment, la institució religiosa.

Per tant, la voluntat d'aquesta moció era tornar a situar que aquesta és una política de país que el Govern la treballa de forma transversal, que per això es va apujar el rang de les polítiques públiques LGTBI i que és una de les línies estratègiques d'aquesta legislatura.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula seguidament, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Sílvia Paneque.

Sílvia Paneque Sureda

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, permetin-me que comenci amb una petita diagnosi, que sé que coneixen perfectament, però crec que emmarca, doncs, el que els vull transmetre avui arran d'aquesta moció. El 2021 ha estat l'any amb més incidències per LGTBI-fòbia a Catalunya, segons les incidències registrades per l'Observatori contra l'Homofòbia: 284 incidències registrades, un cinquanta per cent més que el 2020, o un 77,5 per cent més que l'any 2019.

Aquests últims anys s'hi sumen les agressions i discriminacions a les xarxes socials. Com bé saben, el 2020, amb la pandèmia, aquest tipus d'incidències va ser especialment destacat. I això es suma, com els hi deia, a la resta de contextos socials on es produeixen aquestes agressions o discriminacions en l'àmbit d'oci, institucional, sanitat, educació, transport, laboral o habitacional.

D'aquestes, un vint-i-vuit per cent són agressions verbals –dades del 2021–, però un 17,3 per cent són agressions físiques. A què ho podem atribuir, efectivament, i la moció així ho apunta? Als discursos d'odi que emparen aquest tipus d'agressions, els discursos de l'extrema dreta; també a l'augment de recursos d'atenció a la víctima –probablement això fa que també hi hagi un increment–, i també, a poc a poc, per dir alguna dada positiva, a la pèrdua de por davant de la denúncia o la no naturalització d'aquesta mena de comportaments i expressions per part de la societat catalana.

Amb aquestes dades i amb el treball que hem fet de manera conjunta amb la resta de grups parlamentaris en la Comissió d'Igualtat i Feminismes i en el Grup de Treball de l'LGTBI-fòbia, del qual en participem de manera activa, molt majoritàriament votarem a favor dels punts d'aquesta moció.

Ara bé, jo li voldria fer una reflexió, que ja vaig fer l'altre dia en el grup de treball i aprofito avui per tornar-la a fer. Amb aquestes dades i amb aquest marc, no entenem molt bé cert cofoisme o proclames molt positives per part de la consellera o els seus representants en el grup de treball, i fins i tot en aquesta moció. Després d'un any de govern, més d'un any de govern, no entenem aquest cofoisme ni tampoc entenem aquesta moció. De fet, no voldríem pensar que s'hagués presentat perquè ens trobem a l'entorn –ja ha passat– del Dia de l'Orgull. Jo li resumeixo això amb un lema: els hi demanaria «menys mocions i més accions», senyora Díaz. I aprofito ja, doncs, que hi ha també la presència de la consellera.

Però ens hem emplaçat a aquest treball conjunt, amb aquest grup de treball, com els deia, també amb la futura modificació de la Llei 11/2014, i per això hem introduït algunes esmenes en els punts on les deficiències per a nosaltres són evidents, també per a les entitats que així ho han expressat en aquest grup de treball.

Respecte als SAIs: no funcionen, senyora Díaz, els SAIs, o no prou bé; però és que no ho diu el PSC. Jo crec que no hi ha hagut ni una sola entitat que hagi passat pel grup de treball que no hagi apuntat el funcionament poc regular, poc ampli i amb pocs recursos per part dels SAIs en el llarg desplegament, en el llarg territori.

Respecte al reglament, nosaltres, en l'esmena que ha estat transaccionada, ens referíem a l'últim compromís que havíem aprovat a la Comissió d'Igualtat i Feminismes. No sé si la senyora Grau ho ha vist o no, però li han allargat una miqueta el termini. Crec que ens havíem compromès que era d'octubre del 2022, i vostè ho allarguen a final del 2022. Esperem que no hi hagi nous allargaments sobre la presentació d'aquest reglament.

Hem volgut introduir també aspectes sobre la formació, perquè ens sembla, a nosaltres i a les entitats del grup de treball, un element essencial per incidir en aquells canvis profunds, estructurals. I aquí faig esment del professor Langarita, que va parlar molt de que, més enllà del marc normatiu, que hi ha de ser, i el marc legal, hem d'anar a atacar aquells aspectes estructurals que fan que hi hagi aquesta expressió d'LGTBI-fòbia a la nostra societat.

Per tant, per acabar, amb aquests quaranta segons, volem que sigui la legislatura del desplegament de la llei de manera efectiva i real. El 2014, ens vam sentir tots molt orgullosos, crec, de tenir una llei pionera en garantia de drets LGTBI, però han passat vuit anys, i hem de reconèixer, crec, amb un exercici de realisme, que el recorregut de millora en el desplegament d'aquesta llei encara és gran.

I per això aquest toc d'atenció que li he volgut traslladar. Prou proclames, prou declaracions, prou mocions, o no només; posem-nos a treballar en un desplegament efectiu, amb els recursos que realment es necessiten per assegurar, doncs, que no hi hagi, o que disminueixin aquestes agressions LGTBI-fòbiques.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. No sé si le voy a dar una alegría o una decepción a la diputada Díaz, porque la verdad es que vamos a votar a favor prácticamente de todos los puntos de esta moción; incluido el punto en el que hemos presentado la enmienda que ustedes no nos han cogido, ese tampoco lo vamos a rechazar, nos vamos a abstener; es por un tema de concepto.

Pero insisto que nos parece, pues, que el texto de la moción en sí es correcto, que reclama cosas que nosotros también estamos defendiendo, no solamente hoy, sino en otros días, en otras oportunidades que hemos tenido también ocasión de debatir respecto a la protección de los derechos de las personas LGTBI. Y, por tanto, insisto que nos parece una moción, en este caso, acertada.

Otra cosa es lo que hay detrás de esta moción, o el cinismo con el que, pues, algunos de ustedes vienen aquí a reclamar. Por ejemplo, lo que consta en el punto 2, ¿no?, que dice que el Parlament de Catalunya se compromete a erradicar los discursos de odio en sede parlamentaria y blindar la cámara ante comportamientos y discriminaciones LGTBI-fóbicas, o también cualquier otro tipo de discriminación.

Y yo me quiero centrar en este punto, en el que entiendo que, *a priori*, todos estamos de acuerdo, pero es que aquí, en este Parlamento, hemos visto manifestaciones y hemos escuchado auténticas barbaridades, como, por ejemplo, hace unas cuantas legislaturas escuchamos decir a una consejera del Gobierno que los niños de la cola venían de Andalucía.

Hemos escuchado también pedir a los –abro comillas– «catalanes autóctonos que no hablen castellano a quienes no parecen catalanes» –cierro comillas. Hemos escuchado también y hemos visto hacer presidente a un señor con discursos de contenido claramente xenófobo. No solo porque lo diga yo, que también lo digo, sino porque lo dicen los principales partidos europeos.

Hemos escuchado también como se desprestigia e insulta directamente a los miembros de las fuerzas y cuerpos de seguridad, también al ejército, con discursos que claramente fomentan el odio. Ustedes aplaudieron, por ejemplo, cuando la *exconsellera* de Salud, la señora Vergés, justificó la no vacunación de los policías nacionales, la Guardia Civil y los agentes de Salvamento Marítimo, que es una discriminación declarada como tal por el propio Tribunal Superior de Justicia de Cataluña.

Tampoco les he visto condenar, ni en sede parlamentaria ni fuera, los comentarios que escuchamos totalmente fuera de lugar, discriminatorios y que fomentaban el odio contra el pequeño de Canet, ni tampoco, por ejemplo, condenar los gags vomitivos del programa de TV3 *Bricoheroes*, donde repetidamente insultan al colectivo de la Guardia Civil, al pueblo gitano, a los castellanohablantes, o, por ejemplo, a los miembros de la Corona.

Tampoco les he visto, insisto, condenar tantísimas expresiones, como, por ejemplo, que una alcaldesa no dejara a mi partido colocar una carpa informativa en Vic. También eso les pareció totalmente justificado y que no discriminaba en absoluto. Etcétera.

Yo, como los veo tan preocupados por la existencia de estos discursos de odio y discriminatorios aquí en el Parlament, o eso parece, según lo que pone en la moción, pues, ustedes pueden empezar hoy mismo por condenar todo este tipo de actitudes –tiene usted otro turno, señora Díaz, en esta misma moción–, aunque yo mucho me temo que no lo harán, porque a ustedes lo único que les gusta, pues, es seguir con el victimismo, y, sobre todo, con el postureo.

El día que ustedes cumplan con lo que piden, pues, a lo mejor tendrán autoridad para exigir algo, pero de momento es evidente que no.

Gracias.

La presidenta

Doncs després de la defensa de les esmenes presentades, a continuació té la paraula, per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari de VOX, la diputada senyora Mónica Lora.

Mónica Lora Cisquer

Bien, gracias. Bien, esta moción es una constante más en este Parlament, y empezamos a comprender que esa *transformació social* a la que tanto apelan algunos de ustedes, se trata, precisamente, de no hablar ni priorizar en las políticas públicas que sean útiles y necesarias.

Y quiero exponer un breve diagnóstico de la situación de Cataluña a golpe de titulares de medios de comunicación. «Unos 400.000 niños viven en la pobreza en Cataluña.» «Cataluña concentra el cuarenta-y-dos por ciento de las ocupaciones en España.» «Cataluña es la comunidad más cara para criar a un hijo.» O «Cataluña, donde más violaciones se cometen de toda España.»

Y ahora vamos a ver las prioridades del Govern de la Generalitat, también a golpe de titulares. Muy breve. «El Parlament repara la memoria de las mujeres condenadas por brujería en Cataluña.» «La Generalitat quiere evitar que los niños jueguen más al fútbol que las niñas y monopolicen los patios en los colegios.» Y tercero, para poner ya la guinda en el pastel: «El Govern anuncia destinar 13 millones de euros para reforzar la ley SAI..., para reforzar» –disculpen– «la red SAI LGTBI», que tanto se ha hablado ahora.

El Servicio de Atención Integral LGTBI es otro chiringuito más –es otro chiringuito más–, y es un servicio disfrazado de un supuesto interés por un colectivo de personas que inició su andadura en el año 2017.

Y en la actualidad tenemos ciento once puntos, por toda la región, que se dedican a atender solo y únicamente a personas LGTBI. Y nos preguntamos, como muchos catalanes, que por qué instrumentalizan a las personas por su orientación sexual, o por qué hay que tratar diferente o de una forma especial a las personas LGTBI. ¿Acaso no merecen la misma dignidad, el mismo trato y el mismo respeto que el resto de la población? Como si no existieran, por ejemplo, ya las oficinas de atención al ciudadano que existen en Cataluña.

Trece millones de euros. ¿Para qué? Pues, en su mayoría, para la contratación de personal. Y es que van a incorporar a ciento trece personas que formarán parte de su ejército de género y de LGTBI, encima a dedicación completa, para generar una falsa alarma social y malgastar los recursos públicos en iniciativas de victimización y de confrontación. Y es que somos el único partido que defiende la igualdad real entre todos los catalanes, frente a todos los demás partidos de este Parlament, que han asumido el sectarismo progre que busca el enfrentamiento y la colectivización, creando así ciudadanos de primera y ciudadanos de segunda. (*Alguns aplaudiments.*)

Nos piden hoy votar a favor de dar más dinero a chiringuitos LGTBI, de hacer protocolos, de hacer acciones y campañas para seguir con su agenda ideológica política de *lobbies* que está contaminando absolutamente todo. Y no cuenten con nosotros jamás para quemar el dinero de los catalanes en proyectos de ingeniería social, porque el dinero debe estar destinado para seguridad, debe estar destinado para viviendas de protección oficial, para seguridad, y sobre todo sanidad y educación. Porque ahí es donde deben estar los recursos de los catalanes, y en esta línea van a encontrar a nuestro grupo parlamentario.

Además, también nos encontramos que durante los últimos años se han instrumentalizado de manera artificial a las personas para crear asociaciones, toda una red de subvenciones y pseudoayudas, todas ellas ideológicas, con las que ustedes y sus amigos pretenden enriquecerse a costa del dinero de los catalanes.

Y en uno de los puntos, ya para ir acabando, en uno de los puntos de la moción, hablan sobre acabar con los discursos de odio y de crear campañas de sensibilización y concienciación. Y, en este sentido, la mejor manera de acabar con todo esto es dejar de importar individuos que vienen de países donde se piensan que hay personas inferiores por su condición sexual. Y esta es la realidad que ustedes niegan y que los catalanes saben muy bien y sufren.

Gracias.

La presidenta

En nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera... Bé, nosaltres serem molt crítics amb aquesta moció. Primer, perquè, com bé ha mencionat també la diputada Paneque, formem part del Grup de Treball sobre l'LGTBI-fòbia i és un tema que específicament, dintre de la Comissió de Feminismes, anem treballant profundament des de fa uns mesos.

Amb aquesta moció, al nostre grup parlamentari ens ha passat una mica el mateix que quan es va presentar la moció contra el racisme en les dates assenyalades. Ens dona la sensació que, després d'haver tingut el debat de la modificació de la 11/2014, fa res, unes setmanes; després de les converses que hem tingut al Grup de Treball sobre la LGTBI-fòbia; després de sentir la directora general de Polítiques LGTB declaracions esperpèntiques, en el propi grup de treball, on sembla que la conselleria, el departament ho ha fet tot sempre tradicionalment superbé i no hi ha cap autocrítica a fer ni cap cosa a millorar, en contraposició molt contundent per part de les entitats, indicant-nos que en cap cas tenen aquesta sensació per part de la conselleria, que es troben i se senten abandonades amb relació a les polítiques públiques

de les comunitats i col·lectius sexe-gènere dissidents per part de la Generalitat, el que ens sembla amb aquesta moció és que tocava fer-la; tocava fer-la perquè estem al juny, és el mes de l'orgull i, bé, doncs s'ha de fer perquè el calendari ho marca, mediàticament és interessant, etcètera.

Però no es correspon amb la realitat. I això ho hem de poder-ho dir. Aquí falta una concreció quant a qüestions materials, que els col·lectius ja fa molt de temps que estan dient que són els problemes reals: falten mesures d'habitatge, falten mesures d'educació, falten mesures de salut, falten mesures de treball. Falten coses concretes. Perquè millorar així, en general, les condicions laborals i de formació dels professionals del SAI; d'acord, molt bé. Seguir elaborant protocols d'actuació, garantir el desplegament de la 19-20, dotar de recursos humans i econòmics els SAIs, així, en general, ja ho hem sentit 50 milions de vegades. I llavors, si ens presenten una moció subsegüent a una interpellació, el que nosaltres esperem, com a mínim, després de tot aquest recorregut i àmbit que hem parlat, és que concreti específicament. Parlem de números, parlem de desplegament concret de la xarxa SAI...

També falta aquesta visió transversal, perquè fa poc, també arran d'una interpellació dels comuns, vam parlar sobre polítiques feministes i vam incorporar, com no pot ser d'una altra manera, la xarxa SAI a dintre de les polítiques feministes, perquè ja està bé de compartimentar-ho tot tota l'estona. Jo no sé quin tipus de política amb mirada interseccional és aquest tipus de compartimentació; res més lluny. I, per tant, aquesta missió també falta.

I sobretot sobretot, falta legislar en positiu. És a dir, aquí del que estem parlant és que, sota el títol d'«impuls de les polítiques LGTB», l'única cosa que es fa és garantir els drets quant a violències, atenció a les víctimes, LGTBI-fòbia, etcètera. Però on estan les polítiques en positiu? Com es garanteix que les persones sexe-gènere dissidents formen part de la presa de decisions de les polítiques públiques de les que es veuran directament afectades? Quin és el valor que se li dona a la cosmovisió de la sexe-gènere dissidència, en tant que posició política, dintre de l'elaboració d'aquestes polítiques? Les persones sexe-gènere dissidents no som només subjectes a protegir, també tenim a aportar en aquestes polítiques. I això no es té en compte ni en aquestes polítiques, ni en cap dels discursos que ha fet la direcció general al respecte, ni res. Únicament estem parlant de garantir drets contra la violència, però no estem legislant en positiu.

Per tant, sense allargar-me més, que crec que he sigut bastant explícita..., una altra cosa que també falta és la directora general de Polítiques LGTB, que ja és costum que quan parlem d'aquestes coses a la cambra no hi sigui. En qualsevol cas, nosaltres donarem suport als dos primers punts de la moció i a la resta ens abstindrem, perquè creiem que aquesta farsa de l'orgull ha d'acabar, d'alguna manera, sent cridada a l'atenció. Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Susana Segovia.

Susana Segovia Sánchez

Bé; gràcies, presidenta. Jo la veritat és que estava bastant convençuda que no hi hauria moció subsegüent a l'anterior interpellació, perquè pensava que, després de tot l'esforç que estem fent al grup de treball, vam entendre que la interpellació, efectivament, era un moment de fer una mica de propaganda del que està fent el departament amb motiu de la celebració de l'orgull, cosa que entenem, és legítima –evidentment, això ho pot fer el Govern–, però pensàvem que després de tot el que estava sortint i de totes les reflexions que s'estan fent i de les conclusions que haurem de treballar com a grup de treball, que calia, per part del departament –i sobretot després de les darreres compareixences que van fer els responsables de Polítiques LGTBI del departament i la secretària d'Igualtat, no?, al grup de treball–..., pensàvem que era tot un repte fer una moció per parlar de polítiques LGTBI.

Finalment hi ha una moció, i la veritat és que és difícil no traslladar un cert desencís i una certa decepció de que això sigui el que proposa el partit del Govern, que té la responsabilitat del Departament d'Igualtat i Feminismes. Realment crec que només mirant la moció original –que entenem que ara, amb les esmenes del Partit Socialistes de Catalunya, s'ha concretat i ha millorat una mica– és claríssimament insuficient.

Efectivament, la moció té dues parts. Té una primera part declarativa respecte al que fa el Parlament, i nosaltres li donarem suport, però a la resta ens abstindrem. Ens abstindrem, perquè és que no té cap sentit votar això després de tot el que hem estat sentint els darrers quatre mesos en un grup de treball on portem més de trenta compareixences d'organitzacions, d'entitats, d'institucions: des del fiscal de delictes d'odi fins a l'Ajuntament de Ripollet, fins a la unitat de víctimes del delictes, fins a..., començant per l'Observatori Contra l'Homofòbia, que és qui va impulsar el grup de treball, a entitats del territori com Entenem Santa Coloma, com H₂O de Tarragona, com Colors de Ponent, de Lleida, com TransBaix, al Baix Llobregat. És a dir, tot el que ens van anar dient de les dificultats i tots els impediments que hi ha hagut per realment implementar i aplicar la Llei 11/2014, que en el seu moment va ser un avenç, però que després de vuit anys pràcticament no ha suposat massa canvi en la vida de les persones LGTBI, perquè no se li han destinat els recursos ni la prioritat ni la voluntat política, doncs ara mateix fer votacions de quatre o cinc punts genèrics, que són declaracions de bones intencions, que vol dir que el departament seguirà fent el que diu que ja està fent i que tothom va valorar i va considerar insuficient, doncs a una li queda una sensació bastant d'absurditat, d'exactament què estem fent i què estem votant i per què ho estem fent. Clar, no ens podem ni imaginar quin pot ser l'informe de seguiment d'aquesta moció, no?, d'aquí a uns mesos, quan l'hagin de fer, i justament serà més o menys quan n'haurem de treure les conclusions.

Si hi ha una cosa que ha sortit pràcticament en totes les compareixences també és, efectivament, les crítiques al funcionament de la xarxa SAI, bàsicament perquè no existeix una xarxa SAI, realment existeixen punts SAI que a la majoria de llocs depenen molt de la voluntat dels ajuntaments que els despleguen. Que hi han molts llocs on la xarxa SAI, el punt SAI, el porten les persones que porten el SIAD durant unes hores a la setmana. Que moltes vegades les persones que el porten no tenen la formació necessària i suficient per realment donar tota la informació i tot els serveis que se suposa que han de donar. Que hi ha llocs on funciona dues hores a la setmana i hi han llocs on funciona tots els dies de la setmana, i hi han llocs, com Ripollet, que el posa l'ajuntament i que es queixen que la Generalitat no els hi reconeix la capacitat de poder repartir les targetes sanitàries amb el nom sentit canviat, perquè no és un punt de la Generalitat i, per tant, «no». És a dir, coses bastant absurdes a nivell de coordinació.

Nosaltres, de fet, el que creiem és que no existeix un model SAI, existeixen punts SAI que van donant informació en la mesura de les seves possibilitats. Però és que un altre punt que surt aquí molt, que és el de la formació dels professionals..., és que tornarà a sortir el tema del powerpoint. És a dir, si la formació dels professionals és el powerpoint que ens van passar als diputats i a les diputades d'aquest Parlament en la passada legislatura com a formació en drets LGTBI, home, doncs la veritat, de formació, poca. És un powerpoint on vas responnent coses, és pràcticament poc més que una enquesta, honestament. No pot ser aquesta la formació que diuen que han fet a milers de funcionaris.

I, de fet, una altra de les coses que es deia molt són les dificultats que hi han, per exemple, als centres educatius per donar resposta quan hi ha una problemàtica d'un atac LGTBI-fòbic al centre, o quan hi ha un nen o un jove, una nena que diu que té..., o sigui, que vol reivindicar la seva identitat o la seva diversitat de gènere sexual. Ja els hi vaig dir l'altre dia: quan s'ha de fer una formació han de contractar entitats de fora i pagar-ho l'AMPA perquè no està incorporat dintre del currículum.

La LGTBI-fòbia, una de les coses que ha sortit és que és estructural, és col·lectiva. No és una suma d'agressions puntuals que pugen més o menys, i que els Mossos poden fer millor o pitjor feina. És una discriminació social que només es can-

via transformant des de la més petita infància, amb educació sexoaffectiva. I em sap molt greu, però més enllà de les paraules, en les escoles i els instituts de Catalunya no hi ha una educació sexoaffectiva de veritat.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gràcies, senyora presidenta. Bé, molt breument. Nosaltres sí que votarem a favor tots els punts d'aquesta moció. Especialment ens interessa l'últim, on es parla de tenir a punt, com abans millor –de fet, se'ns ha compromès, doncs, per a aquesta tardor–, el règim sancionador previst pels atacs a lesbianes, gais, bisexuals i transgènere; és la Llei 11/2014, del 10 d'octubre, que era una cosa que per a nosaltres era important. Tenim un compromís del Govern –i en principi compta amb la nostra confiança– que això es desenvoluparà. Podem entendre que alguns grups considerin que la moció és inconcreta i es poden fer molts comentaris sobre les xarxes SAI. Però bé, l'acció política s'ha de mesurar amb dos paràmetres: un, l'acció política en ella mateixa, i allò a què s'enfronta. I, vaja, davant de l'onada de neopuritanisme, a més a més dels extrems, que veiem que tant VOX com PSOE coincideixen en coses sorprenents, doncs, potser es fa el que es pot.

Jo, sobre el tema dels punts o xarxa d'atenció SAI, els puc dir..., les puedo decir que en la Comunidad de Madrid esta atención prosperó gracias a la labor de Ciudadanos, y lo sé de buena tinta, lo sé por la persona de esa red que atiende a mi hija –a mi hija–, en la Comunidad de Madrid, y que me confesó angustiada, esa persona, que desde que Ciudadanos no está ahí para controlar y vigilar, bueno, pues, gracias a los señores..., al neopuritanismo de VOX y a la permisividad del PP con eso, bueno, pues que peligran –peligran– estos puntos de atención y todo el trabajo conseguido, lo cual no es ninguna tontería. Per tant, apliquem-nos el conte. Vull dir que a vegades les coses semblen molt fàcils i no ho són –no ho són en absolut.

També votarem amb especial il·lusió el punt 2, que diu que es compromet a erradicar els discursos d'odi en seu parlamentària i blindar la cambra davant de comportaments i discriminacions LGTBI-fòbiques o qualsevol altre tipus de discriminació. Aquí sí, doncs, que hem de compartir alguns comentaris irònics i paradoxals. Sí, discursos d'odi són tots els discursos d'odi i no només contra la comunitat LGTBI.

I concretament a la senyora presidenta d'aquest Parlament, li vull dir, home, que jo entenc que estigui enfadada amb Ciutadans, que es troba en l'origen de les investigacions de la denúncia que l'han portat a l'actual situació, però això no és raó per desenvolupar un discurs d'odi com el que ahir va adreçar a la nostra companya Marina Bravo, i menys per una raó tan simplona, per no dir estúpida, de pretendre que Ciutadans ataca la llengua catalana. Vaja, ja m'agradaria a mi que certes persones d'aquesta cambra defensessin la llengua catalana –i la castellana– com la defensa Ciutadans i que no s'haguessin gastat, home, el que no s'havien de gastar, els diners de la Institució de les Lletres Catalanes.

Gràcies. Aquí ho deixem de moment.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Aurora Madaula.

Aurora Madaula i Giménez

Bé, bon dia. Gràcies, presidenta. Gràcies, consellera. Gràcies a la comunitat LGTBI, també, per fer front a tots els atacs i ajudar-nos a fer polítiques per a la seva llibertat i per a la seva seguretat, també. Des de Junts per Catalunya sempre hem pensat que els discursos LGTBI-fòbics han de ser fora de totes les institucions i fora del

carrer, i que les polítiques en favor de la comunitat LGTBI han d'estar al centre del debat, perquè estem d'acord defensant que són drets humans, que avui en dia ha esdevingut difícil defensar-los, però que entre tots podrem aconseguir construir un món més lliure, just i solidari.

Un món que en ple segle XXI ha de lluitar contra l'ascens del feixisme..., que no és neopuritanisme, senyora Grau, és neofeixisme, en un món que ha de lluitar contra l'ascens de l'extrema dreta, que suposa aquest retrocés dels drets democràtics, i que, naturalment, té la diana recurrent en els atacs als valors de la tolerància, respecte i convivència, desplegant els discursos d'odi i fent polítiques LGTBI-fòbiques, encara que de vegades facin *pinkwashing*.

Però des d'aquest Parlament posem els drets al centre. Ho vam fer, ho fem sempre, ho fem a favor dels drets individuals, a favor dels drets col·lectius. Ho vam fer ahir en defensar el dret a vot del diputat Lluís Puig i els drets dels seus electors, malgrat que això ens generi més repressió i més persecució de part d'un estat demofòbic. I ho fem avui amb la denúncia de la vulneració dels drets de Julian Assange o del periodista basc Pablo González, o també defensant els drets de les dones en la moció anterior a aquesta pel que fa al treball sexual.

I ho seguirem fent des del Parlament i ho hem fet a través de..., comproment-nos en la lluita transversal dels drets LGTBI, que són aquest pilar fonamental de la transformació feminista. Ho fem a la Comissió d'Igualtat i Feminismes, al Grup de Treball sobre la LGTBI-fòbia, que recordo als grups que no venen que hi ha un grup de treball sobre la LGTBI-fòbia; a través de la modificació de la Llei 11/2014, o la creació de la llei trans de Catalunya o l'Intergrup de Drets Sexuals i Reproductius, que finalment vàrem poder constituir la setmana passada.

Aquestes polítiques i iniciatives que es fan al Parlament regularan la societat i ajudaran a millorar la nostra situació respecte als drets. Però, per ser una cambra cent per cent lliure i lliure de discursos d'odi i per blindar-nos de l'extrema dreta o davant dels comportaments i discriminacions LGTBI-fòbiques i altres tipus de discriminacions, cal una reforma del Reglament i, per tant, demano a aquests grups parlamentaris que incloguin aquesta reforma del Reglament al més aviat possible en les seves feines, perquè s'incloguin sobretot sancions a aquells que es neguen a respectar els drets o a aquells que inclouen l'odi en els seus discursos o les seves accions. Perquè, senyora Roldán, no tothom estarà d'acord en això, hi ha diputats d'aquest hemicicle, d'aquest Parlament que no han signat i que, per tant, no estan defensant els drets i les llibertats de tothom.

I per al Govern: el Govern ha de passar, evidentment, de la consciència al compromís, al compromís d'executar les polítiques LGTBI, però també amb recursos econòmics i humans, com diu bé la moció, a través del desplegament de la xarxa SAI i incrementant la formació de les persones que treballen en aquesta xarxa SAI, però sobretot atenent la diversitat del país i del territori, i que, per tant, tot no es quedi a Barcelona, sinó que treballi al territori; evidentment, amb la col·laboració de les institucions que també treballen en aquesta xarxa SAI, i formant els formadors. I també és essencial, creiem, des de Junts per Catalunya, que s'hi incloguin persones de la comunitat LGTBI, també, en aquestes xarxa SAI, i en aquestes institucions on es treballa per a la defensa dels drets de la comunitat LGTBI, per millorar les condicions laborals i també per fer visible i per defensar la integració d'aquestes persones, sobretot les persones trans, que tenen problemes d'inserció laboral.

Passaré ràpidament a..., perquè hi ha un augment de la LGTBI-fòbia i dels atacs LGTBI-fòbics. Ahir coneixíem l'atac a quatre persones que van participar al festival «Figueres es mou», i els donem suport perquè els van agredir, i hi donem el suport perquè actuïn i perquè actuï, també, la institució a través dels protocols.

I em volia centrar..., per últim, voldria –i ja acabo presidenta– fer incís en la necessitat de garantir les polítiques públiques de reparació i acompanyament de les víctimes LGTBI, però també des de Junts demanem, volem insistir en activar mecanismes de promoció i protecció a les activistes i defensores de drets sexuals i reproductius i drets LGTBI, sovint atacades

pels col·lectius i xarxes de l'extrema dreta. En aquest sentit, creiem necessari que el Govern ajudi en la investigació, en la visibilització i l'erradicació dels grups que promouen discursos d'odi i expressen, assetgen i ataquen el col·lectiu LGTBI.

I, si us plau, que s'impossibiliti l'accés d'aquests grups, que a vegades estan amagats en fundacions provida o profamília, que s'impossibiliti l'accés a finançament públic i es trenqui qualsevol col·laboració institucional amb ells. Perquè defensar els drets dels defensors dels drets humans i dels drets de les persones i dels col·lectius LGTBI és defensar els drets de tothom.

Moltes gràcies.

La presidenta

Doncs, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada, senyora Jenn Díaz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Molt ràpid, abans que comencin a arribar els diputats. Bé, jo no crec que sigui una moció basada en aquest sentiment de cofoisme que deia la diputada socialista; sí que penso que si hi han trobat a faltar algunes qüestions, en lloc de passar del punt a favor, del vot a favor a l'abstenció, potser podríem treballar les esmenes. Jo crec que haguéssim pogut treballar d'una altra manera. De fet, només han presentat esmenes PSC i PP i hem arribat a una majoria de transaccions amb el PSC. I, per tant, crec que potser hi havia un altre marge per donar una oportunitat a aquesta moció en lloc d'entrar directament a la negativa.

En el meu discurs inicial, jo ja he parlat d'un marge de millora, som conscients de que a la xarxa SAI li falta. I precisament per això –parlant del marge de millora– que, i tant, a partir del 2023, els recursos econòmics es multipliquen per sis. Ja sé que portem un any de govern, ja sé que hi ha mancances, ja sé que hi falten coses, però justament era la voluntat de posar aquest tema sobre la taula i de poder seguir avançant plegades.

Parlaven de que deixem que arribin al nostre país persones que creuen que valen menys per la seva orientació sexual. Hi ha persones que creuen que hi ha altres persones que valen menys per la seva orientació sexual? I tant, i estan a Catalunya i estan a l'Estat espanyol i estan arreu del món, perquè això no té un origen ni té una ideologia concreta, tot i que majoritàriament... (*remor de veus*) Perdoneu, és que no em sento el pensament.

La presidenta

Silenci, si us plau.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies. I, per acabar, molt ràpid, a la diputada socialista, que vostè em diu «menys discursos, menys mocions i més acció». I jo li diria exactament el mateix: menys discursos i més fer fora de les seves files discursos transfòbics, que en tenen en aquesta cambra i a totes.

La presidenta

Sí, senyor Garriga, per què em demana la paraula?

Joan Garriga Doménech

Per demanar una votació separada de la moció 17, la 4 i la 6.

La presidenta

Gràcies. Senyor Martín Blanco, per què em demana la paraula?

Ignacio Martín Blanco

Presidenta, per demanar la lectura de la Mesa del punt 4 de la nostra moció.

La presidenta

El punt 4 de la moció número 17.

Ignacio Martín Blanco

De la moció sobre les persones que exerceixen el treball sexual.

La presidenta

Molt bé. D'acord, doncs en prenem nota i així serà feta la lectura.

Acabat el debat, els faig avinent que ara procedirem a la votació de les mocions que hem substanciat aquest matí en els punts 16 i 18 de l'ordre del dia i que el vot delegat del diputat Lluís Puig serà comptabilitzat en base al sentit de vot que ha indicat la portaveu del seu grup parlamentari, en qui ha delegat el seu vot.

Comencem votant els textos de les mocions que sotmetem a votació i que incorporen esmenes i esmenes transaccionals admeses.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la necessitat de garantir la seguretat ciutadana (continuació)

302-00168/13

Votarem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la necessitat de garantir la seguretat ciutadana.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 122 vots a favor i 8 vots en contra.

Votem ara el punt 3.b bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 111 vots a favor, 8 vots en contra i 11 abstencions.

Votem ara el punt 3.d.

Comença la votació.

El punt 3.d ha quedat aprovat amb 114 vots a favor i 16 vots en contra.

Votem ara el punt 3.d bis.

Comença la votació.

El punt 3.d bis no ha quedat aprovat, amb 51 vots a favor, 79 vots en contra.

Votem ara el punt 3.e.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat, amb 18 vots a favor, 79 vots en contra i 33 abstencions.

I, finalment, votem la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts de la moció han quedat aprovats amb 114 vots a favor, 8 vots en contra i 8 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els drets de les persones que exerceixen el treball sexual (continuació)

302-00169/13

Votem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els drets de les persones que exerceixen el treball sexual.

I, abans de votar el primer punt, el punt número 4, sollicito al secretari primer que en faci la lectura.

El secretari primer

«Rebutja la concepció que promou la criminalització del treball sexual voluntari, donat que tot tipus de criminalització acaba afectant desproporcionadament les persones que l'exerceixen, augmentant l'estigma que les allunya dels serveis i recursos que necessiten i contribuint al desplaçament del treball sexual a la clandestinitat o a altres territoris, amb major risc d'exploració i tràfic d'éssers humans.»

La presidenta

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 86 vots a favor, 33 vots en contra i 11 abstencions.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 87 vots a favor i 43 vots en contra.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 119 vots a favor i 11 abstencions.

Votem ara el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat, amb 23 vots a favor, 44 vots en contra i 63 abstencions.

Votem ara el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 84 vots a favor, 44 vots en contra i 2 abstencions.

I, finalment, votem la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts de la moció han quedat aprovats amb 86 vots a favor i 44 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de les polítiques LGBTI (continuació)

302-00174/13

I, finalment, votem la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de les polítiques LGTBI.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 84 vots a favor, 11 vots en contra i 35 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 119 vots a favor i 11 vots en contra.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 103 vots a favor, 11 vots en contra i 16 abstencions.

I votem, finalment, la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts de la moció han quedat aprovats amb 103 vots a favor, 11 vots en contra i 16 abstencions.

Suspenem la sessió i la començarem a un quart de quatre.

Gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a un quart de quatre de la tarda i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major en funcions de secretari general, la lletrada Mercè Arderiu i Usart i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència i el conseller d'Educació.

La presidenta

Reprenem la sessió amb el dinovè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques per al desenvolupament turístic

302-00170/13

La moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques pel desenvolupament turístic. L'ha presentat el Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula per exposar-la la diputada senyora Isabel Lázaro.

Isabel Lázaro Pina

Muchas gracias, presidenta. Buenas tardes, diputados. La semana pasada ofrecimos a esta cámara un diagnóstico de nuestro sector turístico, un diagnóstico que nos permitió ver una imagen real de los principales problemas e inquietudes a los que se enfrentan las empresas y los trabajadores que viven de esta fuente de riqueza y bienestar económico, tan importante para nuestra región. Hoy venimos a presentar propuestas en materia turística muy diferentes a lo que hemos venido haciendo hasta ahora, propuestas de gestión turística basadas en la evidencia y no en la ideología.

Bien, las medidas que presentamos hoy se dividen en dos bloques. Primero, constatar evidencias. No se puede progresar y mejorar si no se admite la realidad y si no se asumen los errores cometidos. El progreso y el desarrollo del sector son imposibles si uno sigue haciendo las mismas cosas que han impedido al turismo catalán materializar el potencial que ostenta. Por tanto, pedimos a este Parlamento que constate cuatro verdades inapelables.

Uno, que constate la inestabilidad sociopolítica y la inseguridad jurídica derivadas del proceso separatista, que han causado un daño enorme a la imagen y reputación nacional e internacional de Cataluña como destino turístico. Sus lazos amarillos, sus «ho tornarem a fer» y los contenedores quemados han espantado, ¿eh?, al turismo.

Dos, que se reconozca que la inseguridad y el aumento del crimen en nuestros barrios mina el desarrollo de los negocios turísticos y baja la calidad y el gasto turístico en nuestra región. Los turistas ya no se atreven a salir con sus relojes en la muñeca ni con dinero en efectivo en los bolsillos.

Tres, que se admita que la turismofobia es un enemigo mortal de los trabajadores y empresarios del sector, que las políticas turismofóbicas representadas aquí por la bancada separatista e izquierdista les quitan el sueño y el pan a miles de familias trabajadoras honradas para las que el turismo es la fuente de vida y sustento para su familia.

Y cuatro, que se admita que el impulso y el cuidado del sector turístico no es incompatible con la reindustrialización de Cataluña. Pero para eso hacen falta dos cosas: voluntad política y actitud técnica. Y, desgraciadamente, este Gobierno carece de las dos.

El segundo bloque consiste en ofrecer un paquete de medidas económicas, regulatorias, educativas, fiscales y sociales que estamos seguros de que, de ser aprobadas, supondrán una nueva esperanza para un modelo de gestión turística del Gobierno que se ha mostrado claramente obsoleto y contraproducente.

Pedimos que se supriman los impuestos dirigidos al sector, que cesen los planes de creación de nuevas figuras fiscales, como el impuesto a las emisiones portuarias. No contentos con el infierno fiscal instaurado, ¿pretenden crear más impuestos? Suponemos que para financiar más todavía sus delirios ideológicos.

Exigimos al Gobierno que reduzca drásticamente la regulación y burocracia en los trámites administrativos relacionados con el turismo, que se apoye a los autónomos, y que todo esto se haga en coordinación con los entes municipales, unos entes municipales que exigen respuesta, por ejemplo, ante la erosión del litoral del Prat, Viladecans, Gavà, Castelldefels, Badalona, Vilafortuny, Terres de l'Ebre, y muchos otros territorios de nuestra Cataluña costera. Es fundamental frenar todo aquel negocio ilegal que, como los manteros y los bicitaxis ilegales, daña a nuestro comercio de proximidad y merma la calidad de vida de los vecinos. Así tuvimos que denun-

ciarlo en Tarragona el pasado fin de semana bajo amenazas y agresiones de los mismos manteros.

Solicitamos que se elaboren nuevos indicadores y estadísticas de competitividad turística y que se reoriente la formación profesional para ajustarla a las necesidades laborales de un sector que está pidiendo urgentemente mano de obra. Exigimos que se impulsen de verdad medidas de desconcentración y desestacionalización del sector que potencien ventajas comparativas y competitivas del territorio olvidado y pongan en valor nuestras tradiciones, cultura e idiosincrasia local.

Miren, dos cosas contribuyen a avanzar: ir más deprisa que los otros o ir por el buen camino. Ustedes han decidido avanzar muy deprisa hacia el precipicio de la ruina y la miseria. Con las dieciocho medidas que proponemos en esta moción les damos la oportunidad de ir por el buen camino y de asegurar el presente y el futuro de trabajadores honrados. Piensen en Cataluña, piensen en las familias trabajadoras y empresarios catalanes. Vuelvan a colocar en el mundo a las cuatro provincias catalanas como ejemplo de progreso y bienestar.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, la diputada senyora Lorena Roldán, del Grup Mixt.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Bien, nosotros compartimos la visión general de esta moción, que presenta medidas económicas y fiscales –algunas de ellas nosotros las hemos defendido también con anterioridad–, medidas también de promoción del turismo y también contra la inseguridad.

Ayer mismo yo preguntaba en la sesión de control al *conseller* Elena por esta escalada de delitos que estamos viviendo en toda Cataluña, pero especialmente en Barcelona y en su área metropolitana, cuyo objetivo principalmente son los turistas. Y hemos visto, lamentablemente, recientemente vídeos en los que se ve cómo a plena luz del día en calles muy céntricas de Barcelona hay asaltos y tirones de reloj, con unas imágenes que sinceramente nos preocupan y nos tienen que hacer estar alerta, porque esas imágenes no solamente las vemos aquí, sino que también se ven a nivel internacional, con todo lo que eso puede conllevar. Y no se trata de crear alarma, sino que se trata de tomar y buscar soluciones a este problema.

Yo por eso ayer le decía al *conseller* Elena que no se puede tener una visión a veces tan naíf de las políticas de seguridad y que hay que ponerse manos a la obra. Me consta que hay un plan específico por parte del Departamento de Interior para atajar esta ola de crímenes. No sé si va a llegar muy tarde, pero esperemos que, como mínimo, se puedan evitar estas imágenes y estos robos que estamos viendo y que se producen con demasiada frecuencia, especialmente, insisto, en las calles de Barcelona, pero no solamente ahí.

Bien, como decía, nosotros compartimos la visión general de esta moción, y quiero pararme en los puntos en los que se habla de algunas actitudes que hemos visto, no solamente por parte del Govern de la Generalitat, sino también por parte del Gobierno del Ayuntamiento de Barcelona, con la señora Colau al frente. Es verdad que aquí, en Cataluña y especialmente en Barcelona, hemos tenido la tormenta perfecta para acabar con uno de los motores de nuestra economía como es el turismo. Por un lado, tenemos el populismo de Colau y, por el otro, el nacionalismo de Junts y Esquerra. Bien, la primera, pues, fomentando discursos y políticas contrarias al turismo, donde también ha contribuido inestimablemente la CUP, y los segundos generando una crisis de convivencia acompañada de una enorme inseguridad jurídica e inestabilidad política, que, desde luego, no invitan a venir a Cataluña. Y ustedes lo saben. Ustedes, señores de Esquerra y de Junts, lo saben perfectamente.

Creo que todos recordamos la campaña de hace un par de veranos, del 2020, aquella que decía «Cataluña es tu casa, ven a cenar conmigo», donde aparecía una imagen de Besalú en la que, por arte de magia, habían desaparecido todos los lazos, pancartas y esteladas que existen precisamente en esa zona. Es decir, ustedes saben perfectamente lo que provoca toda la actitud que muestran desde el Govern de la Generalitat, en la que prácticamente expulsan al turismo y especialmente al turismo interior. Por tanto, desde aquí les pediría responsabilidad en sus políticas y no solo para hacer las campañas publicitarias de turno.

Bien, si con todo esto el drama no estaba ya más que servido, además también hemos vivido una pandemia, que ha obligado a cerrar muchísimos negocios, muchos establecimientos e incluso nuestras propias fronteras, impidiendo así la entrada de turistas. Yo creo que ahora, con las restricciones muchísimo más relajadas, tenemos una oportunidad de oro para volver a recuperar un turismo que es esencial, especialmente en los municipios de costa. La moratoria hotelera, el rechazo a la ampliación del aeropuerto del Prat, la tasa turística o la campaña contra el alquiler vacacional hieren de muerte un sector que, vuelvo a insistir, es vital para nuestra economía.

Hace tan solo unos meses, una veintena de agentes y entidades firmaron un manifiesto para pedir que el turismo no se utilice como herramienta política, tras constatar que especialmente el Gobierno municipal está recuperando ese debate con base negativa y poco constructiva. Bien, entre las entidades que apoyan esta iniciativa, por ejemplo, se encuentran..., Foment del Treball, Pimec, el Gremi d'Hotels, el Primavera Sound, el Col·legi d'Economistes, Comertia, Apartur, l'Agrupament de Botiguers i Comerciants de Catalunya, Amics de la Rambla, Apartur, l'Associació del Passeig de Gràcia, Barcelona Oberta, Comertia i Confecat, entre d'altres. Yo creo que es evidente que hay que escuchar –que hay que escuchar– y que hay que legislar de forma responsable, porque el sector del turismo está preocupado, y lo está con razón.

Nosotros agradecemos al grupo que propone esta propuesta que la haya traído hoy a este Parlamento y también que nos haya aceptado una de nuestras enmiendas, que precisamente lo que busca es colaborar de manera activa con el Gobierno de España en la búsqueda de fondos europeos para la promoción de proyectos turísticos. Fondos que, insisto, son fundamentales para un sector estratégico como es el del turismo y también para el impulso de la digitalización y sostenibilidad del sector turístico. Por tanto, dar las gracias por aceptarnos esta enmienda y, bueno, creo que ha quedado bastante claro que vamos a votar a favor de todos sus puntos.

Gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té, a continuació, la paraula el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Sí; diputados, presidenta... Diputados, diputadas... Señora Lázaro, es evidente –y quería comenzar así– que la pandemia ha cambiado, o por lo menos así lo estamos viendo, hábitos en el ocio y una visión diferente en el turismo en todo el mundo, de hecho. Las actividades de ocio se han priorizado creo que dentro del conjunto de las economías familiares a pesar de la duda y situación en la que se encuentran actualmente.

Hemos visto esta nueva realidad en las cifras de ocupación en los últimos meses y, sobre todo, desde la última Semana Santa. Pero esto aún hace más duro..., y esto es una realidad que quería también poner sobre la mesa hoy, que, según el INE, en una encuesta reciente, uno de cada tres españoles no puede irse de vacaciones ni una semana al año. Creemos que también es importante que lo tengamos en cuenta. Por lo tanto, esa priorización, junto con la imposibilidad de poder irse de vacaciones de muchos españoles, genera una realidad diferente que creemos que necesita una reflexión.

También hay una realidad clara, y es que, si comparamos la llegada de turistas desde el 2019 en Cataluña, esta se ha reducido un veintiuno por ciento –son cifras de la propia Generalitat–, y un veintiséis por ciento el gasto del turista en Cataluña desde el 2019. Es decir, una reducción evidente de turistas –esto puede gustar a algunos grupos de esta cámara, supongo que a aquellos que defienden el decrecimiento, pues pueden ser buenas cifras para ellos–, pero también del gasto por turista, es decir, seguramente de la calidad.

Y tenemos, por lo tanto, un problema que va mucho más allá de esta moción, que, básicamente, nosotros vamos a apoyar, porque muchos de los puntos que ustedes nos exponen son evidencias. Y me ha gustado que empiecen hablando de que esta es una moción en la que quieren dejar claras una serie de evidencias por encima de las ideologías. Creo que en este caso es así, son evidencias que nosotros compartimos, al menos algunas de ellas, aunque consideramos que, posiblemente, faltan algunas otras recetas que creemos que se pueden exponer.

Hablan ustedes, por ejemplo, de algunas medidas claras. Es evidente que el *procés* ha generado algunos motivos o algunos cambios en la llegada de turistas. El primero fue en los años 2018, 2019. El *procés* generó que la llegada de turismo nacional del resto de España se redujera de forma dramática –primera causa que reconocieron. De hecho, lo ha comentado antes la señora Roldán, lo ha dicho, hubo una campaña en la que ellos admitían, eliminando y utilizando todo tipo de herramientas, que molestaban algunos símbolos a la llegada de turistas del resto de España. Esa fue la primera de ellas.

Tampoco ayudó mucho, al menos, creo, ver arder Barcelona. Y no sé si el turismo de barricadas y *containers* quemados forma parte de la innovación turística, pero creo que no ayudó demasiado a que eso se produjera o al menos a que esas cifras que he comentado antes de turistas extranjeros que han dejado de venir y han dejado de gastar en Cataluña mejorasen.

La turismofobia, que es un problema centrado sobre todo en Barcelona, también ha sido uno de los problemas que para nosotros ha generado, pues, problemas en nuestra capital, en Barcelona. Y creo que esto, que espero que lo podamos solucionar en el 2023, el año que viene, es uno de los, digamos, problemas o de los cargos que hemos tenido que sufrir durante más tiempo en Cataluña.

Otros problemas que ustedes exponen, como, evidentemente, la sensación de inseguridad en muchas de las zonas turísticas de Cataluña..., también debemos sumarnos a esa, digamos, buena, exposición de problema claro y que genera que en algunos casos haya problemas, muchas veces, sobre todo en Barcelona y en algunas zonas de costa, para que tengamos el turismo que queremos. Eso es evidente.

La presión fiscal, que ustedes comentan, también lo es. Creemos que en algunos puntos..., aunque nosotros no creemos que la tasa turística sea el problema básico de esto, sino, posiblemente, la tasa turística el problema que tenemos con ella es que no sabemos a qué se está dedicando. Y la gestión de esta y la transparencia en la gestión de esta es el gran problema que tenemos con esa tasa turística, que es necesaria para el territorio y que, seguramente, es necesaria para que se utilice en la innovación del turismo en Cataluña.

La innovación en sí misma también es un problema. No se ha acompañado desde el Govern ni desde el Departamento de Empresa al sector para que mejore en nuevas propuestas turísticas. De hecho, se ve la reducción del gasto por turista en Cataluña.

Y algunas que otras propuestas –podemos estarnos mucho tiempo hablando de turismo–, por ejemplo, el acompañamiento, la falta, en este caso, de formación profesional adecuada para el sector, un sector que está falto, por ejemplo, de camareros, es cierto, y que no sabe cómo responder a esa realidad. Por lo tanto, es cierto que tenemos que volvernos contra eso.

Y, finalmente, para acabar, nos alegramos de que hayan ustedes metido una medida, pues, de aceptación de la realidad climática como la de la erosión de las playas,

que, en este caso, votaremos a favor. Es cierto, no son solo esas, las que ustedes comentan ahí; son muchas más, las que están sufriendo en este caso. Y, bueno, a veces el negacionismo no siempre es bueno.

Gracias, diputados, diputadas.

La presidenta

Després de la defensa de les esmenes presentades, a continuació, té la paraula per fixar la seva posició el diputat Juan Luis Ruiz, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Juan Luis Ruiz López

Bé; moltes gràcies, presidenta. La veritat és que quan un, per molt que intenti tenir una predisposició per no prejudicar determinades mocions d'algun grup parlamentari..., la veritat és que quan un comença a llegir la moció, doncs, és impossible. I la veritat és que, finalment, doncs, ens dona la raó de que aquesta moció, evidentment, no podem votar-la favorablement, no?

Vostès comencen amb el primer punt parlant del procés separatista. És veritat, eh?, que en determinats moments de finals del 2017 i del 2018, més enllà de les conseqüències que va tenir per a la pròpia societat catalana, parlant només en termes de turisme, que és el motiu d'aquesta moció..., és evident, és veritat que es van donar imatges, doncs, no massa positives pel que fa a la projecció internacional de Catalunya com a destinació turística, no? Fins i tot va haver-hi determinats països que en algun moment puntual van recomanar que no vinguessin els seus ciutadans al nostre territori, tot i que va ser una qüestió molt puntual.

Però també és veritat que un ha de mirar les dades i quan mira les dades, no?, veu que realment tampoc no és ben bé així i que, per tant... Miri, l'any 2018 respecte a l'any 2017, hi va haver un augment del 0,4 per cent pel que fa a turistes, i l'any anterior va ser d'un 5,3. És veritat que va haver-hi una reducció, però, clar, atribuir-ho al procés la veritat és que és una mica complicat, i més quan es compara amb altres destinacions turístiques.

Però quan seguim llegint la moció i el punt número 2, que parla del «aumento del crimen de baja y alta intensidad implica un serio problema para el sector turístico»... Miri, això és fals, això no és veritat. Les dades, a més a més, ho desmenteixen. Cada vegada arriben més turistes. És fals poder parlar d'alta criminalitat. És veritat que potser hi ha alguns fets puntuals, però no més enllà del que puguin tenir altres destinacions turístiques. I el que realment fa mal al turisme – el que realment fa mal al turisme – és llançar falsedats d'aquest tipus i la imatge que vostès volen llançar de Catalunya com a destinació turística. Perquè, escolti'm, si algú no coneix Catalunya i els escolta a vostès o llegeixen aquestes afirmacions, clar, és que semblarà que Catalunya és, no ho sé, la Medellín dels anys vuitanta. I, escolti'm, no ho és. Vull dir, Catalunya no és la Medellín dels anys vuitanta ni Medellín actualment és la Medellín dels anys vuitanta. Per tant, una ciutat extraordinària que jo els convido a visitar, que coneguïn món, que vegin, visitin, viatgin, i veuran que el món és molt plural i molt divers.

Però seguim amb el punt tercer. Diu: «La política ideològica de índole progresista supone un desincentivo para la llegada de turistas.» I aquesta era una moció no polititzada, eh?, que no volien parlar de política. En què es basen? O sigui, quines dades justifiquen aquestes afirmacions? Quines dades? Perquè, clar, què vol dir? Que aquells governs que són d'esquerreres i progressistes, com els de les Illes Balears, els de la Comunitat Valenciana, els de les Canàries, actuen en contra del turisme? Home, doncs no se'n surten, eh? Perquè cada vegada tenen més turistes. Per tant, home, una mica més de rigor en fer determinades afirmacions no estaria malament.

Però seguim llegint, i el punt cinquè, doncs, parla de la taxa turística. I, escolti'm, la taxa turística és una taxa que està consolidada, és una taxa que està integrada ja en els propis preus. És una taxa que, a més a més, tenen la majoria de destinacions tu-

rístiques competitives i que, a més a més, ens sembla que és positiu que, en certa mesura, també els turistes participem en minimitzar les externalitats negatives que podem generar allà, al lloc que visitem. És positiu que contribuïm també a la millora de l'entorn on fem turisme. I, a més a més, les pròpies dades diuen tot el contrari. Des de que es va aprovar i s'està aplicant la taxa turística, el nombre de turistes ha anat creixent de forma exponencial, almenys fins l'any 2019. És evident que l'any 2020 o l'any 2021 estem enmig d'una pandèmia i és evident que no es poden fer comparacions.

Per tant, nosaltres... No m'allargaré més, perquè podríem seguir a cadascun dels diferents punts, però em sembla que ja hem donat suficients arguments com per no poder votar aquesta moció.

Res més. I moltes gràcies.

La presidenta

En nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé; gràcies. Bona tarda. Bé, la setmana passada ja ho vam poder veure. Avui ho hem tornat a veure, que sembla que hi ha alguns grups que estan molt preocupats per la turismofòbia.

D'acord. Jo els hi diré: si dir que l'anomenat «desenvolupament mitjançant el turisme» del franquisme va enriquir les elits franquistes alhora que va reforçar la dictadura com a conseqüència del guany de la reputació internacional de Franco és turismofòbia, cap problema. Si dir que interpretar que el desenvolupament turístic és un camí cap a l'emancipació democràtica implica l'acceptació que com més lliure és el mercat més lliure és la gent i que això és una fallàcia, si dir tot això és turismofòbia, cap problema. Si dir que la petjada climàtica del turisme és veritablement insostenible i que l'activitat econòmica turística contribueix, i molt, a l'escalfament global és turismofòbia, cap problema. Si defensar la no mercantilització del territori per part de les multinacionals turístiques és turismofòbia, cap problema. Si defensar que la força del treball dels serveis turístics –i posar-hi xifres– és una de les més baixes entre els sectors econòmics a Catalunya és turismofòbia, cap problema. Si dir que s'està destruint el litoral i es contribueix al *boom* immobiliari és turismofòbia, cap problema.

Vostès anomenen «turismofòbics» a la gent que pensem que una societat fraternal suposa oposar-se al pensament únic segons el qual no hi ha cap altra sortida que no sigui la submissió del treball al capital i la submissió de les necessitats al consum de mercaderies, que no hi ha ni vida ni societat més enllà de la societat de consum i del treball mercantilitzat. En el fons, vostès són dels que diuen «turismofòbiques» a totes aquelles persones que pensem que una societat fraternal no hi cap dins el capitalisme. Però no es preocupin. Cap problema.

Vostès defensen la turismocràcia. I la turismocràcia no és cap altra cosa que la manera de governar totalitària i dictatorial en què primen els interessos turístics per sobre dels drets de la majoria. És a dir, vostès defensen que no tothom gaudeix dels mateixos drets. És això el que vostès defensen, i per defensar això a nosaltres ens diuen «turismofòbics».

En una societat turistocràtica, que és la que vostès defensen, la vulnerabilitat de la majoria és extrema i creixent. I això és el que nosaltres combatem. Perquè, senyors, no és turismofòbia, és capitalismofòbia, tal com deia Arran i a qui vostès sovint criminalitzen. Per tant, gràcies al jovent d'Arran per assenyalar contínuament què és la indústria turística, per defensar els drets de totes i per denunciar que vostès defensen els interessos de les elits.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, és el torn del diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; bona tarda. La veritat és que em fa una mica de mandra, sortir a parlar d'aquesta moció. Em fa mandra perquè una moció que vol parlar del turisme i abordar el tema del turisme, i que comences a llegir i diu que constata que «si el proceso separatista, que si la creciente inseguridad, que la turismofobia»... La veritat, em fa l'efecte que no posa les bases per parlar de turisme, de model turístic, per debatre civilitzadament i tal. Em fa l'efecte més aviat que és un exercici de cinisme. És com si ens diguessin que una societat amb un model turístic molt favorable i que atrauria molt turisme i tal seria una societat ultradretalitzada, entenc, perquè ells estan fent, diguéssim, un plantejament ideològic amb què defensen la seva posició i critiquen tot allò que no pensa com ells. Un model també polític molt sectari, no?

Parlar de turismofòbia és simplement posar una etiqueta per evitar un debat sobre diferents models turístics. És lícit que hi hagin debats sobre models turístics, però el que no pots posar és una etiqueta de turismofòbia a aquell que pugui defensar un model turístic diferenciat al que vostès plantegen, si és que plantegen algun model turístic, més enllà d'intentar fer el seu propi debat ideològic, no?

I parlar de la creixent inseguretat i l'augment del *crimen de baja y alta intensidad*... Diu, escolti, aviam, si volen fer una moció sobre seguretat ciutadana, fem-la, però també fem-la «en sèrio», amb dades comparatives, amb propostes polítiques serioses. Escolti, parlar de turisme i situar com un problema la inseguretat que afecta l'actual model turístic, la veritat, ens sembla també que està fora de lloc.

I això ho fan després per justificar qüestions com *infierno fiscal –infierno fiscal*. Escolti, aviam, *infierno fiscal*, què és, la taxa turística? Doncs, la veritat, em fa l'efecte que també és una manera d'etiquetar per atacar una política que està demostrat arreu del món que no incideix negativament en el desenvolupament turístic de cap territori –l'existència d'una taxa turística. Podem discutir les seves aplicacions, podem discutir una major transparència en..., però, escolti, l'existència de taxes fiscals ni és *infierno fiscal* ni se li assembla en res. Per tant, crec que aquesta moció no té cap ni peus des del nostre punt de vista.

Hi votarem en contra perquè, a més, creiem que no planteja bé els problemes, fins i tot quan diu: «Oh, és que volem abordar els problemes als que ens enfronta el turisme, als empresaris i als treballadors.» I, clar, parla de tot, però dels treballadors no en diu absolutament res. No reconeix una situació de males condicions de treball, malauradament, dels treballadors del sector turístic, mal pagats, precaritzats, amb jornades molt intenses. Bé, escolti, si hem de parlar de tot, parlem de tot. Però és que ni ho esmenten.

Per tant, creiem que és una moció que per part nostra no la podem votar, perquè, a més, és un exercici de cinisme. I és un exercici de cinisme perquè en el fons el que fa és intentar negar que la Terra gira. S'installen, diguéssim, en aquesta concepció terraplanista que els caracteritza. I, per si no ho entenen, els hi llegiré una poesia de Marta Pessarrodona, que jo crec que ens deixa mínimament clar aquest concepte de cinisme, aquest concepte, fins i tot, d'una manera de fer política bastant hipòcrita, no? Es diu «Lliçó de coses»: «Llarg aprenentatge, / el del cinisme. / Qualsevol fe / et pagarà amb fred, / i l'hivern és llarg, / dura massa. / Viuràs tot el que cal / per veure / coincidir contraris. / I si ets poeta / t'embolicaràs / en petites coses, / cridaràs per minses / injustícies i et bandejaran / tots els partits polítics. / La censura seran els amics, / tu mateix, / impàvid de contemplar, / per primera vegada, / que la terra gira / i que res / res no ho detura.»

Espero que entenguin que la Terra gira, que res no ho detura i que, amb exercicis de cinisme com el que estan fent amb aquesta moció, no podem abordar realment una problemàtica del turisme que haurem de fer de veritat, el debat, però sobre bases, si més no, científiques, i compromís social i polític amb el futur.

Res més i moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Tònia Batlle.

Maria Antònia Batlle i Andreu

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Bé, després del que m'havia preparat, però el que he estat escoltant, doncs, haig de dir que estic d'acord amb algunes de les aportacions que han fet, perquè ens havíem fixat en els mateixos punts, tant amb el diputat Gallego ara mateix, i també amb el diputat Ruiz.

Vostè va començar la seva interpellació dient que aquesta moció tindria dos objectius, senyora Lázaro: per una banda, denunciar la deixadesa de les funcions del Govern, i, en segon lloc, per una altra, oferir una bona alternativa de gestió. Entenc que vostè devia assistir a la comissió del passat mes d'octubre, on va comparèixer la senyora Marta Domènech, i després d'assistir a aquesta comissió, si vostè afirma la deixadesa de funcions per part del departament, li diré que des del nostre grup parlamentari estem en desacord rotund amb la seva afirmació i, per tant, està clar que votarem en contra d'aquesta moció.

Deixi'm contestar-li alguns dels aspectes. Quan vostès parlen d'una bona alternativa de gestió, doncs, la gestió en la taxa turística, com ha dit el diputat del Partit Socialistes, supressió de la taxa turística. Jo els hi diria: és una taxa consolidada, acceptada pel sector. No negaré que va provocar recels en el seu moment, perquè era una implantació nova i podia provocar un canvi, però no va ser el canvi. I tampoc és un invent d'aquest Govern, sinó que els recomano que ho analitzin; hi han molts països que molt abans que Catalunya ja la tenien, aquesta taxa. Per tant, el debat també diré que no està en el que és la supressió de la taxa, sinó en la finalitat dels diners que es recapten amb aquesta taxa.

Un altre aspecte és el punt 3 de la moció, que, tal com ha anomenat el diputat del Grup Socialistes, vostès parlen de la turismofòbia i seguidament de l'afectació de la política ideològica de caire progressista, que suposa, per una banda, un desincentiu per a l'arribada de turistes i, per l'altra banda, mina les expectatives de creixement i la inversió vinculada al sector. Doncs jo la convido a que parli amb turistes, molts turistes que fa anys que venen, que han vingut i que continuen venint, i que li expliquin si els hi afecten gaire els llaços grocs o no per tornar a Catalunya. Perquè està molt clar que la marca Catalunya es ven, i es ven sola.

Un altre aspecte: inversions. Aquí, miri, deixi'm parlar d'un aspecte concret, perquè jo soc de Lloret –com ja he dit algunes vegades–, em dedico al sector turístic i conec molt bé el sector turístic de Lloret i les inversions que han fet. I li diré: empreses privades que han renovat i han fet inversions en els seus hotels, l'any 2018-2019 –li sonarà, eh?, procés–..., inversió de més de 100 milions d'euros en empreses grans i també empreses petites, que fan molts esforços, i alguns hotels, amb inversions de 28 milions d'euros en una sola empresa, diguéssim.

Per altra banda, els diré: vaig estar el mes d'octubre en unes jornades que es feien a Lloret, on vam tenir la cloenda del conseller Giró, i em vaig sentir molt identificada amb una reflexió que ell va fer. Ell va dir: «Hem de desmuntar el clixé del turisme de masses, perquè quan sento l'afirmació de “turisme de masses” no puc evitar arronsar el nas.» En aquell moment vaig pensar: «Conseller, m'identifico amb vostè», perquè això sempre ho he pensat. Està clara, l'explicació que ens va fer després el conseller. Estem parlant de turisme de masses; és un turisme que així va ser des dels seus inicis. Es va inventar pels anglesos en el segle XIX i va consistir en oferir a les classes treballadores de l'interior la possibilitat d'anar a prendre els banys a la costa. A Anglaterra, Thomas Cook va posar en marxa la primera empresa turística del món. L'any 1851 va dur a Londres 151.000 britànics que van veure les meravelles de l'exposició universal. Va fixar una tarifa popular per fer accessible a tothom el viatge de lleure i el viatge turístic, fent en aquell moment que fos possible el que durant molts segles no havia

passat, i és que el turisme no fos només a l'abast de les elits privilegiades. Per tant, cal destacar també que el turisme i el mal anomenat «turisme de masses» no implica un turisme de baixa qualitat, com molt sovint s'intenta associar.

Per acabar, vull deixar molt clar que, des d'aquest grup parlamentari, estem al costat del Govern per treballar en una bona llei per al sector, acollir les demandes del sector i aconseguir continuar liderant aquesta indústria, que és el pilar de la nostra economia.

Moltes gràcies.

La presidenta

I, finalment, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la diputada senyora Anna Torrentà.

Anna Torrentà Costa

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Bé, de nou ens trobem amb una moció més de l'extrema dreta, sense dades, imprecisa i fallaç de principi a fi; moció que desmunta, perquè des del nostre Grup d'Esquerra Republicana creiem que mai el silenci pot deixar lloc a veu i a mentides. Tanta mentida com que el procés d'autodeterminació ha espantat el turisme en els darrers anys i, en canvi, des del mateix sector anticipen reserves de rècord, sent Catalunya el segon destí després de les Illes Balears. I, si no escolten el sector, mirin les dades del mercat laboral, amb un descens de 9.946 persones, assolint mínims del juliol del 2008, i l'augment de contractes i una cotització de la seguretat social que supera per primera vegada els 3,6 milions d'afiliats. Dades, senyora diputada.

Si li dic Amsterdam, Berlín, Brusselles, París, Bulgària, Croàcia, fins a cent cinquanta ciutats, vint-i-un països, sap què tenen en comú? Doncs que, a part de ser grans destins turístics, sorpresa!, apliquen taxa turística. Lamento informar-la que se'ns han avançat al nostre *invento catalán*, que també és una mentida. I que, amb la *mejor de las voluntades, generalizar* –com va fer a la interpellació de la setmana passada– que, degut a la taxa, una família de vacances a Catalunya paga cent euros més que a la Costa Daurada és una dada tramposa. Només es compliria si la família de quatre membres majors de setze anys s'allotgessin en un hotel de cinc estrelles durant una setmana. Home, i tant. Potser l'exemple era tret de vacances d'habituals del seu grup, però no sé si sap que existeix un ampli ventall de famílies que s'estan en altres tipus d'allotjaments i que la taxa suposaria 8,4 euros per família i setmana. Sí, perquè jo treballo... (*Veus de fons.*) Sí, 0,60 euros al dia. És que és igual. Cèntims, perdó. Posant exemples esbiaixats i alarmistes, semblaria que VOX és qui no vol que vinguin els turistes a Catalunya.

Seguim amb les ajudes. Catalunya, 2020-21, va aportar un total de 3.182 milions d'euros per ajudar a les necessitats socials i econòmiques derivades de la pandèmia. Algunes al comerç, turisme i pimes, i unes altres al foment de l'ocupació. I algunes han continuat el 2022. Mirin, he treballat durant trenta-un anys en el departament fiscal d'una assessoria. Fins al dia abans d'entrar com a diputada en aquest Parlament, vaig estar tramitant aquestes ajudes a petits comerços, restaurants i autònoms de diferents àmbits. I, tot i que tot té marge de millora, els diré que les ajudes es van tramitar de manera senzilla i van arribar a qui les va demanar i a qui complia els seus requisits. I sí, cal simplificar tramitacions i burocràcia entre administracions i amb la ciutadania. I, com deu saber, aquest dimarts el Govern va posar en marxa un nou decret de simplificació administrativa que, a més a més, estalviarà 44,4 milions d'euros, sense perdre el control dels tràmits ni deixar d'exigir la seguretat dels establiments.

Anant a la inseguretat, segur que ahir van escoltar la resposta del conseller Elena i la consellera Verge en les preguntes al Govern, que ho van explicar perfectament. El que sí que li vull dir: visc a vint quilòmetres de la frontera amb França, i la seva frase «tenemos turismo de Francia que viene a robar a nuestros vecinos» és tan falsa com dir que existeixen turistes espanyols que roben allà on van de vacances. Com

poden fer aquestes afirmacions i quedar-se tan amples? Sap quants turistes francesos van venir el 2009? Més de 4 milions. El turisme francès és important per a la zona nord-gironina, on troba qualitat enogastronòmica, allotjament, cultura, oci i bellesa de paisatge.

Realment cal un canvi en el model turístic i s'hi està treballant. Un model que porti benestar a la comunitat a través dels valors de viatjar, i s'està treballant amb tots els sectors i escales del procés turístic per planificar i ordenar cap a una nova llei del turisme. Benestar econòmic, però també benestar col·lectiu, social i emocional, amb arrelament i amb una relació equilibrada amb l'entorn natural, i en comunitat, d'empreses i persones vinculades directament i indirectament amb l'activitat turística, però sobretot amb les persones que viuen en aquestes localitats, i també amb els valors de viatjar, no només com a plaer i lleure, sinó també amb motivacions acadèmiques, sanitàries, professionals o familiars. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Valors, benestar, comunitat. Ja acabo, presidenta. Per les fallàcies, les imprecisions, per proposar accions que ja s'estan fent, votarem en contra dels divuit punts.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Isabel Lázaro.

Isabel Lázaro Pina

Muchas gracias, presidenta. Voy a intentar contestar a todos, pero no creo que me dé tiempo, pero lo voy a intentar.

Primero, al señor Juan García, de Ciudadanos, decirle que nosotros nunca hemos negado el cambio climático. (*Veus de fons.*) Es más, el cambio climático existe desde que existe el mundo. (*Alguns aplaudiments.*) Igual que la erosión de las playas. (*Remor de veus.*) Presidenta...

Bueno, respecto al diputado socialista, mire, solamente agradecerle su esfuerzo por justificar el voto en contra. De verdad que no se esfuerce –no se esfuerce. Ya sabemos, ya conocemos de su sectarismo y qué es lo que les impide votar a favor. Tomen nota de nuestras propuestas, como suelen hacer en algunas ocasiones, que nosotros sí que les votaremos a favor. Gracias.

A ver, a la señora de la CUP, mire, *cap problema*. Solamente decirle que..., señora de la CUP, en el turismo y en muchas otras cosas, ustedes son el problema de Cataluña. Y respecto a Arran, a sus cachorros de Arran, los conocemos, sabemos de su violencia y sabemos que son muy capaces de quemar hasta autobuses. (*Alguns aplaudiments.*)

Señor Gallego, usted se ha inventado una palabra que la he tenido que hasta buscar: «ultradretalitzada». No sé a qué se refiere. Hace falta ser ingeniero para pronunciarlo y no existe, esa palabra. (*L'oradora riu.*) Son tan científicos, ustedes, que se inventan hasta las palabras. (*Veus de fons.*) Bueno, Junts y Esquerra, pues, normal que no estemos de acuerdo, es muy normal.

Sobre la tasa turística, mire, tengo que decirle que la tasa turística en Cataluña va de 0,60, como usted ha dicho –la más baja–, a 3,50 –a 3,50. Y yo hice un cálculo medio –medio–, de un turista medio.

Con respecto a los turistas franceses, mire, sí que es verdad que vienen muchos franceses, muchos franceses magrebíes. (*Remor de veus.*) Hace poco en Salou un francés magrebí, de origen magrebí –de origen magrebí–..., un asesinato en plena calle en Salou. (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 24 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'inici del curs 2022-2023 en el servei públic d'educació

302-00171/13

Passem al vintè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'inici del curs 2022-2023 en el servei públic d'educació. L'ha presentada el Grup Parlamentari d'En Comú Podem. I té la paraula per exposar-la el diputat senyor Jordi Jordan... *(Pausa.)* Sí, senyora Reguant, per què em demana la paraula?

Eulàlia Reguant i Cura

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'oradora.) ...de l'article 87. S'acaben de proferir paraules racistes utilitzant uns conceptes inexistents per referir-se a un sector de la població que entenem que en el marc d'aquest Parlament no hauríem de permetre.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Com hem repetit en nombroses ocasions, demanem als diputats que es facin responsables del codi de conducta d'aquest Parlament, que inclou, naturalment, la llei d'igualtat de tracte i no-discriminació i la no vinculació sistemàtica de l'origen de les persones amb pràctiques delictives. A més a més, en aquest cas, com ara assenyalava la diputada, innovant en la denominació de les persones afectades. Una vegada més, doncs, queda dit aquí perquè en quedi constància. I té la paraula el diputat senyor Jordi Jordan.

Jordi Jordan Farnós

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades... També salutar els diferents membres del sindicat d'ensenyament que ens acompanyen. Bona tarda a tothom.

7 i 28 de setembre, noves vagues escolars. Anunci avui de tots els sindicats d'educació de manera unànime. Així és com començarà el nou curs escolar. Menys teniment, falta de diàleg, falta d'ambició, menyspreu continuat cap a la comunitat educativa, este és el balanç del Govern Aragonès d'Esquerra Republicana i de Junts. La culpa també serà d'Espanya o d'Europa, o potser dels sindicats i de la mateixa comunitat educativa, perquè vostès són experts en tirar pilotes fora, en no responsabilitzar-se de res. I l'educació és una de les competències del nostre autogovern. Diuen el que diguen, és evident que pitjor, impossible.

Per això avui presentem esta moció, perquè, després de la interpellació al senyor Cambray la setmana passada i la nul·la resposta de tot el Govern, podem dir, podríem dir que estem al dia de la marmota. Calen canvis, calen millores i, sobretot, cal escoltar el clam unànime de la comunitat educativa de Catalunya.

I tornem a fer propostes que van en tres direccions: en la bona planificació, en més i millor qualitat i en la transparència. Comencem amb la bona planificació. El primer element que tornem a posar damunt de la taula és la moratòria d'un any de l'avançament del calendari escolar. Això és el que proposem, que escoltin el Consell d'Educació de Catalunya i que facen, com han fet la Generalitat Valenciana o l'Ajuntament de Barcelona i, per tant, que preparen bé este canvi, perquè ja s'augura que serà un desastre, com la majoria d'accions que estan portant a terme en matèria educativa. Per cert, estaria també bé que retiressin la infame campanya, de molt mal gust, que amb un rèquiem ha indignat la comunitat educativa posant encara més lleña al foc.

També en matèria de planificació, cal tindre en compte el canvi climàtic i, per tant, treballar a temps per impulsar l'adaptació dels centres educatius a l'emergència climàtica. Per tant, creant una diagnosi i un pla específic en un termini màxim de sis mesos perquè realment es pugui aplicar de cara a l'estiu vinent, quan tornaran a haver-hi onades de calor. Perquè és evident que el que han fet durant este curs ha estat abandonar i deixar sols els centres educatius.

Segon bloc de propostes de la nostra moció. Millorar amb relació a la qualitat educativa. I aquí també tornem a posar damunt de la taula l'eliminació de l'hora lectiva a primària i a secundària per al curs vinent. Esta és una qüestió bàsica, clau, que demanen els docents per poder fer bé i millor la seua faena. I si el Govern tingués voluntat, que no la té, mouria fitxa a partir d'una modificació pressupostària o una ampliació, que és el que hem dit i és el que proposem en esta moció.

No pot ser que siguem l'únic territori de l'Estat que no haguem recuperat esta retallada heretada dels governs convergents, aquells que anaven a Europa a dir que eren els millors en austeritat.

Per tant, és el moment d'un pacte social, de buscar l'acord amb els sindicats i de tornar a posar en valor la tasca del professorat i deixar de menystindre'ls, com està passant.

També, en matèria de qualitat, reclamem que es garantisquen places públiques de la formació professional necessàries perquè no es repeteixi el desgavell que ha passat enguany, que ha deixat a fora del sistema molts d'alumnes. I també, quant a la preinscripció de primària i secundària, que no es converteixi en un bízum de la pública a la concertada, com és el que pot passar.

En matèria de transparència, ràpidament. Ja n'hi ha prou d'arbitrarietat a l'hora de seleccionar els docents. Això s'ha d'acabar, i, per tant, demanem que modifiquen i que revisin tota la legislació amb relació a este tema. Ja tenen diverses denúncies presentades als tribunals. S'ha d'adaptar a la nova normativa de la LOMLOE, perquè també aquí el que passa a Catalunya no passa a cap altre territori de l'Estat.

Per tant, com deia al principi, tenim molts de reptes en educació. El Govern ha de donar resposta amb una millor planificació, amb més qualitat i transparència. I esta moció, com totes les que vindran després d'altres grups, és l'enèsima demostració que cal un canvi de rumb per tornar a calmar les aigües del món educatiu després d'un any de desgovern i perquè la prepotència ens ha portat al lloc a on estem.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, la diputada senyora Esther Niubó, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Esther Niubó Cidoncha

Gràcies, presidenta. Conseller... També una salutació als membres de la comunitat educativa que ens acompanyen, companyes del sindicat, i també a representants de famílies de l'escola Mary Ward, de Barcelona.

La veritat és que compartim, en gran mesura, el diagnòstic que feia el portaveu dels comuns en la situació educativa, i segurament de molts altres grups d'aquesta cambra, i que es correspon perfectament a l'ambient que es viu avui dia i que es respira a les escoles, als instituts i a les escoles d'adults.

I podem dir que aquest curs no ha anat bé, políticament almenys, i ho hem parlat moltíssimes vegades en aquest hemicle, en un context d'anys d'abandonament d'educació. Després d'una pandèmia que ha exigit molt a tothom, però també i especialment al sector educatiu, ha faltat sensibilitat, ha faltat capacitat i voluntat de cercar complicitats i acords socials per part del departament a l'hora d'impulsar els canvis. Fins al punt que aquests canvis, doncs, s'han imposat en contra del Parlament, en contra de la comunitat educativa, de les direccions, de les famílies, dels sindicats, de municipis o, fins i tot, de moviments de renovació pedagògica.

Començant per l'avançament del calendari escolar, un anunci fet pel president de la Generalitat, que s'ha vinculat a una jornada compactada, amb la qual no podem estar d'acord per la manca de planificació amb la qual s'ha fet, que, a més a més, pot tenir efectes negatius en termes d'increment de desigualtats, entre d'altres, i, sobre tot, sense tenir en compte, doncs, l'opinió de direccions, professorat, del sector del lleure o del propi Consell Escolar de Catalunya.

Hem insistit que calia haver posposat un any la seva implantació. Ho hem votat en altres ocasions i, realment, és el que creuríem que es podia fer millor. No obstant, no s'ha fet. I, per això, doncs, tot i compartir-ho, ens sembla que a aquestes alçades ja no volem contribuir a generar més incertesa de la que ja hi ha en aquests moments.

I, en canvi, sí que trobem que hi hauria marge suficient per arribar, encara que fos *in extremis*, a un acord amb els sindicats per revertir les retallades, per acordar, almenys, un calendari que incorporés també el retorn de l'hora lectiva al professorat de primària i secundària el proper curs. Avui s'han anunciat, com s'explicava, noves vagues el mes de setembre, i li demanem al conseller que no abaixi els braços, que treballi, si cal, sense descans, perquè puguem començar el curs en pau educativa.

I davant l'enorme càrrega burocràtica, els canvis constants que pateix la comunitat educativa, l'exigència creixent als centres, asseguin-se aquest mes de juliol fins a arribar a un acord. El senyor Argimon ha aconseguit més recursos per a sanitat. Per tant, entenem que l'educació no ha de ser menys.

I, pel que fa al que ha estat una reivindicació ja històrica dels sindicats, que demanaven fa temps, no?, la derogació del decret de plantilles, crec que ja hi ha hagut prou oportunitat de comprovar el seu efecte al llarg dels anys, que és hora de plantejar una revisió i modificació per posar fi a l'arbitrarietat que es pot produir, que es produeix, de fet, en determinats processos selectius, i adaptar els criteris de selecció als de la funció pública, amb una major exigència de transparència, que no tenim en aquests moments.

Hem arribat a un acord amb el grup proponent, que hem fet una transacció que vull agrair al diputat Jordan. I espero, doncs, que si tira endavant el Govern en prengui nota, revisi aquests decrets, perquè, sens dubte, la seva millora també contribuiria a millorar l'ambient, la col·laboració i el funcionament de molts centres educatius.

I també compartim, doncs, la necessària adaptació dels centres educatius a l'emergència climàtica –ho portem també a la nostra moció–, i, per tant, a favor d'impulsar un pla per anar condicionant escoles i instituts, aprofitant també els fons de recuperació, i millorar l'eficiència energètica d'aquests equipaments públics prioritaris, on els infants i joves, a més a més del conjunt de docents, passen molt de temps, i cada cop amb més pics i onades de fred i de calor.

I, d'altra banda, també hi ha un punt que vull agrair als comuns, perquè han acceptat l'esmena del nostre grup que fa referència a garantir l'accés universal al lleure educatiu, temps educatiu que no és lectiu, però sobre el qual pivoten cada vegada més desigualtats.

I, per tant, és important que hi hagi polítiques públiques del Govern de la Generalitat per garantir aquest accés amb equitat al lleure educatiu en aquestes condicions d'igualtat. I, per això, la tarifació social ens semblava una fórmula més justa que no pas la gratuïtat per a tothom. I entenem que aquí, doncs, el Govern ja fa molt tard i que, cada cop més, ha de fer alguna cosa.

I, finalment, creiem que el procés de preinscripció ha evidenciat la necessitat de garantir, doncs, places públiques en totes les zones educatives, en totes les etapes. Per tant, proveir una oferta pública suficient per evitar desplaçaments no desitjats a centres que no són els que sol·liciten les famílies.

Ara bé, malgrat això, en algun moment, doncs, hauríem de fer el debat sobre què és millor, si és l'escola pública de proximitat, com havíem dit sempre, si són altres plantejaments menys populars i menys sostenibles des del punt de vista de la mobilitat, i entenem que aquí el debat està pendent.

Pel que fa a l'oferta de formació professional, compartim que és necessari incrementar-la, perquè el creixement anunciat aquest proper curs serà encara insuficient; tornarem a deixar, malauradament, joves fora del sistema. I després també em referiré a la injustícia que ha generat aquest procés de preinscripció amb relació a alumnat provinent d'altres..., d'escoles d'adults o també de batxillerat.

Pel que fa a l'escola inclusiva, no hem vist en aquest any cap gest, cap recurs addicional per a això. Estaria bé reconèixer per part de tots els grups que el pressupost anunciat era insuficient, que si no hi ha cap novetat tornarem a tenir el proper curs escoles que no tindran el caràcter inclusiu que nosaltres voldríem.

I, per tant, votarem favorablement a la majoria de punts d'aquesta moció, constatat que queda molta feina per fer i que cal una governança educativa diferent i compartida, amb molts més recursos.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari VOX, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta.

Manuel Jesús Acosta Elías

Muchas gracias, presidenta. Senyor conseller, senyors diputats... Muy buenas tardes. Esta moción del Grupo Parlamentario d'En Comú Podem nos presenta ocho puntos que versan sobre el inicio del curso escolar 2022-2023, aunque nos ha decepcionado muchísimo que no se aborden temas de crucial importancia, como pueden ser, por ejemplo, el acoso escolar; el ciberacoso; la erradicación, en definitiva, de los barracones escolares; la falta de transparencia y de consenso en la elaboración de los decretos educativos de educación básica, los currículos, por ejemplo; el debate sobre la jornada continuada; la precariedad laboral de los monitores de comedor, de *lleure educatiu* en general; la anómala política de imposición del monolingüismo en catalán; el cierre o la amenaza de cierre de múltiples colegios de concertada, y la reprobación del *senyor conseller* González-Cambray, cuando tantas veces lo han repetido aquí.

Nosotros vamos a votar, a pesar de todo esto, a favor de unos cuantos puntos, porque entendemos que son certeros –son certeros, sí–, están basados en el sentido común y, además, son reclamaciones que habitualmente nosotros hemos explicado durante toda la legislatura.

No obstante, apelando a su supuesto talante democrático, conciliador, asambleario, les hemos hecho llegar cuatro enmiendas, mediante las cuales, pues, pretendíamos mejorar el texto, mejorar la moción o, como mínimo, iniciar con ustedes un debate constructivo, un diálogo constructivo, positivo, en aras de llegar a alguna transacción que pudiera repercutir en un texto lo más beneficioso posible para la comunidad educativa.

Sin embargo, no hemos recibido ninguna respuesta, ni siquiera una comunicación de cortesía, de mínima educación, diciendo que no nos las aceptan porque vienen de VOX, independientemente de que estén avaladas, estas enmiendas, por 220.000 catalanes o de si son acertadas o no.

El señor Gallego hace un ratito –el señor Gallego hace un ratito– ha menospreciado la moción presentada por mi compañera, la señora Lázaro, diciendo que En Comú Podem siempre está dispuesto a debatir civilizadamente. ¿Cómo ha dicho usted? «Es un ejercicio de cinismo hipócrita, la moción de la señora Lázaro.» Bueno, pues cada uno sabrá qué es lo que tiene que defender.

Pasaré a comentar con algún detalle más su moción. Abogamos por la moratoria del avance del calendario del curso escolar, pero también creemos conveniente –se lo hemos hecho llegar a través de una enmienda– que durante el curso escolar 22-23 el Consell Escolar elabore un dictamen para saber si es conveniente o no avanzar también, o no, el curso escolar 23-24.

Estamos a favor de revertir los recortes, evidentemente, los recortes en educación, de eliminar una hora lectiva en primaria y en secundaria, de eliminar los decretos de plantillas y así evitar las arbitrariedades que se producen a la hora de seleccionar personal docente, que, como bien sabemos, debe regirse, esa elección, por los principios de selección de la función pública.

Nos parece muy acertado impulsar, esto sí, la adaptación de los centros educativos a los cambios de temperaturas a lo largo del año, que existen y que han existido toda la vida, pero, por favor, sin la coletilla esa de la ideologización climática, por favor.

También estamos de acuerdo con el acceso universal de los alumnos a todas las actividades extraescolares, con garantizar plazas públicas –es verdad–, pero también concertadas, y siempre en virtud de las demandas de las familias y, además, sin limitar la elección del centro por la zonificación, tanto de la educación obligatoria como de formación profesional y bachillerato.

Y, finalmente, en cuanto al punto séptimo, evidentemente nosotros estamos en absoluto desacuerdo con ningún *pacte nacional*, cuando no..., estamos hablando de nuestra querida región, Cataluña; si acaso podríamos hablar de un pacto regional. Lo que sí defendemos es la escuela inclusiva, y también la escuela especial, que a algunos se les olvida. Por ese motivo, les habíamos propuesto en una enmienda exigir la dotación de recursos establecida en el Decreto 150/2017, de 17 de octubre, de la atención educativa al alumnado en el marco de un sistema inclusivo para atender debidamente a los alumnos con necesidades especiales en los centros educativos ordinarios y en los centros, también, de educación especial, que todavía no han llegado.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Nogay Ndiaye.

Nogay Ndiaye i Mir

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Bé, especial salutació als representants sindicals i del col·lectiu d'educadors i educadores de Catalunya, que aquest curs veuran com desapareix la seva figura, perquè a hores d'ara tenen un contracte que finalitza el 31 d'agost.

Bé, sembla que aquesta tarda va d'educació; tenim tres mocions d'educació sobre la taula. Tenim un comunicat del comitè de vaga de tots els sindicats informant de que el curs no començarà amb normalitat, com tampoc ha acabat amb normalitat el curs que acabem de deixar fa uns dies enrere.

A la moció que han presentat els comuns votarem favorablement a la majoria de punts, si bé és cert que nosaltres podem discrepar en alguns aspectes. Per exemple, en el punt 1 de la moció, parla d'establir una moratòria en l'avançament del calendari escolar. Nosaltres apostem per la derogació, no?, per l'eliminació, però veient que aquesta decisió ja ha estat presa de forma unilateral, desatenent les recomanacions del Consell Escolar de Catalunya, que ja s'han fet les contractacions i els nomenaments perquè el professorat s'incorpori... De fet, ja s'ha incorporat als centres educatius durant aquesta primera setmana de juliol per fer efectiva aquesta ordre de calendari. Una moratòria, com a mínim, podria garantir que, d'entrada, es parés aquesta aplicació i podríem allargar un any aquest debat.

Referent a aquesta contractació i a aquests nomenaments d'aquest professorat que ja s'ha incorporat als centres educatius, com dic, aquesta setmana, molts d'ells sense nomenament efectiu l'1 de juliol... I això, què vol dir? Que tenim un gran nombre d'interins i interines als nostres centres educatius, que venen de la borsa de personal docent, que han estat fent substitucions o cobrint vacants durant aquest curs, que se'ls hi ha acabat el nomenament i que, degut a aquesta decisió unilateral d'urgència sense planificació, s'han hagut d'incorporar el dia 1 de juliol a molts centres educatius sense que el seu nomenament fos efectiu. I això vol dir que tenim persones que han anat als centres educatius a treballar sense contracte, en una administració pública.

Quant a la resta de punts... «Impulsar un pacte social amb els sindicats d'ensenyament per revertir les retallades.» Per descomptat, votarem que sí a aquest punt,

perquè és un aspecte que defensem. Nosaltres defensem escoltar la comunitat educativa, i això, senyor conseller, inclou els sindicats que representen la comunitat educativa, escollits pels i les docents perquè facin aquesta tasca de representació.

Ara bé, amb el punt número 3, nosaltres no hi podem estar d'acord. No votarem a favor d'aquest punt, perquè parla de «revisar, modificar o suprimir, si escau, el decret d'autonomia de centres, el decret de direccions i de provisió de llocs de treball». Per nosaltres, la supressió del decret de plantilles no és negociable, no pot estar supeditada al criteri del departament. I, com ha afirmat en moltes ocasions aquest conseller, es revisaran aquells casos en què la contractació no s'estigui fent de la forma adient. És que en *tots* els casos no s'està fent de la forma adient, perquè per això existeix una borsa de personal docent, que endreça tots i totes les docents per ordre d'experiència, formació, titulacions. I com més anys portes a la borsa, més amunt estàs en l'ordre. I no pot ser que aquest ordre hi hagi un decret que decideixi obviar-lo i no fer-ne cas, fer-ne cas omís, i donar aquesta potestat a les direccions per decidir qui forma part de les seves plantilles, qui es queda i qui no es queda.

Perquè ens hem trobat casos de persones, sobretot dones... A vostè, que parla que aquest avançament escolar, que aquest avançament del calendari de cinc dies és una mesura feminista, li recordem que hi ha dones que han perdut la seva plaça per haver-se quedat embarassades, han perdut la seva plaça perquè estaven amb baixes de maternitat i amb baixes de malaltia, i han vist com els directors i directores de diferents centres educatius no han renovat i no han fet aquesta reclamació per a la seva continuïtat degut a aquestes baixes. Això seria una mesura feminista, no avançar el calendari cinc dies.

I, per tant, per nosaltres això no és negociable. I nosaltres apostem per la derogació d'aquest decret de plantilles, que no és en absolut democràtic ni hauria de formar part (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) d'un sistema públic –i acabo, presidenta– d'educació. De la mateixa manera que controlem les contractacions a la resta d'espais de l'Administració, no pot ser que la contractació a dit estigui permesa en el nostre sistema públic educatiu.

I –ja acabo, presidenta– al punt número 7, també hi votarem a favor, però amb una petita reflexió. Aquí fa referència a la calendarització de la implementació d'aquest decret. Què cal calendaritzar? És un decret del 2017. Estem al 2022. No s'hauria de calendaritzar la seva aplicació; hauria d'estar desplegat. I no permetrem que es tanquin ni centres d'educació especial ni que hi hagi retallada de recursos i professionals als centres educatius amb alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té ara la paraula la diputada senyora Judith Toronjo.

Judith Toronjo Nofuentes

Bona tarda, presidenta. Conseller, diputats, diputades i els membres de la comunitat educativa que avui ens acompanyen en aquest Ple... Avui, a la moció presentada per En Comú Podem sobre l'inici del curs escolar 2022-2023, es posa de manifest, sense cap mena de dubte, el paper fonamental, però alhora vertebrador, que ocupa l'educació a la nostra societat, com una peça de progrés, de país, però, a més a més, també amb aquesta necessitat de consens i de diàleg continu entre tots els actors que la conformen. Una oportunitat, per tant, per posar de manifest el model d'escola catalana que defensem des de Junts per Catalunya.

En aquest sentit, abans d'explicar alguns dels elements, arguments i el debat que hem portat en aquesta moció, voldria destacar com els grups que donem suport al Govern hem presentat un total de nou esmenes, amb la voluntat de consens, d'acord, d'ajustar-se a la realitat i, sobretot, d'emmarcar els reptes del nou curs de cara al pro-

per setembre, malgrat que no tots han estat acceptats. I, per tant, demanarem el vot separat d'alguns d'ells.

Tornant, com deia, als arguments de la moció, des de Junts per Catalunya, defensem el model d'escola amb un finançament just, amb un pressupost, tal com es va presentar el passat mes de desembre per part del conseller Giró, expansiu, el més alt de la història. En concret, pel que fa..., en matèria d'educació, amb un increment de més de 1.000 milions d'euros respecte al pressupost de l'exercici anterior i que ha permès al Departament d'Educació gestionar aquests 6.681 milions d'euros.

Apostem, per tant, per un model educatiu amb una visió transformadora, una visió de futur que parteixi de dos pilars, que són i han de seguir sent fonamentals, perquè provenen del consens polític i del consens social.

El primer és la immersió lingüística, perquè, malgrat les nombroses ingerències que hem vist repetidament dels tribunals cap al català, des de Junts celebrem que el proper curs comencem sense la imposició del vint-i-cinc per cent de castellà a les aules, mantenint, per tant, la immersió, mantenint, per tant, el català com a llengua vehicular i protegint els mestres i els doctors del centre. Les togues no tenen espai a les nostres aules, i cal que avui ho posem de manifest des d'aquest Parlament.

Per altra banda, el segon eix..., o, com a segon pilar fonamental, m'agradaria parlar del Servei d'Educació de Catalunya, un model de servei públic singular, d'èxit al nostre país, que integra i ha integrat tradicionalment la iniciativa pública, però també la social. I cal que superem d'una vegada per totes aquesta dicotomia, en la que també s'ha centrat moltes vegades el Parlament de Catalunya, entre els centres públics i els centres concertats per avançar cap a una integració efectiva dins del projecte comú que defensem tots i totes de servei públic.

I, en aquest sentit, cal seguir treballant per la universalització, sí, per fer-ho dels zero als tres anys, i començant amb l'I2 i amb la gratuïtat per a tots els centres davant dels beneficis que, sense cap mena de dubte, suposa garantir l'escolarització a infantil.

Fruit, a més a més, del compromís social del Servei d'Educació de Catalunya, m'agradaria avui també incidir específicament en el pacte contra la segregació escolar i sobre el model d'escola inclusiva. Destacar com, a través de diferents mesures, en aquest cas, a través del conjunt del Departament d'Educació amb els ajuntaments, amb els ens locals, s'ha treballat en aquesta preinscripció, detectant els alumnes en situació de vulnerabilitat per realitzar la reserva de places i per portar a terme una distribució equilibrada arreu del territori.

I no menys important, el darrer punt de la moció parla sobre un dels aspectes més rellevants d'aquesta legislatura per Junts per Catalunya: l'impuls de la formació professional. I és que, davant de l'increment de la demanda dels joves o no tan joves per realitzar una formació molt més pròxima que els incorpori al mercat laboral, però que, a més a més, també incorpori aquesta vessant pràctica amb la formació professional dual, enguany s'ha iniciat aquest increment de l'oferta amb el mapa de necessitats arran de les necessitats del teixit productiu i empresarial i les demandes del territori en modalitat presencial, però també, sí, en modalitat *online*.

I, per anar acabant, en la interpellació que avui he volgut recuperar del diputat Jordan, es posava també de manifest com la comunitat educativa del nostre país està molt exhausta per l'impacte de la pandèmia. I és així, no hi podem estar més d'acord. Precisament, per aquest motiu hem presentat una darrera esmena instant l'Estat a l'impuls d'un programa específic per atendre la vulnerabilitat, quelcom que hem reivindicat des de Junts en nombroses ocasions davant la necessitat de mantenir els fons covid d'enguany. Perquè ho hem de tenir clar: qui ha eliminat els fons covid no és el Govern de la Generalitat, sinó que és el Govern de l'Estat espanyol, i cal que tots sumem forces, cal que tots remem cap a la mateixa banda i pels interessos dels catalans i les catalanes, que és el que pertoca.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. I, finalment, en aquest torn de defensa de les esmenes presentades, té la paraula el diputat Jordi Albert, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, companys Cid i companya Albiach... Representants de comunitat educativa; dels sindicats; Ikram Assaghir, que també ens acompanyes avui, la millor nota de la selectivitat a la ciutat de Terrassa, i també la Teresa Ciurana, la regidora de la ciutat de Terrassa, gràcies per ser aquí. Educadores socials, TIS, gràcies també per estar aquí. Bona representació. I ens agrada que hi sigueu –ens agrada que hi sigueu– per viure en directe i en primera persona, doncs, el nostre treball i el nostre debat en seu parlamentària. Avui, monogràfic d'educació, monogràfic amb tres mocions –de comuns, de la CUP i del Partit Socialistes. I, per tant, pràcticament tota la tarda estarem debatent sobre aquesta qüestió.

Agrair també al diputat Jordi Jordan i també a la Magda Muñoz, la tècnica del grup parlamentari dels comuns, que ahir vam estar negociant possibles acords i transaccions. Malauradament, no ens en vam sortir, però crec que estem molt a prop. I jo em quedo amb això, amb aquesta posició; estem més a prop del que pot semblar quan sortim aquí al faristol.

I, per tant, doncs, se'ns ha acceptat una de les nou esmenes que hem presentat; no hem arribat a acords de transacció amb la resta. En qualsevol cas –i amb això tancaré–, hi havia una esmena d'addició d'un nou punt que ens hagués agradat que s'hagués incorporat i que anava amb relació, precisament, a aquests fons covid, que deia la diputada Toronjo, que m'ha precedit en la paraula, però que, per nosaltres, creiem que era important també apuntar-ho, perquè també hem de dir les coses com són i emmarcant-les en el context en el que estan.

Respecte al primer punt de la moció, respecte al calendari, sap que la nostra posició no és de moratòria. Ara bé, sí que estem d'acord amb la revisió i amb l'anàlisi i amb l'estudi de l'aplicació d'aquest avançament escolar: què és el que pot fallar, què és el que ha funcionat bé. I, per tant, a partir d'aquí, un aprenentatge per continuar millorant el nostre sistema educatiu.

I exactament és el mateix que succeeix amb el decret de plantilles, amb el decret d'autonomia de centres. Creiem que hi ha situacions que i tant que són millorables, i hi ha situacions que i tant que són perfectibles. I per nosaltres és important que entrem al fons de la qüestió, entrem a modificar allò que realment no funciona. Hi ha situacions que es donen en el nostre sistema educatiu que sabem que no es poden continuar donant. I, per tant, per exemple, un dels mecanismes que es podrien incorporar és que les direccions de centres haguessin de justificar prèviament –elaborar un informe preceptiu– la decisió que estan prenent respecte a aquell professional de l'educació que està en el seu centre educatiu. I, per tant, si la decisió és que no ha de continuar, garantim els drets a la legítima defensa dels treballadors i les treballadores del nostre sistema per tal de que puguin exercir totes les reclamacions necessàries i que, per tant, la inspecció educativa també hi pugui actuar. I, per tant, donar major seguretat als treballadors i les treballadores del nostre sistema. Creiem que hem d'incorporar aquestes millores i, per tant, també revisar el concepte d'aplicació del decret de plantilles.

Altres qüestions importants: el pacte social, un punt on es reclama un pacte social. Estem d'acord amb que s'ha d'arribar a un acord social, a un pacte social amb els representants dels treballadors i les treballadores, tant en l'àmbit de les meses sectorials, on, és cert, ens agradaria que també hi anessin, que també s'hi asseguessin, i també en el marc del comitè de vaga. La representació a la mesa sectorial és una; la representació sindical en el comitè de vaga és una altra. Si ajuntem les dues, tenim la representació pràcticament total de tots els sindicats que estan en l'àmbit de l'educació.

I em sembla que seria molt interessant tornar a revisar la proposta del departament, que continua damunt de la taula, una proposta del departament que incorpora en el sistema per al curs vinent..., retira l'hora lectiva a la primària i, de cara al curs següent, retiraria l'hora lectiva a la secundària.

Ara bé, també hem de ser clars –també hem de ser clars–: renunciar a aquesta proposta vol dir renunciar a 1.400 mestres més dins del sistema, però renunciar a aquesta proposta no implicarà que hi hagi 2.441 dotacions més dins el sistema per desenvolupar tot el sistema d'inclusiva.

I, ja per acabar, la qüestió de les educadores socials, que abans amb el company Cid, abans de començar la meua intervenció, hi feia referència. Per nosaltres, és una prioritat, que es mantinguin en el sistema. Hi havia un acord per tal de que aquests fons covid s'allarguessin el curs vinent també. Aquest és el problema: que l'acord per tal que hi hagués continuïtat de cara al curs vinent..., s'ha fet marxa enrere.

Nosaltres considerem que aquí hi ha una responsabilitat de l'Estat, perquè aquest acord no el compleix. Tanmateix, tots els esforços que facin falta, perquè encara tenim marge per mantenir les educadores socials i les TIS en el nostre sistema educatiu, perquè és imprescindible que continuïn fent la seva tasca, és imprescindible que continuïn dins del sistema. I, per tant, tots els esforços perquè així sigui.

Gràcies.

La presidenta

Doncs, després del torn de defensa de les esmenes presentades, a continuació, per fixar la seva posició, té, en primer lloc, la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats... Aquesta que ens presenta En Comú Podem és la primera –ja s'ha dit– de les tres mocions que debatrem en aquest Ple amb relació a l'educació i al curs escolar 2022-2023.

Les tres mocions tenen un enfocament força ideològic, la qual cosa fa que no coincidim plenament amb els plantejaments de propostes concretes. Fins i tot en alguns casos, com és el de les mesures plantejades en aquesta moció, hi coincidim bastant poc. En algunes de les mesures concretes potser no hi coincidim gens ni mica.

En qualsevol cas, potser no és cap sorpresa, que Ciutadans no combregui amb els plantejaments, sovint maximalistes, que planteja el Grup Parlamentari d'En Comú Podem, en aquest cas, sobre l'inici del curs 22-23 en el servei públic d'educació. No ha de ser cap sorpresa, perquè tenim una visió diferent sobre l'ensenyament a Catalunya.

El sistema públic d'educació és fonamental per donar a tots i cadascun dels nostres infants i joves a Catalunya, amb igualtat d'oportunitats, les eines necessàries per al seu desenvolupament personal i per a l'accés al coneixement. Però hem de valorar també l'escola concertada, que no competeix amb la pública, sinó que la complementa. Ambdues són d'una qualitat incontestable i s'han de defensar.

Dit això, entraré en els plantejaments concrets d'aquesta moció. Pel que fa a la moratòria d'un any en l'avançament del calendari escolar al dia 5 de setembre, des del punt de vista de Ciutadans no veiem cap problema a avançar l'inici del curs o a mantenir el curs escolar com fins ara. Creiem que se n'ha de parlar i que no es pot entrar en aquesta qüestió, en aquest debat, amb posicions dogmàtiques i intocables.

No veiem tampoc la necessitat de modificar els decrets d'autonomia de centres o la provisió de llocs de treball. Des del Grup Parlamentari de Ciutadans, fugim de l'efecte uniformitzador, sempre a la baixa, que habitualment cerquen també des de Podem.

El punt 4 de la moció és el típic punt de l'esquerra nacionalista i populista, en què es volen penjar l'etiqueta verda. Aquesta proposta d'impulsar l'adaptació dels centres educatius a l'emergència climàtica és interessant, però no es pot plantejar en quatre línies. No ho veiem malament, però amb aquesta redacció tampoc hi donarem un suport concret.

Respecte al punt cinquè, ens sembla pertinent i necessari garantir l'accés universal de tot l'alumnat a les activitats extraescolars de forma equitativa, per tant, amb tarifació social. Creiem que és una bona mesura per fomentar l'equitat. I, per tant, votarem a favor de la proposta. N'hi ha d'altres, de mesures, que fomentarien l'equitat i que s'haurien d'implantar amb caràcter general a les escoles públiques catalanes.

Per descomptat que també donarem suport a la proposta d'augmentar i garantir places públiques de formació professional a tot l'alumnat, tant presencial com a distància.

El sisè punt, tal com està redactat, ens genera dubtes. No tenim gens clar que la situació actual, com podria deduir-se de la redacció d'aquest punt, sigui que hi ha un desplaçament –potser volen dir «un transvasament»– des de l'escola pública a la concertada. Més aviat creiem que el procés actual és just a l'inrevés, no? Perquè si hi ha desplaçament de places escolars és més aviat de l'escola concertada a la pública, perquè l'oferta de l'escola concertada està congelada des de fa molt de temps, principalment per voluntat del Departament d'Educació.

En qualsevol cas, ja saben que des de Ciutadans defensem la necessitat de comptar amb una escola concertada que complementi adequadament l'oferta pública i faciliti la llibertat d'elecció de centre per part dels pares d'alumnes.

També els hi he de recordar que la nostra posició envers l'escola inclusiva no coincideix del tot amb els seus plantejaments. És clar que l'escola ha de ser una eina d'inclusió en igualtat, però reconeixem també que hi ha alumnes amb necessitats especials que han de tenir centres especialitzats en què tinguin la veritable igualtat d'oportunitats que volem per a tots els alumnes catalans. Les escoles d'educació especial específica tenen una qualitat excepcional, llargament acreditada, i, per tant, han de seguir existint.

I, finalment, parlant d'igualtat, això és el que reclamem des de fa molt de temps al Govern de la Generalitat: que tots els infants i joves catalans tinguin les mateixes oportunitats que tenen els fills dels polítics que ens governen i de les elits que dominen la societat catalana. I això passa per tenir també com a llengües vehiculars l'espanyol i l'anglès, juntament amb el català, amb un vint-i-cinc per cent per a cadascuna d'aquestes llengües i un vint-i-cinc per cent de temps lectiu per utilitzar com a vehicular la llengua oficial que convingui en funció de la situació específica de cada centre. I això, senyors d'En Comú Podem, en la seva moció no surt per enlloc.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula, seguidament, la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Aprovecho también para saludar a todos los miembros de la comunidad educativa, sindicatos que hoy nos acompañan y también a los representantes del AMPA del colegio Mary Ward, que luego tendremos oportunidad de hablar en otra de las mociones de educación. Es cierto que hoy tenemos tres mociones que ponen de relieve la preocupación que tenemos con todo el tema educativo.

Decía la diputada de Junts que cuando se habla de educación hay que intentar conseguir diálogo y consenso. Bueno, pues aquí ni una cosa ni la otra, ni diálogo ni consenso, señor Cambray. De hecho, el único consenso que hay es en el que estamos de acuerdo en que usted no está gestionando bien. Usted lleva un año, prácticamente, al frente del departamento y he perdido la cuenta de las huelgas que le han convocado; creo que vamos por la siete, más la que hoy han anunciado para septiembre. Eso a usted le tiene que hacer reflexionar.

Usted, muchas veces, cuando viene aquí, habla de que cuenta con el apoyo de la comunidad educativa. Es evidente que no. Y lo que debería hacer, en lugar de repetirlo constantemente a ver si a alguien le cuela, es sentarse con los sindicatos a hablar, sentarse con la comunidad educativa a hablar. Es que le están declarando *persona non grata* en algunos centros, señor Cambray; es que es grave. Es que, además, le

acusan de tener una actitud intransigente en muchísimos casos, de tener un carácter poco negociador. Cuando usted viene aquí y trata con los grupos de la oposición, tiene usted también un tono..., pues permítame que le diga que en algunas ocasiones es bastante arrogante, y parece que usted vive de espaldas a la realidad de lo que está pasando en la educación de Cataluña. O sea, ya no solamente lo que venimos comentando en las últimas semanas respecto al tema del veinticinco por ciento de castellano, que usted sabe perfectamente lo que yo opino, y creo que no hace falta que entremos hoy aquí, porque tenemos otras cuestiones, y estoy convencida de que la gente que está en la bancada del público quiere que hablemos también de ellas.

Tenemos una situación de recortes de hace más de diez años. ¿Qué pasa con este tema? Tenemos al profesorado trabajando en condiciones que no son dignas, con un elevado índice de precariedad y con un elevado índice también de temporalidad. Usted también les ha situado –hablando ahora del tema del veinticinco por ciento– en una situación totalmente de inseguridad jurídica. Es verdad que han salvado los muebles con el decreto y con la ley del Partido Socialista, pero vamos a ver qué pasa en las próximas semanas. Y lo que no es normal es que usted traslade esa responsabilidad y esa inseguridad a los directores de los centros y a los docentes.

Usted también, con el tema del currículum, está empobreciendo el currículum, señor Cambray, y no cuenta con ese consenso del que siempre nos habla, no cuenta con el apoyo de la comunidad educativa. Y usted haría bien, insisto, en escucharles. Si no nos quiere escuchar a nosotros, escúcheles a ellos. Ya le dije un día que usted no se quiere reunir con ellos y, cuando se reúne, pues lo hace mal, bueno, con pactos que ya vienen cerrados y que, por lo tanto, es imposible negociar absolutamente nada. A usted aquí hoy no le queda más remedio que escucharnos, y vuelvo a insistir en que haga un poco de reflexión y de autocrítica en este sentido.

Muchas de las propuestas que hoy –ahora estamos discutiendo la del grupo de los comunes, tenemos otra del Partido Socialistas, otra de la CUP–..., y muchos de los puntos son coincidentes con el tema del avance del calendario escolar, que le pregunté también hace una semana, y usted me dijo que, bueno, esto eran todo beneficios en todos los sentidos –pedagógicos, de conciliación. No es así –no es así–, señor Cambray. Vuelvo a insistir: el consenso lo tiene usted en el otro lado, que somos más las formaciones políticas que le decimos que piénsese usted lo del calendario, que eche marcha atrás con esta decisión.

En lugar de hacer esas campañas publicitarias –que, sinceramente, dan vergüenza ajena, y creo que deberían cambiar de creativo publicista, sinceramente–, insisto, pensemos realmente: ¿usted cree que hay esos beneficios realmente pedagógicos? Explíquelos, porque yo le he preguntado en varias ocasiones, y usted no me los explica. ¿Usted cree que esto ayuda a la conciliación de las familias? Explíquenos en qué se basa, porque el profesorado ya le está diciendo que no le da tiempo a preparar el curso, porque precisamente es en esas semanas... No están en su casa, están en el centro trabajando, porque tienen que preparar el curso, porque tienen que conocer a los alumnos, porque tienen que hacer traspaso de funciones, etcétera. Ahí hay consenso entre los grupos de la oposición en que en el tema del avance del calendario usted se ha precipitado, lo ha hecho de manera unilateral y debería rectificar.

Con el tema de la supresión del decreto de plantillas, el grupo de los comunes habla de revisar, modificar o incluso suprimir. Nosotros vamos a votar a favor de este punto, aunque sí que es verdad que estamos más cercanos a la posición, en este caso, de la CUP, con la supresión del decreto de plantillas, pero nos parece que un punto no es incompatible con el otro. Y, por tanto, vamos a votarlo también a favor.

Con el tema..., el punto 4, que habla sobre la emergencia climática –que quizá yo hubiera escogido otra redacción. Pero sí que es cierto que estamos, pues, sufriendo olas de calor, que hasta ahora quizá no habían sido tan agudas, y tenemos más de mil barracones en Cataluña; tenemos a muchísimos alumnos estudiando en barracones con condiciones que no son las óptimas para poder estudiar. Y lo mismo pasa en

invierno, con picos de frío en los que tampoco tenemos las condiciones necesarias. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

También, por ejemplo, vamos a votar –se me acaba ya el tiempo, pero, bueno, tendremos ocasión en las siguientes mociones–..., también votaremos a favor del tema de las plazas de la formación profesional.

En definitiva, señor Cambray, usted tiene muchos frentes abiertos, y, en lugar de intentar cerrarlos, lo que hace es abrir frentes nuevos. Por tanto, vuelvo a insistir en el tema de la responsabilidad, de escuchar y de legislar, sobre todo pensando en la mejora de las condiciones laborales y en la mejora también del nivel educativo en Cataluña.

Gracias.

La presidenta

Doncs, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Jordi Jordan.

Jordi Jordan Farnós

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades... Bé, amb relació a les esmenes, voldria agrair les que ens ha presentat la senyora Niubó, que hem acceptat, perquè pensem que van en la línia també del que defensem, i, per tant, la tarifació, no?, en totes aquestes activitats extraescolars i del món del lleure.

Ens hagués agradat, amb la CUP, poder transaccionar el text sobre el decret de plantilles, perquè precisament, no? –ja s'ha dit ara fa uns instants–, pensem que es podia modificar –i no deixem per a res la porta tancada– que se suprimisca aquesta normativa, com ens han demanat els sindicats, bàsicament perquè es pugui aprovar avui aquí al Ple i que, per tant, el Govern hagi d'actuar al respecte.

I, amb relació a les diferents qüestions que han plantejat Esquerra Republicana i Junts, clar, vostès diuen: «No, és que hi ha un pressupost de més de 1.000 milions.» Però és que, a la vegada, no estan donant, per exemple, la certesa a setanta treballadores socials –setanta– dins d'este gran pressupost per al setembre, si han de tornar o no. O, com ja els hi he dit abans, parlen de..., sempre tirar pilotes fora; parlen, no?, d'aquests fons extraordinaris, que són això, extraordinaris.

Per tant, no hem acceptat la majoria de les seues esmenes, perquè anaven totes en la línia de diluir compromisos, de dilatar el temps, de tirar pilotes fora i, en cap cas, d'assumir el que la comunitat educativa està demanant, que és no només un canvi d'actitud a la conselleria, sinó al conjunt del Govern d'Esquerra i de Junts, que, de manera reiterativa, no està escoltant el clam de la comunitat educativa, com s'està veient durant tot aquest curs i com avui mateix s'ha tornat a demostrar.

Per tant, pensem que és l'hora dels fets, no és l'hora de les paraules. És el moment de trobar solucions. És l'hora d'apostar per l'educació, per fer tot el necessari i tot el possible, que encara es pot fer, i perquè tornem a que l'educació siga l'orgull i el motor del nostre país. I és en això en què el nostre grup estarà i continuarà estant.

Moltes gràcies.

La presidenta

Doncs, acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquest punt tindrà lloc aquesta tarda, un cop acabem el vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la planificació del curs escolar 2022-2023

302- 00173/13

Passem al punt número 21, la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la planificació del curs escolar 2022-2023, que ha presentat el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I té la paraula, per fer-ne l'exposició, la diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bé; gràcies de nou, conseller, presidenta. Bé, en aquesta moció hem volgut recollir i constatar el clima de malestar de la comunitat educativa, una desafecció que ens preocupa, i molt, i instar el Govern a prendre mesures urgents per revertir aquesta situació i enfortir el sistema educatiu.

La veritat és que fem un balanç molt negatiu de com s'ha desenvolupat políticament aquest curs escolar que acabem de finalitzar, del fet que el departament, com deia abans, no hagi volgut o no hagi sabut trobar aquests acords socials, aquestes complicitats per impulsar els canvis, sabent que, sense aquests acords i sense aquesta complicitat, els canvis difícilment tindran èxit. I, a més, que s'estan exigint a una comunitat educativa molt abandonada els darrers anys i ara exhausta per la gestió de la pandèmia.

I ens preocupa molt, com deia, el proper curs, perquè aquesta desafecció que es viu aquestes últimes setmanes, aquests mesos, no reverteix positivament en la qualitat de l'atenció educativa. Abans-d'ahir, el Govern anunciava un increment de plantilla de professionals als centres educatius amb 2.441 dotacions, entre docents i personal d'atenció educativa i administració. Però, en canvi, no s'ha dit, o no s'ha dit prou clarament, que no es renovaran els 5.500 contractes de personal de reforç covid, que han estat tan útils, tan necessaris, als centres educatius, contribuint a una important millora educativa.

Doncs, bé, si incrementen les dotacions en gairebé 2.500, però se n'acomoden 5.500, la notícia és que el proper curs començarà amb tres mil professionals menys a les escoles. I això torna a ser motiu de preocupació, i de molta preocupació. I per això proposem a la moció recuperar, per a aquest proper curs, els recursos docents i de suport educatiu dels centres amb més complexitat que van començar el curs amb retallades, preservar el personal d'atenció educativa a tots els centres, inclosos els educadors i educadores socials –i aquí altres comunitats autònomes ho han fet–, i incrementar-lo en aquelles escoles i instituts que, amb dades actualitzades, han vist incrementada la seva complexitat. Perquè el proper curs no pot començar amb noves retallades, no podem sumar noves retallades a l'actual malestar.

I, en segon lloc, l'escola inclusiva ja no pot esperar més. Volem conèixer el model educatiu que té el Departament d'Educació des del primer cicle d'educació infantil fins a la postobligatòria. Quin model d'escola inclusiva? Perquè fa un any no hem percebut cap canvi en la gestió pel que fa a aquest model d'escola. I volem conèixer no només el model, sinó la disponibilitat pressupostària per desplegar-lo, a la vista de les mancances que, compareixença per compareixença, en la comissió d'estudi pel desplegament de l'escola inclusiva, anem constatant. El Parlament... El conseller, perdonem, parlava de partida oberta. Doncs endavant, no esperem més. Comencem el curs amb aquesta partida oberta, perquè és un tema de país, de model i d'igualtat d'oportunitats. I, evidentment, cal un pla de xoc a la secundària amb un compromís de reduir la ràtio, sense la qual la inclusiva als instituts no serà ni és real.

Pel que fa a l'avançament del calendari, hem dit abans que no volem contribuir a generar més incertesa. Lamentem aquesta decisió que s'ha pres, malgrat la nostra oposició, la de tota la comunitat educativa. I el que demanem aquí és un estudi de l'impacte social, econòmic i educatiu d'aquest avançament, vinculat a una reducció de la jornada tot el mes de setembre, que avalui l'equitat i la qualitat educatives d'aquesta decisió i que, en tot cas, el proper curs puguem replantejar aquesta decisió en funció dels resultats d'aquest estudi, precisament per millorar la planificació i la seva aplicació. Aquest ens sembla que és el millor servei que podem fer.

I també demanem altres mesures, com un calendari de construcció, millora o ampliació dels centres educatius, incloent-hi aquest pla per millorar també l'eficiència energètica dels equipaments. Intensificar també l'execució de les obres previstes, perquè veiem que s'estan alentint, s'estan posposant novament. Una formació exprés als centres educatius sobre els nous currículums; també sobre la seva avaluació ja el primer trimestre d'aquest curs, i un pla per millorar les competències en l'anglès o una tercera llengua. O la flexibilitat necessària en casos excepcionals, com els que

han patit pares i mares de l'escola Mary Ward, de Barcelona, que ens acompanyen, que segueixen sense saber on estaran escolaritzats els seus fills el proper curs, en un procés on no han pogut accedir al sistema educatiu, ni en condicions d'igualtat, ni tenir garantida la llibertat d'elecció de centres per culpa d'una titularitat privada irresponsable, en aquest cas, i d'una falta de flexibilitat del departament.

I, per tot això, mà estesa de nou al departament, al Govern; no ens cansarem de fer-ho. Conseller Cambray, li demanem que lluiti, com ho ha fet el conseller Argimon. Si porta un pla de xoc educatiu amb una modificació de crèdit, des del nostre grup ho recolzarem. I, en definitiva, entenem que aquest curs, que s'ha repetit i que hem viscut, no el podem tornar a repetir. Sabem que començarà amb noves mobilitzacions, i li demanem novament, si us plau, al Govern que tingui en compte la greu situació que pateix l'educació i que prengui mesures urgents per enfortir i també per pacificar el sistema educatiu.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, en nom del Grup Mixt, la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidenta. Bien, como decíamos, seguimos con el tema de educación. La verdad es que el Partido Socialistas nos presenta una moción muy trabajada, que recoge muchas de las demandas de la comunidad educativa, muchos temas que hemos tratado en este Parlamento condensados en una moción. Y, por tanto, avanzo que nosotros vamos a votar a favor de todos los puntos.

Creo que el primero es fundamental, y es el que estamos hoy aquí reivindicando: el malestar generalizado que hay en la comunidad educativa, por todos los problemas que hemos citado en el punto anterior, y especialmente –vuelvo a insistir–, señor Cambray, por su actitud, que es uno de los puntos que específicamente le reprochan en estas negociaciones prácticamente inexistentes, le digo. Y, por tanto, creo que es importante también que, desde el Parlamento, podamos visualizar ese malestar generalizado.

En el punto 3... Antes no me ha dado tiempo de comentar lo de la moción de los comunes, que hablaba sobre el tema de la educación inclusiva. Nosotros, evidentemente, estamos a favor de la educación inclusiva, pero nos gusta el matiz que introduce la moción del Partido Socialistas, porque, primero, para tener una educación inclusiva de calidad necesitamos recursos, necesitamos dinero que ahora no está, y, segundo, es cierto que tenemos que reconocer que hay casos específicos que requieren de un proyecto singular. Y creo que eso queda mejor recogido en este punto, que, además, pues, es en el que se han aceptado varias enmiendas, y creo que ha quedado un punto muy completo. Y, por tanto, evidentemente, sí, educación inclusiva, recursos para la inclusiva, pero también teniendo en cuenta esas particularidades en casos en los que se hace muy complicado poder..., bueno, poder tener en otros centros a personas que tienen otros problemas y otras dificultades mucho más agravados en este sentido. Por tanto, nos gusta más este punto y vamos a votar a favor. No lo he dicho antes, pero en el de los comunes nos vamos a abstener, pero simplemente por este hecho.

Más cosas aquí. Por ejemplo, cuando se habla de plantear para el curso siguiente un procedimiento de inscripción único, de preinscripción para los ciclos formativos de grado medio y superior que no discrimine al alumno que proviene de bachillerato o que proviene de las escalas de adultos. Es evidente que es una problemática con la que nos hemos encontrado. Y, por tanto, este punto lo que pretende es paliar esos déficits que hemos visto y esas irregularidades que hemos visto en ese sentido.

Los puntos 6 y 7 –antes saludaba a los representantes del AMPA del colegio Mary Ward–, precisamente, hablan de su caso. Nosotros habíamos presentado una enmienda en este punto número 6 en la que hablábamos específicamente del centro y citábamos al centro, porque nos parecía importante también visualizar aquí hoy la

problemática. No se ha podido recoger en el texto final, pero la diputada, en su intervención, pues, así lo ha dicho. Claramente este punto se refiere a ese caso excepcional y extraordinario con el que se han encontrado los padres del colegio Mary Ward, que ha cerrado de manera repentina, justo cuando ya había acabado el periodo de inscripción y, por tanto, se han visto discriminados respecto al resto de familias, que sí han podido elegir centro. Ellos se tienen que conformar con las plazas que quedan vacantes o esa es la solución que le ha dado el departamento. Pero a mí me parece que estamos hablando de un tema de derechos, *conseller*, y creo que hay caminos y vías para poder revertir esta situación, que, insisto, es extraordinaria, es excepcional. No estamos hablando de generalizar, sino que estamos hablando del caso concreto. Los padres apuntaban una solución que me consta que se la han hecho llegar tanto al consorcio como al Departamento de Educación; eso sí, sin respuesta por su parte. Pero nosotros nos queremos hacer eco de ella, que es precisamente lo que veníamos..., lo que habíamos recogido en esa enmienda.

Existen centros con líneas preaprobadas. Si esas líneas se pusieran en marcha y se concertaran, los padres que se han quedado sin plaza, los alumnos que se han quedado sin plaza, insisto, por esta situación excepcional, pues, podrían acceder al colegio que han elegido. Y así, por tanto, no se les verían discriminados sus derechos, como, insisto, ha pasado en estas circunstancias.

Por tanto, desde aquí yo le pido comprensión en este sentido, sobre todo que escuche a las familias, que están en una situación, pues, desesperada, de no saber dónde van a estudiar sus hijos el año que viene, de no saber si los hermanos van a poder continuar juntos, de no saber si quizá ese centro sigue con la escolarización o no, etcétera. Creo que es importante que usted se reúna con ellos, que los escuche y que intenten buscar una solución, insisto, como mínimo para este caso concreto. Usted mismo, el otro día, en la sesión de control la semana pasada, nos reconocía la excepcionalidad del caso y, por tanto, yo le pido aquí un esfuerzo de comprensión.

Y ya por último –que me quedan solamente veintitrés segundos–, me quiero parar en el punto 10, donde el Partido Socialistas habla de impulsar un plan de mejora de las competencias en lengua inglesa, que está muy bien y nos parece estupendo. Pero, claro, y ¿qué pasa con el castellano? Porque les quiero recordar que el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña ha tenido que paralizar la ejecución forzosa de la sentencia del veinticinco por ciento por culpa de su ley, por culpa de esa ley de lengua que ustedes han pactado con los partidos que dan apoyo al Gobierno, con Junts per Catalunya, con los comunes y con Esquerra Republicana. Ustedes nos intentaron vender gato por liebre, diciendo que esto para nada iba en contra de la sentencia, que no pretendía, que lo que quería era blindar el castellano. Y, sin embargo, el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña les ha hecho caer la careta, nos alerta de que puede haber vicios de inconstitucionalidad en esta ley. Y, gracias a ustedes, en septiembre de este año, cuando comience el curso, los padres van a tener que volver a pelearse para que sus hijos hagan tan sol o una asignatura más en castellano.

Yo no sé si usted, ustedes, en ese discurso en el que, insisto, intentaron vendernos la moto..., no sé si fue fruto de la ingenuidad. Si fuera así, si realmente ustedes pensaban que con eso no iban a perjudicar la sentencia del veinticinco por ciento, tienen un recurso excepcional en sus manos, que es el recurso de inconstitucionalidad del Gobierno, que si lo presentaran paralizaría la aplicación de esta ley y este decreto. Mucho me temo que no lo van a hacer, porque, aunque ustedes aquí vayan de buenos y nos quieran, insisto, vender la moto...

La presidenta

Senyora Roldán, hauria d'acabar.

Lorena Roldán Suárez

...nosotros ya les conocemos de sobras.

Gracias.

La presidenta

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, vull començar aquesta intervenció donant la benvinguda als membres de l'AMPA de l'escola Mary Ward, de Barcelona, i altres representants de la comunitat educativa de la nostra comunitat que avui pateixen les inclemències de la falta de diligència, sovint, de l'Administració autonòmica en matèria educativa.

En aquest sentit, jo crec que la moció que ens presenta avui el Partit Socialistes de Catalunya és una moció molt completa i molt atenedible en tots els seus extrems, en tots els seus punts, que nosaltres valorem en un sentit molt positiu. I òbviament, senyora Niubó, com acostuma a ser quan està vostè darrere d'aquesta mena de mocions, és una moció, efectivament, molt raonable.

Donarem suport a la majoria dels punts; de fet, a la totalitat dels punts, tot i que n'hi ha alguns que ens semblen, doncs, potser una mica escadussers, per dir-ho d'alguna manera amable, com és, per exemple, el punt 13, quan parla de «garantir, abans de l'inici del curs 2022-2023, els recursos econòmics necessaris per activar un pla de xoc que permeti reforçar el sistema educatiu». Ens sembla que és potser una mica inconcret, i creiem que és moment de dir-li al Govern de la Generalitat les coses de forma molt més taxativa, molt més contundent, perquè creiem que en aspectes com, per exemple, el que està planant sobre aquest debat de forma constant..., el cas de l'escola Mary Ward és un cas paradigmàtic de fins a quin punt el Govern fa deixadesa de les seves obligacions a l'hora de tutelar un dret fonamental que reconeix la nostra Constitució, que és el dret a l'educació en tots els seus aspectes, en tots els seus punts de l'article 27 de la Constitució espanyola, que crec que no s'estan atenint amb prou diligència per part de la conselleria.

En aquest sentit, jo vull cridar l'atenció sobre el que suposa per a uns pares que la seva escola els avisi gairebé a final de curs –de fet, al final del curs, quan ja no està ni obert el període d'inscripció escolar– que l'escola tancarà i que el curs vinent no tindran escola per escolaritzar els seus fills, no sabran on aniran els seus fills, si podran mantenir junts els germans, si podran, en definitiva, continuar amb la seva vida escolar i amb la comunitat educativa en la qual estaven desenvolupant o desenvolupaven, des de feia anys, l'educació dels seus fills.

Jo crec que això és un cas paradigmàtic de falta de voluntat política. Aquí hi ha la possibilitat de donar una resposta individualitzada als pares de l'escola Mary Ward. I, per això, nosaltres havíem presentat una esmena que creiem que és absolutament atenedible i que lamentem, senyora Niubó, que no se'ns hagi acceptat. Dèiem en la nostra esmena que el que caldria és crear, en el si de la inspecció d'ensenyament adscrita al Consorci d'Educació de Barcelona, un equip especial d'inspectors encarregats de solucionar, alumne per alumne, les necessitats extraordinàries d'escolarització sobrevingudes arran del tancament sobtat del centre Mary Ward.

És evident que aquí hi ha una situació excepcional, i aquesta situació excepcional requereix, com d'altres, solucions excepcionals. I el Govern de la Generalitat, com sovint està fent amb aquestes qüestions, el que fa és mirar cap a una altra banda i no donar resposta als pares d'aquesta escola, doncs, que, lògicament, exigeixen una resposta individualitzada i que respecti també les seves preferències, atès que no han tingut les mateixes oportunitats que la resta de pares hem tingut a l'hora de fer la preinscripció i la inscripció dels nostres fills de cara al curs vinent.

És un cas que em recorda altres casos que estem veient últimament a Catalunya, que posen de manifest una voluntat, a parer nostre, maximalista del Govern de la Generalitat, que és, per desgràcia, compartida, en molts aspectes, també per altres

partits d'aquesta cambra, també del Partit Socialistes, amb un maximalisme excessiu, per exemple, en la qüestió de l'educació inclusiva.

Nosaltres sempre hem dit: «Educació inclusiva, sí; educació especial, també.» Per això nosaltres considerem que s'ha de posar també de manifest la importància de l'educació especial, de com n'és, d'important, per a famílies que tenen nens amb algun problema, amb alguna necessitat especial d'educació, que puguin estar allà on estiguin més còmodes i allà on el seu desenvolupament pugui ser, diguem-ne, més profund i més amable amb les seves característiques.

És el cas, per exemple, de l'escola El Brot, de Sant Joan Despí, sobre el qual hem estat parlant amb membres dels partits de govern, i també em consta que hi ha interlocució amb el Govern, però sembla que, de moment, sense una resposta gaire satisfactòria. Esperem que això canviï.

D'altra banda, un dels altres problemes que pateix l'educació a Catalunya –no només els coneguts dels barracons, de l'excessiu abandonament escolar– és evident que també és la qüestió de la falta de respecte al dret que tenen els pares, que tenim els pares de Catalunya, els ciutadans de Catalunya a educar els nostres fills –i perdoni, presidenta, aniré acabant en breu, no trigaré gaires segons més–..., que tenim els pares de Catalunya a educar els nostres fills tant en català com en castellà. És evident que la llengua anglesa és un instrument, és una eina que servirà als nostres fills de cara al futur en molts aspectes. La llengua castellana també, i la llengua catalana també. Però vivim en una societat que és essencialment bilingüe, i, per tant, això ha de quedar reconegut en l'educació dels nostres infants. És una llàstima que la llei que han aprovat els partits separatistes amb el PSC i els comuns hagi permès o hagi obligat al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya a prendre una decisió que tornarà, en definitiva, a deixar deseparats els drets lingüístics dels ciutadans de Catalunya. Tant de bo el Govern d'Espanya no fes deixadesa de les seves funcions i presentés un recurs, tot i que és improbable, d'inconstitucionalitat amb efectes suspensius sobre aquesta llei que vulnera clarament els drets individuals dels ciutadans de Catalunya.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari VOX, té la paraula, a continuació, el senyor Joan Garriga.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, senyora presidenta. Bé, en el primer punt d'aquesta moció, estem d'acord que a la comunitat educativa hi ha un malestar generalitzat, i també instem el Govern a prendre mesures urgents per revertir aquesta situació i enfortir el sistema educatiu.

També estem a favor d'aquesta moció quant a recuperar els recursos docents i de suport educatiu dels centres educatius amb més complexitat, reforçar el model educatiu inclusiu. En aquest sentit, hem presentat una esmena –que, evidentment, suposo que ni s'han llegit– respecte al tema de l'educació especial, incorporar-ho dintre d'aquesta possibilitat d'elecció dels pares i de les famílies. Ja entenem que ni s'ho mirin, perquè tampoc..., com que ve de VOX, suposo que ja no té importància, no?

També estem a favor de transferir als ajuntaments titulars d'escoles bressol els recursos suficients. *També* hemos presentado enmiendas para incorporar a estas peticiones que ustedes hacen de apoyo de escuela pública..., pues apoyar a las escuelas de iniciativa social, la escuela concertada, y no solo la pública.

Pero déjenme que entre en el fondo de otros puntos relacionados con la planificación escolar, que son preinscripción, zonas escolares, apertura, mantenimiento, cierre de centros escolares, creación de plazas nuevas y financiación.

Mire, en VOX creemos que en democracia –y siempre, pero en democracia especialmente– hay que planificar la educación en virtud del derecho de los padres a educar a sus hijos según sus creencias, con tres ejes fundamentales: pluralidad, libertad y financiación.

Pluralidad. Ustedes siempre hablan –aprovecho que está aquí, *senyor conseller*–..., d'escola pública, laica, mixta, inclusiva i en català. Desde VOX creemos en la pluralidad de modelos educativos, distintas opciones: públicas y privadas, laicas o religiosas, mixtas o diferenciadas, con uniforme o sin, inclusiva o especial..., en català, en espanyol, bilingüe o trilingüe.

Esto se consigue con la pluralidad. Y ¿cómo se consigue esta pluralidad? Acabando con la zonificación que ustedes defienden –todos los de esta cámara, excepto VOX–, porque no todas las zonas tienen la misma pluralidad de centros educativos. Y se consigue con algo que le cuesta muchísimo al *senyor conseller*, que es respetar la diferencia.

Y esta pluralidad es necesaria para que pueda haber algo fundamental en educación y en muchos aspectos de la vida, que es la libertad. Porque la planificación, que es de lo que va esta moción, debe girar en torno a la libertad de los padres, y para ello hay que planificar las plazas escolares consultando a los padres primero. Hay modelos educativos de éxito, que triunfan, que muchos padres quieren llevar a sus hijos a ese colegio. Pues hagan lo posible para hacerlo más grande, para conseguir nuevos edificios, para incorporar estos modelos educativos a colegios de titularidad pública. Abran su mente. No se cierren, y crean en la pluralidad, en la diferencia y en la libertad de los padres. Y la preinscripción, que ustedes hacen unos mesecitos antes..., no ayudan a planificar en virtud de la demanda, sino todo lo contrario.

No determinen las líneas por curso según las peticiones que ustedes quieren, o sea, su libre albedrío, sino respecto a las peticiones de los centros escolares. No son flexibles y lo han de ser con las ratios para que esta se adapte a la natalidad y a la demanda del momento. Y, para que la pluralidad exista y la libertad se pueda ejercer, es fundamental garantizar una buena financiación, dejar de financiar centros privados con conciertos. Porque lo que hacen con los conciertos es chantaje; ustedes..., «o aplican un modelo que yo les digo o no es concierto», como ha pasado, por ejemplo, con el colegio Mary Ward.

No discriminar acciones educativas como la escuela diferenciada, que es tan legítima como la mixta o la escuela especial, y no discriminar la escuela de iniciativa social respecto a la pública; merecen la misma financiación, sea el titular un ayuntamiento, el Estado, la Generalitat, una fundación, una orden religiosa o un emprendedor del mundo de la educación.

Y por eso nuestra propuesta estrella para garantizar esta libertad y esta pluralidad de opciones educativas, que es el cheque escolar, para que la familia pueda escoger libremente lo que desea para sus hijos, la escuela que cree que sea mejor para sus hijos, dando a los padres el dinero, los recursos que han pagado vía impuestos, y no a los centros, dando libertad para que puedan ir a una escuela privada, una escuela pública, sin que hayan escuelas de élite donde solo puedan ir los que tienen más recursos, porque a través del cheque escolar acabaríamos con esas escuelas de élites, que solo pueden ir los que tienen más recursos, y evitando lo que ustedes hacen, que es imponer un solo modelo para todos.

Senyor conseller –me quedan treinta segundos–, quería aprovechar para requerirle con toda la humildad del mundo... Ahora le cae otra moción, luego no sé si tiene mucho trabajo, pero creo que sería bueno que se sentase con los padres del colegio Mary Ward, que están muy preocupados y muy agobiados, les tendiese la mano, respetase su decisión, hablase con ellos y no les hiciese sufrir más. Le hago este ruego, *senyor conseller*.

Gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té, a continuació, la paraula el diputat senyor Francesc Ten.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, presidenta. Gràcies per tot i per tant. Conseller, diputades, diputats, bona tarda. Membres de la comunitat educativa, pares de l'escola Mary Ward, bona tarda a tots. Estem per debatre la moció subsegüent a la interpellació que el Grup Socialistes va presentar sobre la planificació del curs escolar. Han rebut, com sempre és habitual, moltes esmenes, algunes transaccions; algunes han estat acceptades, altres han estat rebutjades. Jo hi he trobat a faltar alguns matisos que eren interessants de reflectir.

Com enfoquem des de Junts aquesta planificació? En primer lloc, amb molta satisfacció, perquè les togues, el mes de setembre, no seran a les aules, amb aquest vint-i-cinc per cent de castellà que ens havien sentenciat. I, com enfoquem des de Junts aquesta planificació del nou curs escolar? Doncs començarem pel final. El punt número 13 parla d'un pla de xoc, un pla de xoc que es podrà activar a través de la gratuïtat, a través del decrement de les ràtios, a través dels recursos per a l'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu, la substitució de terços en mitges, el complement de la direcció i la contemplació de la contractació de més docents per al proper curs. Això, amb un pressupost que el conseller Giró..., han estat els pressupostos de 1.000 milions més d'increment, uns pressupostos..., els més socials de la història i que, per tant, creiem que han d'ajudar a revertir el que justament diu la moció en el seu punt 1, revertir el malestar general d'aquest darrer curs. Creiem que amb aquest pla de xoc hem de poder revertir aquest malestar.

La moció té diferents punts. Hi ha un punt sobre el calendari, el punt 11. Al conseller li agrada parlar de posar l'alumne al centre, i votarem a favor d'aquest punt que demana un estudi d'impacte sobre aquesta nova implantació del calendari. Creiem que necessitem dades, necessitem tenir arguments, instruments per avaluar-lo, corregir-lo si fos el cas, i, si no, doncs, tirar-lo endavant i avaluar si és certament una eina com ha de ser i com reclamem que sigui, de transformació i de millora de la qualitat educativa.

En el punt cinquè, sobre el procediment de preinscripció dels graus de cicle mitjà i superior de la formació professional, un parell de coses. Nosaltres creiem que és bona, l'acció que s'ha començat a fer, aquest nou model de formació integrada, però també creiem –i farem una abstenció conceptual– que sota el concepte d'avaluació de continuïtat educativa s'ha d'incloure o s'ha de procurar incloure o hem de treballar per incloure els alumnes que venen del batxillerat, els alumnes que venen d'altres cicles, els alumnes que venen de l'escola d'adults, perquè, si no, conceptualment, sembla com si hi hagués una penalització per als alumnes que s'han trobat en aquesta situació, i creiem que això és, igualment, continuïtat educativa.

El punt 8, el punt sobre la gratuïtat de l'I2. Nosaltres creiem que la gratuïtat de l'I2 és una eina, però que l'objectiu és la universalitat. I per aconseguir aquesta universalitat creiem que hem de treballar en la universalitat; potser hem de posposar el 0 i l'1, i hem de fer, certament, la creació de noves places públiques. Noves places públiques no vol dir només en escoles públiques, sinó que vol dir també a través del Servei d'Educació de Catalunya, amb la doble xarxa, comptar amb la concertada i comptar, sobretot, amb la concertada d'iniciativa social, perquè formen part de la solució d'aquesta universalitat de l'I2.

En el punt 7, estem absolutament a favor de legislar, de regular, de protocol·litzar aquestes irresponsabilitats de titularitats privades que han fet arribar a situacions com la de l'escola Mary Ward. Això s'ha de resoldre. Hi han diferents situacions, totes amb casuístiques molt diferents, però hem d'acompanyar els nois i noies, els nens i nenes, els pares en aquesta escola. Creiem que això el departament ho ha començat, i amb el consorci s'ha de continuar aquesta feina.

I ja en els darrers segons que em queden, em sembla que és de rebut esmentar que ha estat rebutjada una esmena en el punt número 2 en la qual s'instava l'Estat a impulsar un programa específic de millora a l'atenció a la vulnerabilitat amb la in-

corporació de perfils professionals com els educadors socials. Ens sembla que no és de rebut que Catalunya, que aporta un dinou i que rep un nou..., després, des del Grup Socialistes es faci una carta als Reis en la qual siguem incapaços fins i tot de recuperar uns fons covid que solucionarien el paper de les educadores socials.

Res més, presidenta, però res menys.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en aquest torn de defensa de les esmenes presentades, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, presidenta. Conseller, consellera, també, que ens acompanya aquesta tarda... Benvinguts, col·lectius de la comunitat educativa. Plantegen una moció sobre la planificació del curs 22-23 on es destaca aquest estudi de l'impacte social i econòmic per l'avançament del calendari, escoles bressol gratuïtes i mesures per a la segregació. Malgrat que en aquest darrer apartat ens sorprèn que hagin eliminat part de la transacció que proposàvem evitant l'increment de la segregació escolar amb l'admissió d'aquest nou alumnat, entenem que es mantenen fermes en el pacte contra la segregació i segueixen i continuen fidels a la lluita contra la segregació.

Parlen de recuperar recursos; no se n'ha perdut ni un. Al contrari, a aquells centres que havien perdut la complexitat, se'ls han mantingut els recursos addicionals, euro a euro. I, per tant, amb el nou estudi de complexitat per al curs vinent no només han augmentat recursos els centres que guanyen complexitat, sinó que s'han mantingut els recursos en els centres que la perdien.

Defensen un procediment de preinscripció únic als cicles formatius. Nosaltres no podem oblidar ni oblidar la lluita per disminuir l'abandonament prematur, ja que és un esglaó anterior a la reincorporació. Evidentment que cal augmentar l'índex de reincorporació al sistema educatiu i evidentment que hem d'acompanyar aquells estudiants que en algun moment l'han abandonat, però afavorir la continuïtat formativa dels joves que finalitzen quart d'ESO, aquells que han fet un programa de formació i inserció –compte, menors de divuit anys, estem parlant de menors de divuit anys–, és garantir-los competències professionals i dotar-los d'oportunitats de futur per evitar que abandonin. I no discriminem a ningú; és una qüestió social. Joves de setze anys que cal garantir-los la continuïtat, perquè el seu abandonament prematur provocarà amb molta certesa, provocaria amb molta certesa que no tornin a enganxar-se en el sistema educatiu. I aquest risc no el podem córrer, no el volem córrer.

Per altra banda, el seu plantejament de les competències orals i escrites en llengua estrangera queda amb poca concreció. Els diversos programes i actuacions per a la millora de la competència en llengua estrangera de l'alumnat a secundària ja s'estan impulsant amb la dotació de professorat d'anglès per als desdoblaments.

Bé, fins ara vostès feien mocions, programes de governs alternatius. Avui també ens ho disfressen amb una nova terminologia i en diuen «pla de xoc». Jo tinc un dubte, o sigui, els plans de xoc per augmentar recursos educatius diria que han d'estar acompanyats d'unes dotacions econòmiques, acompanyats també d'unes dades, d'uns recursos econòmics. I, per tant, quina és realment la seva proposta de compensen augmentar els recursos per poder dur a terme aquest reguitzell d'exigències que proposen? Perquè és que, a més a més, es neguen a incorporar la nostra esmena d'addició, que els proposàvem per tal que el Govern de l'Estat impulsés aquest programa específic per millorar l'atenció a la vulnerabilitat amb la incorporació de perfils professionals com les educadores socials, les TEI, les integradores socials i educadors d'educació especial.

Jo, de fet, els hi compraria tot, de la moció. Bé, potser tot no, eh? Tampoc voldria ser excessivament ambiciosa, però jo faig una proposta: entrin a jugar en els propers pressupostos. (*Remor de veus.*) Són el principal grup de l'oposició. Per tant, tenim oportunitats de fer totes aquestes propostes o d'altres de futures que són raonables, que són necessàries, que algunes s'estan duent a terme, que segurament que podríem trobar molts punts d'acord. Posin-les, posin-les a la taula de negociació dels pressupostos. Mà estesa. Parlava de mà estesa. A Esquerra Republicana, la mà estesa. I no triïn no assumir responsabilitats i renunciar a l'orgull i satisfacció –per què no?– d'haver participat en la millora d'uns pressupostos, en aquest cas, d'Educació. La via no és renunciar a enriquir uns pressupostos i després dedicar la resta de l'any a modificar consensos i a condicionar el model del sistema educatiu amb successives propostes de resolució a la comissió de torn, de mocions o ara amb plans de xoc.

El Departament d'Educació ha fet deures amb mesures per al 2023 amb l'objectiu de reforçar el sistema educatiu: gratuïtat a infantil 2, el decrement de ràtios, el decret d'admissions, substitucions a terços..., a mitjos (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo de seguida, presidenta–, el complement de direcció i ara, amb aquestes noves dates d'escolarització, contractació de més docents. Per tant, millores per enfortir el nostre sistema educatiu, un sistema educatiu que hem de seguir treballant conjuntament perquè el volem molt millor per defensar aquesta escola catalana i que sigui en igualtat d'oportunitats com fins ara.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada senyora Nogay Ndiaye.

Nogay Ndiaye i Mir

Gràcies, presidenta. Bé, com ja s'ha comentat, aquesta tarda, monogràfic sobre educació. Agraïxo..., quasi vull agrair que aquest cop alguns dels diputats i diputades de govern han entrat a fer valoració dels punts de la moció i no a fer reclam de les seves polítiques –com han fet a la moció precedent– i tot el que havia fet bé el departament, aprofitant la moció que hi havia sobre la taula. Jo crec que havíem d'entrar a valorar els punts; quasi que agraïxo que ho hagin fet en aquesta moció.

Quant a la moció que ha presentat el Partit Socialistes, en el seu punt 1, hi estem completament d'acord, no? «El Parlament de Catalunya constata el clima de malestar generalitzat de la comunitat educativa i insta el Govern a prendre mesures urgents per revertir aquesta situació i enfortir el sistema educatiu.»

Tothom sabem que la gestió del departament durant aquest curs ha estat nefasta, que la comunitat educativa no deixa de reclamar el seu cessament i que tota la comunitat educativa l'ha reprovat. Ens trobem davant de mocions i propostes també dintre de les comissions d'educació. I, no obstant, no acabem d'entendre per què s'entesten en treure-li les castanyes del foc, perquè aquest cop, per tercera vegada, tornem a posar la seva reprovació a sobre de la taula, una reprovació que no acaba sent efectiva perquè el Partit Socialistes, precisament, s'entesta en contínuament treure-li les castanyes del foc.

I, per tant, si tenim clar que aquesta reprovació existeix, que el departament no està fent bé les coses, tenim una sèrie d'exigències que compartim a les tres mocions, també a la seva, que també és crítica amb la gestió d'aquest departament... I, no obstant, és un aspecte que encara no aconseguim explicar-nos. No ho sé, crec que vostès hauran d'explicar a la comunitat educativa, hauran de donar explicacions; a raó de què, a canvi de què. Ja ho faran arribar. Avui aquí tenim representants de la comunitat educativa que suposo que també volen unes explicacions.

El conseller cada dia està sent declarat *persona non grata* o rep..., no?, o algun centre fa públic els seus acords en junta de claustre on decideixen que el senyor Gon-

zàlez-Cambray es decreta *persona non grata* en aquell centre. Sí, ha passat i continua passant, malgrat les trucades d'aquesta setmana del departament a diferents direccions indicant que havien de retirar aquest punt de l'ordre del dia dels seus claustres i que no tenien potestat per decidir sobre aquest fet. Malgrat això, continua sent declarat *persona non grata* a molts centres i no deixen de demanar la seva dimissió.

Quant al punt número 2, nosaltres votarem a favor de la majoria dels punts d'aquesta moció. El punt número 2: «Recuperar el proper curs» –això és important: el proper curs– «els recursos docents i de suport educatiu dels centres educatius amb més complexitat». I avui aquí en tenim representants, d'aquests professionals de suport.

Ho he repetit diverses vegades, en aquest faristol i també a les comissions: no pot ser que el departament atorgui etiquetes als centres educatius que augmenten l'estigma contra aquests centres, donant-los l'etiqueta de centre de màxima complexitat a aquells centres que tenen un alt índex de població migrada o de famílies en risc d'exclusió social amb l'excusa d'«aquesta etiqueta serveix per identificar els centres educatius i vessar-hi recursos» i, per tant, mantenir aquest estigma i aquesta etiqueta, i, a la mateixa vegada, retirar aquests recursos.

L'excusa d'«eren fons covid sufragats per l'Estat, aquests fons covid han desaparegut i, per tant, no ho podem mantenir»... No podem utilitzar aquesta excusa i alhora dir i defensar que tenim les competències en educació, perquè, si tenim les competències en educació, també hem de facilitar els recursos necessaris a la nostra educació i no podem tirar pilotes fora i sempre excusar-nos en els altres –«els responsables són els altres».

M'agradaria també poder fer referència a un altre dels punts, el punt número 12, vist que se m'acaba el temps: «Preveure una formació expressa als centres educatius sobre els nous currículums i la seva avaluació durant el primer trimestre del proper curs.» Recordem que aquests currículums encara no han estat aprovats, encara no s'han publicat, encara no han arribat als i les docents dels nostres centres educatius i els hauran d'aplicar i els hauran d'incorporar a partir del 5 de setembre.

No serveix només la formació a direccions, perquè els directors i directores dels centres –i ja acabo, presidenta– no són els que hauran d'adaptar els seus continguts i les seves matèries. I, per tant, no val que tinguem un esborrany de fa quatre mesos i que encara no tinguem un currículum definitiu, quan l'ordre del calendari ja està a sobre de la taula.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té, seguidament, la paraula el diputat senyor Jordi Jordan, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jordi Jordan Farnós

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller... És la segona moció que avui tracta d'educació, sumades a les que fa poques setmanes vam parlar, a la que parlarem després, i que, per tant, evidencia, no?, este malestar del món educatiu, com tots sabem. Un malestar que continuem dient que el Govern hauria de solucionar de manera immediata i no fer veure que no existix, com és el que està fent de manera recurrent.

Li avanço, senyora Niubó, que donarem suport a la pràctica totalitat dels punts que avui ha presentat i que van en la línia també, no?, de moltes de les nostres demandes i, en definitiva, de la comunitat educativa. I, en tot cas, i per no repetir-me amb el que he dit abans a la nostra moció, sí que intentaré fer èmfasi en alguns elements que, precisament, abans no he pogut explicar i que també són aportacions que van a la seua moció i que, per tant, per a nosaltres també són importants.

El primer, amb relació als centres educatius amb més complexitat –important. Sap que ho compartim, sap que també ho hem votat en diferents comissions i en di-

ferents mocions, que cal garantir, no?, estos recursos de docents i de suport educatiu en aquestes escoles, que, segurament, són de les més necessitats dintre del nostre sistema, si realment volem apostar per l'equitat.

En segon lloc, l'escola inclusiva. També, evidentment, ha de ser una prioritat. A la nostra moció parlàvem d'un pacte que hem transaccionat en una taula de treball. Vostè aquí parla, sobretot, que es presente este model clar al setembre, a les properes comissions, i que hi hagi un pla també, no?, de millora per a tots els alumnes amb necessitats especials. Evidentment, estem d'acord amb este pla de xoc. Cal actuar. Ho estem veient en totes les compareixences de la comissió d'estudi que hi ha al respecte, que és un escàndol que no s'està complint allò que es va aprovar al decret del 2017. I, per tant, també sap perfectament que estem en aquesta línia.

Un altre element que volem destacar de la seua moció i que també compartim i que nosaltres defensàvem: la necessitat d'augmentar línies o grups de primària en aquells centres, no?, públics que hi ha més demanda i, sobretot, assegurar l'escolarització dels germans i germanes en el mateix centre educatiu. Pensem que això també és important.

Quart element: escoles bressol. També molt destacat. N'han parlat, cal planificar millor. Hi ha els recursos dels fons europeus, en este cas, però tampoc no s'ha de fer d'esquena als ajuntaments, com va passar ara fa uns mesos. I, sobretot, s'han de planificar aquestes noves places per a garantir, no?, la universalitat i per a avançar cap a l'equitat, per a la igualtat entre homes i dones, també en aquest aspecte.

I, finalment, també voldríem destacar la importància –que vostè és una batalla que porta i que també compartim– de la millora de la llengua anglesa com un dels elements que cal millorar dintre del nostre sistema educatiu. Per tant, sí que també estem d'acord amb aquesta necessitat d'un pla de millora, que el que ha de fer és aportar més professorat especialista, que també ha de facilitar aquests desdoblements, que també hem de tindre molt clar –també ho hem votat altres vegades– la formació inicial del professorat i dels mestres en aquesta llengua, i que cal, per tant, incrementar tot el que fa referència a les places de les escoles oficials d'idiomes.

Per tant, com li deia, donarem suport a pràcticament la majoria dels punts, amb alguna abstenció per algun matís. I, com deia al principi, esta és una segona moció que es debat avui, que es suma a la nostra, que després es debatrà la de la CUP, i que, una vegada més, de cara als grups que donem suport al Govern, ja no hi ha més excuses, és a dir, han de reaccionar.

És evident que la comunitat educativa està reclamant millores, està reclamant canvis, està reclamant que no se la menystingui. S'està veient aquí al Parlament, s'està veient al carrer. I, per tant, és l'hora d'actuar i deixar de dir simplement que ho faran o que ho fan, perquè el malestar és evident. I, per tant, esperem que realment reaccionen.

Moltes gràcies.

La presidenta

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, torna a tenir la paraula la diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bé; gràcies, presidenta. Començaré amb la diputada Aragonès. Aviam, nosaltres ja sap que fem moltíssimes propostes, alternatives, constructives; que els informes del govern alternatiu els hi fem arribar al president de la Generalitat; que, a més a més, els hi hem dit que si porten aquí una modificació de crèdit els hi donarem suport per a aquest pla de xoc educatiu; si, a sobre, hem de dir (*l'oradora riu*) d'on treure els recursos, deixi'ns governar i acabem abans. (*Alguns aplaudiments.*) Però, en tot cas, saben que la predisposició del meu partit, del nostre grup parlamentari, des de l'any passat..., és a dir, mà estesa per parlar també de pressupostos. Qui no volen, perquè deuen pensar que som una..., en fi, és igual, no els interessa..., són vostès. Per tant,

volen seure i parlar de pressupost? Fem-ho. Ja ho volien fer l'any passat; per tant, endavant, no tindran problema.

Però, en tot cas, jo volia agrair a tots els portaveus de tots els grups les seves intervencions, aportacions, les esmenes de tots els grups. Amb Ciutadans hem pogut fer..., bé, hem acceptat una esmena que em sembla que enriqueix, que és que fa un reconeixement important de la funció social i educativa també de les escoles d'educació especial. Amb VOX, doncs, no hem pogut acceptar cap esmena. Pel que fa al PP, tampoc hem pogut arribar a aquest acord, però em sembla que amb el punt a què abans es feia referència queda recollida la necessària flexibilitat en casos excepcionals, com el cas de l'escola Mary Ward.

I, en general, pel que fa al tema recurrent, el tema dels recursos covid, escolti'm, hi han altres comunitats autònomes que, fins i tot amb un acord amb els sindicats, han mantingut aquests reforços, aquest personal addicional, que és necessari a les escoles i als instituts avui. És un dèficit estructural que vostès arrossequen, i, per tant, requereixen els recursos propis per poder, doncs, plantejar aquesta millora que, com deia abans, s'està arrossegant.

Pel que fa a PP i Ciutadans, no han de preocupar-se. És a dir, la llei que vam aprovar en matèria educativa el que garanteix és l'aprenentatge i l'ús curricular i educatiu de totes les llengües oficials, també del castellà. I per això no caldrà que s'apliqui aquest percentatge concret, perquè hi ha una millor concreció d'aquesta garantia de l'aprenentatge en castellà. També dir que celebro que Junts, amb les reticències que va tenir, ara, doncs, estigui tan satisfet de la llei; nosaltres ho celebrem. Però, en tot cas, el que requerim és que el Govern faci els deures i s'assegui amb els sindicats i ens proporcioni un millor curs del que deixem enrere.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat, doncs, el debat, també els faig avinent que la votació d'aquest punt tindrà lloc aquest vespre, quan acabem de substanciar el punt 24 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el balanç del curs escolar 2021-2022

302-00176/13

Passem al vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el balanç del curs escolar 2021-2022, que ha presentat la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. I té la paraula, per exposar-la, la diputada senyora Nogay Ndiaye.

Nogay Ndiaye i Mir

Gràcies, presidenta. Bé, aquesta és la darrera moció que es presentarà sobre educació aquesta tarda. Malauradament..., bé, no sé si dir «malauradament», no; nosaltres no hem acceptat la majoria d'esmenes, sobretot dels partits de govern, perquè no estan en la mateixa línia que les nostres propostes; és evident.

El punt número 1 de la nostra moció estableix o demana directament la retirada del decret de plantilles, que ja he argumentat anteriorment la vulneració de drets que comporta aquesta contractació a dit i aquesta selecció del personal que fan els i les directores dels centres educatius; per cert, sense cap formació en recursos humans, en contractació de personal, i que són unes atribucions que han estat, valgui la redundància, atribuïdes a aquestes direccions per ordre i potestat del departament.

Bé, el punt número 2: «Aprovar un pressupost extraordinari per tal de garantir el retorn de l'hora lectiva.» Una línia tampoc no negociable. No negociable perquè era una línia vermella del comitè de vaga. Sí, senyor conseller González-Cambray, el comitè de vaga es va asseure a la taula de negociació. S'hi va asseure, però s'hi va asseure amb propostes buides. A les primeres reunions el departament es presenta-

va sense propostes concretes per abordar aquella reunió i no estava disposat a acceptar cap d'aquestes línies vermelles. Una d'elles és l'aprovació d'aquest pressupost extraordinari per garantir el retorn de l'hora lectiva.

I tampoc és acceptable que es divideixi o s'intente dividir la comunitat educativa oferint la reducció d'aquesta jornada pel retorn d'aquesta hora lectiva per al professorat d'educació primària, obviant el personal o el professorat d'educació secundària. És això que podríem dir de «divide y vencerás». Doncs no. El comitè de vaga no passa per aquestes estratègies del departament i no ho accepta. I tampoc ho acceptem nosaltres.

El següent punt, que també ha estat debatut anteriorment, és la retirada de l'ordre del calendari, com també va recomanar el Consell Escolar de Catalunya.

El punt número 4, un altre aspecte també rellevant al que no vam arribar a cap consens amb els partits de govern: si no es retira l'ordre de calendari, garantir la contractació dels monitors i monitores de lleure que hauran de cobrir les tardes del mes de setembre des del propi departament per garantir una qualitat laboral, que els preus es paguen segons el conveni del lleure, que no es fa una contractació inferior per a estalviar diners per a altres empreses externes i garantir que aquesta contractació sigui de, mínim, mitja jornada, perquè considerem que menys d'aquesta jornada és precarització laboral, més de la que ja tenen en aquest sector.

Nosaltres també hem proposat aquesta transitorietat en l'aplicació dels currículums, perquè, com ja hem argumentat anteriorment, els currículums no han arribat als centres educatius. Per molt que el conseller s'entesti en repetir que aquesta informació ha arribat als centres, han arribat les formacions a les direccions, però, ho repeteixo, les direccions no són qui han d'adaptar els continguts de les seves matèries ni són qui han d'aplicar aquests nous currículums.

Quant al punt número 6 –proporcionar una oferta de places d'FP pública que garanteixi l'accés de tot l'alumnat–, quan ho mencionava en la interpellació de la setmana passada, el conseller posava cara de sorpresa quan em referia a l'alumnat d'escoles d'adults. Sembla que ni el conseller ni el departament tenen clar que existeix una part de la població major de divuit anys que també està estudiant el graduat d'educació secundària obligatòria, aquest graduat que es cursa en les escoles d'adults. I, per tant, si en una ordre de preinscripció s'especifica garantir les places de continuïtat de l'alumnat de graduat d'educació secundària obligatòria, també s'ha de garantir la continuïtat de l'alumnat que cursa la mateixa titulació en centres de formació d'adults. Perquè, com algunes de les diputades han argumentat, si la continuïtat és una eina per lluitar contra aquest abandonament prematur, què passa amb aquestes persones majors de divuit anys que s'intenten reincorporar al sistema educatiu per millorar les seves condicions de vida? No se'ls ha de garantir una plaça en el nostre sistema educatiu?

I, com que ja se m'acaba el temps, només faré referència a dos punts molt breument, presidenta. El punt número 8: garantir el dret de tot l'alumnat a accedir a l'escolarització en condicions de gratuïtat. Això és un aspecte que està recollit a tota la legislació, des de l'Estatut d'autonomia fins a la llei d'educació, fins als decrets de procediment d'admissió de centres, i no es compleix. S'ha de garantir la gratuïtat, i això implica no pagament de quotes en cap dels centres, ni públics ni concertats.

I, per acabar, el nostre punt dotzè, com ja deu saber, senyor conseller González-Cambray, reprovació del conseller d'Educació, Josep González-Cambray.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc, la diputada senyora Esther Niubó, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Esther Niubó Cidoncha

Gràcies, presidenta. Conseller, va, que ja és l'última. (*L'oradorariu.*) Començaré pel final: no reprovarem el conseller Cambray. Sap què passa? Que el més important

ja ha passat: és que l'ha reprovat tothom, tota la comunitat educativa, tots en el seu conjunt. I des del meu grup compartim bona part, per no dir totes les denúncies de la comunitat educativa. Evidentment, donem suport a aquestes reivindicacions justes que s'han anat expressant des de diferents punts de vista –direccions, famílies, sindicats. Però entenem que no contribuïm a re reprovar el conseller, i el que sí que hem de fer és aportar propostes, solucions constructives per abordar aquest justificat malestar i plantejar una alternativa clara. Això és el que esperem o que pensem que s'espera de nosaltres, de la política. I aquesta és la nostra línia, fer això, que és continuar construint una alternativa també de la mà del sector, i en això continuarem treballant.

I, a més a més, ens trobem que qui demana reprovar és qui ha recolzat la inversió d'aquest Govern, quan hi havia una alternativa existent –de fet, existeix encara, aquesta alternativa–, o qui, doncs, reprova, però potser li ha aprovat uns pressupostos que eren insuficients i que no recullen totes aquestes reivindicacions que estem demanant. Per tant, res a dir. Entenem que vulguin reprovar el conseller, motius realment en sobren, però nosaltres el que volem és dibuixar una alternativa.

Però, en tot cas, què proposen en aquesta moció? Proposen un pressupost extraordinari per garantir el retorn de l'hora lectiva tant del professorat de primària com de secundària. Hi estem a favor. De fet, vam ser els primers que vam oferir en aquest hemicicle al conseller poder fer aquesta modificació de crèdit. I, per tant, malauradament, fins a dia d'avui no hem rebut cap..., re, cap interès per part del Govern per plantejar-ho.

En segon lloc, proposen retirar l'ordre de modificació del calendari. Ja hem dit que, malgrat compartir-ho –i ho hem votat altres vegades–, jo crec que a aquestes alçades preferim, doncs, aquest estudi d'impacte per replantejar-ho de cara al proper curs. De fet, els propis sindicats donen per fet que l'inici serà el 5, i per això hi ha les mobilitzacions. I, per tant, ens sembla que a aquestes alçades tampoc ajudaríem a clarificar la situació.

Pel que fa a la contractació de monitors, el problema de fons és que ens oposem totalment a aquesta jornada compactada el mes de setembre per aquest impacte social i educatiu negatiu que pensem que pot tenir. No volem blanquejar aquesta operació de les tardes del setembre, ens hi oposem totalment. I, per tant, aquest punt no el volem votar. Ens sembla que és un error, que el que volem és que s'estudiï aquest impacte i replantejar la mesura de cara al proper curs, amb rigor, i no tornem a fer experiments que no suposen cap millora pedagògica per a l'alumnat, al contrari, que compliquen l'organització, l'adaptació de l'alumnat i també la planificació dels centres, a banda de generar un increment de desigualtats.

Pel que fa a la transitorietat a l'hora de desplegar els nous currículums educatius, miri, el departament coneixia fa dos anys que hi havia aquesta nova llei educativa –que, per cert, Esquerra va recolzar–, coneixia els continguts, els nous currículums, l'enfocament. I, per tant, no estem d'acord amb no aplicar aquests currículums quan el Govern ha tingut el temps suficient d'acompanyar, de formar les direccions, els claustres i els centres. I no s'ha fet i ho lamentem, però l'alumnat català no mereix mantenir els currículums del ministre Wert per la deixadesa del Govern.

Sobre la formació professional, coincidim amb el que proposen. Celebrem que es garanteixi la continuïtat educativa de l'alumnat que prové de quart de l'ESO, efectivament, però sense discriminar l'alumnat també jove que ve de treure's el graduat de secundària a una escola d'adults, o un accés a cicles formatius de grau mitjà, o de batxillerats frustrats per no haver pogut accedir a cicles formatius quan tocava per manca d'oferta pública suficient, de manera que no ens hem de conformar en seleccionar qui entra i qui no entra a cicles formatius de grau mitjà per un problema d'oferta pública insuficient, quan el repte és, precisament, incrementar els professionals tècnics, disminuir l'abandonament i l'atur juvenil. Això entenem que és un repte, que cal fer molt més i, per tant, evidentment, d'acord amb aquest punt.

Pel que fa als punts 7 i 8, agraïm les esmenes que ens han acceptat. Ens sembla que el més correcte és parlar de garantir la gratuïtat de les places públiques mentre no hi hagi el finançament just a la concertada, tot i que evidentment, doncs, aspirem a la gratuïtat educativa del servei d'educació de Catalunya i la necessària garantia d'oferta pública suficient en totes les etapes, i encara n'estem lluny. També compartim la continuïtat dels educadors socials, dels tècnics d'integració social. He dit abans que altres comunitats ho han fet i fins i tot amb acord amb els sindicats.

I, finalment, estem a favor de revisar i actualitzar el decret de menjadors per incorporar també el criteri de la distància, precisament per a aquells municipis agregats, que no sigui el canvi de municipi, sinó el criteri de distància respecte a l'escola, cosa que el PSC hem defensat i proposat en l'última legislatura i en altres, i mai s'ha complert.

Pel que fa a l'escola inclusiva, vostès proposen coses de mínims, que és mantenir el no retallar professionals als EAPs a escoles d'educació especial, només faltaria. Però, en tot cas, pensem que caldria urgentment incrementar també les dotacions per atendre l'increment d'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu que s'han detectat.

En tot cas, votarem molt majoritàriament a favor de la moció. Desitjo que el proper curs, doncs, comenci millor que aquest que hem deixat enrere, però per ara ho veiem molt negre.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari VOX, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta.

Manuel Jesús Acosta Elías

Muchas gracias, presidenta. *Senyor conseller*, señores diputados, buenas tardes de nuevo. Esta moción, la tercera que versa sobre el tema educativo en el presente Pleno, aborda cuestiones, más cuestiones que las que abordaba el Grupo de En Comú Podem, pero no atiende temas tan relevantes, tan importantes como el acoso escolar, el ciberacoso, el debate sobre la jornada continuada y las causas y consecuencias del cierre de ciertos centros educativos concertados.

Votaremos a favor de algunos puntos. Sobre los que discrepamos les hemos presentado cuatro enmiendas, como la segunda, en la que matizamos que la oferta de plazas públicas y concertadas se ajuste a la demanda de las familias. O, por ejemplo, la enmienda de supresión en el punto 11, por su mención impropia de Cataluña como «el nostre país», cuando la realidad es que se trata *de la nostra regió*, claro está. Pero su cerrazón ideológica, su sectarismo llega a unos límites tan insospechados, tan chuscos y grotescos como el que les voy a referir ahora.

Ustedes, que imponen el monolingüismo en catalán en la escuela; ustedes, que creen, que consideran que el catalán es la única lengua propia y normal, despreciando además el castellano; ustedes, los defensores de *l'escola en català*, van y nos presentan una moción, en catalán, ¡con faltas de ortografía! Bueno, son ustedes capaces de cambiar la norma ortográfica, enmendarle la plana al mismísimo Pompeu Fabra, antes que agradecernos las enmiendas de corrección que les hemos presentado, porque vienen, *o tempora, o mores*, de un modesto profesor de catalán que es de VOX.

Miren, el rendimiento de los alumnos catalanes en matemáticas, ciencias y comprensión lectora en las últimas pruebas PISA ha descendido un 9,7 por ciento. Pero ninguna de las tres mociones anteriores –y esta tampoco, o sea las tres que se han debatido en este Pleno– han abordado esta cuestión, que es esencial. ¿Cuál? Esta, concretamente: a la escuela se va a adquirir contenidos, a adquirir conocimientos valiosos. Porque el conocimiento es información procesada por conocimientos previos, rumiada en la memoria de trabajo y retenida en la memoria a largo plazo.

El señor Fernández, del Grupo Mixto, atinadamente ayer hizo una reflexión acerca del menosprecio actual por la cultura del esfuerzo. Yo quisiera aportar algunas ideas más al respecto. En la Grecia antigua se utilizaba un término, el término de «apeirokalia», para designar la vulgaridad, es decir, la falta de experiencia de la dignidad, y, en general, de las cosas buenas y bellas, esas que solo se consiguen conquistar tras muchos años de esfuerzo y de dedicación, por ejemplo, el arte, la ciencia, la virtud, la voluntad, la atención. Lamentablemente, en la escuela catalana actual vemos esta afectación de *apeirokalia*.

La escuela siempre ha sido una noble creación de la humanidad. La escuela era el lugar donde las generaciones y, sobre todo, los niños pobres tenían acceso al descubrimiento de lo grande, el lugar donde trascender su experiencia cotidiana. Pero el Departament d'Educació impone que no hay conocimientos valiosos, sino buscadores potentes y, como mucho, competencias fluidas. Así pues, el conocimiento se ha devaluado. Los pobres quedan desamparados, porque los ricos, claro, pueden complementar la falta de conocimientos con extraescolares que se pueden pagar. Al quedarse sin argumentos, la escuela, para defender su nobleza, esta se preocupa solo por cómo entretener a los alumnos, convirtiéndose en una especie de parque de atracciones, con actividades varias, con mucha parafernalia, eso sí, electrónica, para que los alumnos no se aburran.

Por ese motivo, solo el 8,7 por ciento de los jóvenes de quince años, según el informe PISA de 2018, sabe distinguir entre un dato y una opinión. Los niños necesitan escuelas que no les remitan como mercancías defectuosas a las universidades con graves problemas de comprensión lectora. Necesitan profesores honestos que no les estafen ocultándoles la objetividad de sus resultados escolares. Necesitan métodos respaldados por evidencias, no métodos dogmáticos. Necesitan, en definitiva, que alguien con autoridad les haga visible lo mejor que pueden llegar a ser y estimulen su apetito para alcanzarlo.

Acabo. Cuando Euclides le presentó al rey Tolomeo I en Alejandría su tratado sobre matemáticas –*Elementos*, así se titulaba–, el año 300 antes de Cristo, el rey le preguntó: «¿No hay un camino más fácil para aprender geometría?» Euclides le contestó: «No hay caminos reales en la geometría.» Es decir, aprender, estudiar implica esfuerzo tanto para ricos como para pobres.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula, seguidament, la diputada senyora Glòria Freixa.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé; gràcies, presidenta. Consellers, diputats... En la seva moció, evidentment, avui la CUP, doncs, també fa palès el seu model educatiu per al país, com ha de ser. I jo els hi dic que jo sempre em miro amb «carinyo» tot allò que vostès expressen, perquè si hi ha alguna cosa des de Junts per Catalunya que tenim és aquest sentiment de bloc i d'unitat respecte al que tots volem, que és la independència del nostre país. Però, quan me les llegeixo, realment penso: «Mare meva, quins dos països més diferents que volem.»

A veure, tot i així, a la diputada Ndiaye li vull agrair, i molt, el to de les converses, aquest intent d'acostament en les diferents esmenes que s'han presentat. No ens ha acceptat moltes de les esmenes i, per tant, lo que sí que farem aquí és parlar-ne una mica. Vostè, pel que fa a l'hora lectiva, proposava..., en la nostra esmena es proposava que fos gradual: una per a la primària i després continuar amb la secundària, aquesta adaptació, perquè és un objectiu de tots, compartit, que s'ha de recuperar aquesta hora lectiva. Però amb vostès ens trobem sempre amb allò del «o tot o res». O sigui, havia de ser tot de cop. És clar, jo a vegades en això hi trobo per part seva, doncs, poca voluntat d'arribar a trobar una solució per a tots, perquè crec

que la nostra proposta és senzillament avançar i refer una cosa que no hauria d'haver passat mai.

Sobre el nou horari, també ens demanen més temps per a aquesta incorporació. I també es deia des de la bancada socialista, doncs, més temps per avaluar-ho. Nosaltres creiem que, més enllà d'això, que estem segurs que s'haurà de fer una avaluació... He vist del que exposava avui la diputada Niubó..., i també la diputada Palacín hi va ser present; que ens vam reunir amb el director d'Educació de la UNESCO, i ell ens explicava que totes aquestes mesures, que són dures i que són mesures que modifiquen el panorama existent actualment, el que volen sempre és un bon acompanyament. I, per tant, aquí estem segurs que des del Departament d'Educació es farà aquest acompanyament que es necessita per millorar. I, per tant, davant dels canvis, sempre acompanyament.

Un altre punt en el que tampoc ens hem pogut posar d'acord és que demanen per a aquesta jornada d'avançament del setembre..., es demana, si us plau, que la jornada d'aquests monitors que les famílies estan demanant per complementar l'horari escolar sigui un mínim de mitja jornada. I tornem potser a aquell tot o res que diuen vostès, perquè la veritat és que hi han moltes solucions per a això: allargar l'horari dels monitors del pati, inclús a tots aquells estudiants que tenen aquest títol de monitors, poder-se afegir a aquestes escoles a ajudar en totes aquestes jornades. I, per tant, creiem que també hi ha una oportunitat per a tots aquests joves, que, bé, com que vostès ja han dit o tot o res, doncs, tampoc hem pogut arribar a un acord.

Pel que fa a l'escolarització pública i gratuïta, la gratuïtat la contempla ja la nostra llei d'educació, i ja saben què pensa Junts per Catalunya. El Servei d'Educació de Catalunya té una doble xarxa i s'ha de comptar amb ella, que és la xarxa tant pública com concertada.

Sobre la formació professional, en la formació professional ens ha estranyat que no ens acceptessin l'esmena, perquè al final, a l'augment de places d'FP i que vinguessin des dels diferents cursos que vostès deien, també demanàvem nosaltres amb criteris de necessitats sectorials i territorials, que jo crec que també complementava una mica allò que dèiem, perquè nosaltres no estem en desacord amb tot això que proposen vostès.

Però, mirin, les últimes dades d'atur juvenil són d'un 25,3 per cent a Catalunya. No parlem d'Espanya perquè encara és molt pitjor. I li diré una altra dada. L'última memòria de les cambres de comerç, del 2021, ens diu que un vint-i-cinc per cent de les empreses veuen limitada la seva capacitat de creixement per manca de personal qualificat. Doncs, escolti, la solució és la formació professional i la formació professional dual.

Vostès ens deien que la formació professional dual per vostès és tot el contrari, que veuen aquí pagar menys sou per fer la mateixa feina. Però nosaltres, des de Junts per Catalunya, no estem en aquesta línia; estem en la línia d'Holanda, de Suïssa, d'Alemanya, d'aprendre treballant, de formar-se des de la pràctica i amb uns sous dignes. Això és el que acaba amb la precarietat laboral. Des de Junts per Catalunya entenem que cal impulsar la formació professional, perquè és essencial per a la incorporació de molts dels nostres joves al mercat. On vostès veuen precarietat nosaltres veiem una oportunitat.

I, per últim, ens demanaven la garantia de continuïtat dels educadors socials –i deia la diputada Niubó– com es fa en altres comunitats autònomes, probablement –ho hauran de reconèixer– molt més ben finançades que la catalana. I saben perfectament quins són els pressupostos de la Generalitat de Catalunya. Ens diuen: «Espanya tallarà l'aixeta amb aquests fons covid.» Doncs si talla l'aixeta vostès venen i reclamen al Govern de Catalunya. Jo crec que aquesta batalla és de tots. No poden passar la pantalla tan ràpid. Aquesta batalla és per a tots els catalans, i aquí jo crec que hi hem d'anar plegats.

Per això, i ja per acabar, des de Junts per Catalunya seguirem i seguim treballant per un país propi, que és l'única manera de garantir una educació pionera i de qualitat, perquè un país que s'estima és un país de progrés, prioritza la seva qualitat educativa sempre per sobre de tot.

Moltes gràcies a tots.

La presidenta

I en aquest torn de defensa de les esmenes presentades té la paraula la diputada senyora Mònica Palacín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Mònica Palacín i París

Gràcies, presidenta. Consellers... També, doncs, benvingudes, les persones convidades avui al Ple.

Bé, aquesta és l'última de les mocions sobre educació avui. I, veient el que hem vist, deixin que els hi digui que mocions que creiem amb massa demagògia i poc realisme, cartes als Reis que creuen o pensen que disposem d'una caixa de recursos infinits. Tres mocions amb punts molt similars, alguns d'específics, segons el grup parlamentari, però que molts punts són comuns i que els meus companys, tant en Jordi Albert com la Irene Aragonès, han pogut ja argumentar i defensar certs posicionaments.

Ara, seria fantàstic que tots aquests grups ens diguessin..., i no cal que governin, potser millor que no. Seria fantàstic que ens diguessin, no només a nosaltres, no només al Govern, a la comunitat educativa, com ho pagarien, tot això. Seria molt interessant que poguessin posar aquesta informació també sobre la taula, perquè ni amb el pressupost més gran que ha tingut mai la conselleria d'Educació, amb més de 2.000 milions respecte als anteriors pressupostos, un pressupost de 6.000 milions d'euros, no n'hem tingut prou per a tot. I, malgrat això, doncs, hem seguit treballant, ha seguit treballant el departament, sortint d'aquests cursos en pandèmia, i iniciant, malgrat tot, la transformació educativa que es va prometre per part del president Aragonès.

Per primer cop, l'oferta inicial s'ha incrementat en la pública. Hi ha hagut menys grups concertats; hi haurà la disminució de ràtios a infantil 3 amb vint alumnes per aula; gratuïtat per a les famílies a infantil 2; lluita contra la segregació amb el decret d'admissió de l'alumnat per a una escolarització equilibrada, imprescindible per lluitar veritablement contra la segregació; un trenta-quatre per cent més de places que l'any passat en formació professional –són unes 413.000 places més–, i amb un objectiu claríssim, que és el de lluitar contra l'abandonament escolar prematur, i l'ampliació de la plantilla dels centres educatius amb més de 2.400 docents i professionals de l'educació.

Moltes d'aquestes mesures creiem que ja anuncien i justifiquen el sentit del vot en molts dels seus punts d'aquesta moció. I també hi ha hagut una resposta efectiva i realista a les sentències en contra de l'escola catalana. També hem seguit treballant en aquesta línia, amb consens, rigor i mirada llarga, perquè ja vam dir que no fer res no era una opció. I, per tant, tot i amb tothom contra l'aplicació del vint-i-cinc per cent del castellà a les aules, i tot i tothom per impulsar el català des de les normatives i des de la militància activa per l'ús del català a l'escola.

Aquests són uns exemples de les transformacions que hem iniciat, amb un pressupost certament limitat, sortint d'una pandèmia, però amb objectius realistes, planificats i calendaritzats.

I, un cop més, un agraïment etern a la comunitat educativa, a les famílies, als docents, per haver protegit el nostre alumnat, per haver mantingut les escoles obertes i segures, i amb un trimestre molt complicat, i al que el departament ha fet front amb la cobertura de les moltes baixes que ha causat la covid, sobretot a finals del trimestre passat, amb increment de docents i personal educatiu per fer front als efectes de la pandèmia. I els efectes de la pandèmia són els que ja ha obviat el Govern espanyol, eliminant els fons covid per al curs vinent. Però com a govern, com a Parlament, la mirada llarga amb l'objectiu clar de fer tot el que sigui i vetllar per la quali-

tat educativa dels nostres infants, i trobar solucions a la continuïtat de les educadores socials i TIS.

Jo li agraeixo, diputada Ndiaye, l'acceptació d'una esmena i la transacció d'un altre punt, dels dotze que vostès han plantejat. Ens hauria agradat votar-ne més a favor, però, com ja he dit altres vegades, nosaltres no compartim la seva visió pel que fa al sistema educatiu. Vostès voldrien unes escoles que funcionessin com una sola, on el departament manés i les escoles obeïssin, sense autonomia de centre, sense diversitat de projectes educatius i projectes lingüístics, un bloc. Un model on demanen la lluita contra la segregació, però reneguen de la redistribució equilibrada per evitar aquesta segregació. I reclamen increment de ràtios o obertura de noves línies segons la demanda de les famílies, no des d'un punt de vista global i pensant a llarg termini.

Això està molt lluny de l'equitat i de la igualtat. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Disculpi, presidenta, m'allargaré, com la majoria de diputats. Com deia, està molt lluny de la igualtat i de l'equitat. I li diré una cosa que em sap molt greu. El seu discurs respecte al tema aquest, igual que el del PSC avui, i igual que el del grup dels comuns, és molt similar al dels seus veïns de l'altra banda de l'hemicicle. (*Remor de veus.*)

Per últim, quan es prenen decisions, podem fer dues coses: intentar agradar a tothom i acabar en bloqueig, inacció política, o bé pensar en el bé comú i, malgrat els canvis, que tenien opinions contràries, escoltar a tothom, prioritzar segons els recursos i actuar.

Companyes de la CUP, esperem que aviat puguin dir aquest lema que coneixen prou bé, que és: «Anaven lents perquè anaven lluny.» I jo diria més: i pel bon camí.

Gràcies.

La presidenta

Els recordo que el fet de que els permeti a tots els diputats poder acabar el raonament fa que la meua generositat tingui un límit raonable. Quan se supera el minut, és evident que això deixa de ser raonable. Per tant, els recomano a tots que se cenyixin al temps que tenen assignat.

Seguidament, per fixar la seva posició, té la paraula el diputat Jordi Jordan, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jordi Jordan Farnós

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller... Bé, ens trobem amb la tercera moció, i última, d'educació, la qual cosa..., tornem a dir que és evident que hi ha un malestar, un malestar a la comunitat educativa, que, segons la diputada d'Esquerra Republicana, sembla ser..., o també deu ser demagògia, no?, perquè al final no és més cec qui no vol vore la realitat.

Per tant, és evident que si estem aquí parlant, si aquí hi han membres de la comunitat educativa, si tots els grups parlamentaris estem proposant i dient que cal un canvi de rumb en matèria educativa, si s'han anunciat avui vagues d'educació novament per a l'inici de curs, alguna cosa deu passar. Però ja he dit a la meua intervenció que segurament la culpa seria, si no és de l'Estat espanyol, d'Europa, de la comunitat educativa o de l'oposició, com sembla ser que des d'Esquerra Republicana avui estan dient.

En tot cas, i centrant-me en la moció de la CUP, no repetirem totes les coses que compartim. Intentarem destacar aquelles que abans no hem pogut dir i que, per tant, també ens semblen propostes, no?, que van en la línia de construir esta educació més equitativa per al nostre país.

La primera fa referència a que si no es modifica el calendari, que és evident que no es modificarà, vostès demanen que també des del departament se lideri aquesta contractació de monitors i monitores per a les tardes, i que siguin mitja jornada, com a mínim, per poder fer la seua faena amb garanties i qualitat. I, per tant, evidentment hi donarem suport també des del nostre grup.

Amb relació a la formació professional, més enllà de tot el que s'ha dit també abans, sí que en este cas ens agradaria posar èmfasi en la necessitat de que es pugui garantir l'accés a tot l'alumnat, no només aquell que ve de secundària i, per tant, també a tots aquells que estan estudiant aquests cicles formatius, aquest curs d'accés a cicles formatius de grau mitjà, de les escoles d'adults i la resta de persones, en definitiva, no?, que vulguen accedir a la formació professional. Pensem també que s'ha de garantir i no s'ha de repetir el desgavell –demagògic, suposo– que hi ha hagut també enguany amb relació a la formació professional.

Un altre element que també abans hem comentat i que ara repetim és la continuïtat, no?, d'aquestes setanta educadores socials i tècniques d'integració social. I aquí també, evidentment, pensem que cal donar-los una resposta abans de que acabe l'estiu per a saber si realment poden continuar o no, perquè crec que és una cosa totalment òbvia.

I, després, un altre element que també pensem diferent amb relació a les altres mocions que hi ha hagut i que ens ha proposat la CUP és el fet de garantir l'equitat quant al transport i al menjador escolar de tots aquells alumnes que viuen en municipis sense centres educatius, que s'hagin de desplaçar dintre, no?, d'altres municipis que no estan reconeguts com a tals. I, per tant, també entenem que és positiu, sobretot a la Catalunya buidada i a la Catalunya rural.

Sobre la reprovació, hi donarem suport. Sap que ja ho vam fer en el seu dia. Sap que fa pocs dies vam demanar la dimissió del conseller, però és que ja ho hem dit abans i en totes les intervencions: ja pensem que no és una cosa del conseller o de la conselleria. Hi hauria d'haver una resposta de tot el Govern, d'Esquerra Republicana i de Junts en el seu conjunt, que, en lloc de dir que la comunitat educativa està demanant qüestions i que són demagogs, el que haurien de fer és una reacció que, pel que sembla, no arriba. I, per tant, continuarem treballant perquè ho facin.

En tot cas, sí que ens abstindrem en alguns punts, com ja li hem comentat, pel redactat o pels terminis que vostès comenten, però majoritàriament des d'En Comú Podem donarem suport a la seua moció. I, per tant, esperem, no?, que realment hi hagi una reacció més enllà dels discursos i les paraules d'avui, perquè el que necessiten la comunitat educativa i el sistema educatiu en aquests moments és un canvi de discurs, un canvi de rumb i, sobretot, que es tinguin en compte totes aquestes millores que fa temps que reclamen i que pensem que són absolutament necessàries.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula, a continuació, el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats... En aquesta tercera moció consecutiva sobre educació, s'havia de parlar en concret sobre el balanç del curs escolar 21-22, però els hi he de dir que el balanç no l'acabo de veure per enlloc.

Com ja he dit en el debat de la moció d'En Comú Podem, tampoc en aquest cas, amb aquesta moció de la CUP, coincidim gaire en la visió política i ideològica de les qüestions que s'hi plantegen. Per tant, no ha de ser cap sorpresa que hi hagi fins i tot diferències de fons.

Tot i això, donat que mai ens enroquem en el sectarisme, els he de reconèixer que aquesta moció va millor tirada, en general, que no pas la moció de Podem, la qual cosa fa que, finalment, donarem un suport a més apartats, i fins i tot aquest suport es pugui considerar com majoritari, al conjunt de la pròpia moció.

Des del Grup Parlamentari de Ciutadans, sí que creiem que l'autonomia dels centres ens l'hem de creure i que han de tenir el seu paper en la definició, provisió i gestió de les seves plantilles. Per tant, ja els hi avanço que no donarem suport a la seva demanda de que el Govern retiri el decret de plantilles.

La pretensió de retirar l'ordre de modificació del calendari escolar tampoc la considerem prioritària. Això que ara es planteja des del Departament d'Educació ja s'ha fet. Ja ho va fer el senyor Ernest Maragall quan era conseller del Govern de la Generalitat amb el PSC. Aquell calendari avançat va durar només dos anys, però no crec que generés problemes tan greus com per considerar ara inconvenient aquest avançament. En qualsevol cas, no ho considerem rellevant i ens hi abstindrem.

Ara bé, sí que creiem que, si es manté per part del Departament d'Educació l'ordre de modificació del calendari escolar, l'Administració de la Generalitat ha d'assumir les contractacions necessàries per a la gestió adequada de les tardes del mes de setembre als centres d'educació infantil i primària i per tal de garantir que els contractes que es signin no siguin inferiors a la mitja jornada. Per tant, en aquest punt hi votarem clarament a favor.

El grup proponent demana obrir un període de transitorietat de tres anys als centres educatius per implementar els nous currículums. Això pot ser conseqüència del fet de que la molt celebrada –per alguns, no pas per nosaltres– llei Celaá s'està aplicant amb molt retard a Catalunya. La Generalitat no ha fet els deures, però els centres tampoc han estat massa diligents. Per tant, no donarem suport a aquesta proposta.

Sí que coincidim amb que cal millorar l'oferta pública de formació professional per tal de garantir l'accés de l'alumnat de continuïtat, de quart d'ESO, dels alumnes graduats en secundària, dels procedents del curs d'accés dels cicles formatius de grau mitjà, dels alumnes de les escoles d'adults i de qualsevol persona que desitja accedir a la xarxa pública de formació professional, sempre que tingui la titulació d'accés. Per tant, a aquest punt hi votarem a favor.

A la proposta d'augmentar l'oferta de places públiques en totes les etapes d'escolarització obligatòria, d'entrada, no hi estem en contra, però la redacció del punt concret ens genera dubtes. Per tant, tampoc el recolzarem.

Des del nostre grup parlamentari, defensem que l'oferta de les escoles concertades en les etapes d'escolarització obligatòria també són places públiques. Un cop generat el dubte, ja els hi he dit, ens abstindrem. També defensem el dret de tot l'alumnat en edat escolar a una plaça en l'ensenyament bàsic als centres públics i concertats, en condicions de gratuïtat de conformitat amb l'Estatut, la LOE i la resta de les normes d'aplicació. Potser això obliga el Govern de la Generalitat a garantir que els concerts educatius amb els centres concertats han d'estar suficientment dotats per aconseguir que aquesta gratuïtat per als alumnes sigui realment efectiva.

Creiem necessària la continuïtat dels educadors socials i dels tècnics d'integració social que formen part de les plantilles dels centres educatius d'alta i màxima complexitat.

Coincidim també amb la necessitat de garantir la gratuïtat del transport i el menjador escolar de l'alumnat que s'ha de desplaçar obligatòriament per a la seva escolarització dins del seu municipi. Hi ha nuclis habitats que són lluny de l'escola en el mateix terme municipal. No se'ls pot condemnar pas a una despesa que no es respon per una interpretació rígida de la normativa. Això també forma part del suport que necessiten els pobles petits per no buidar-se.

Respecte a la seva referència a l'escola inclusiva, a parer nostre, l'escola veritablement inclusiva passa també per mantenir els centres d'educació especial específica, que tenen una qualitat excepcional i que els considerem imprescindibles per posar la veritable igualtat d'oportunitats a l'abast de molts infants i joves.

Proposen, finalment, també, en el seu punt dotzè, la reprovació del conseller d'Educació, del senyor González-Cambray. A bodes em conviden.

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; presidenta, lo voy a hacer desde el escaño, a ver si así compensamos esa flexibilidad en los minutos, pero sí que es cierto que llevamos ya bastante rato debatiendo sobre educación.

No me quiero repetir. Había muchos puntos que coincidían en la moción. En una de mis intervenciones ya he avanzado que precisamente la de la CUP era la que quizá más nos gustaba en muchos aspectos. Nos parece bastante valiente en algunos de los puntos, y por eso vamos a dar apoyo mayoritario a casi toda ella, porque recoge básicamente las demandas de la comunidad educativa, que creo que es de lo que trataba hoy la cosa, de escucharles; ya que el *conseller* no lo hace, de escucharles nosotros e intentar, como mínimo, forzar un cambio de opinión en el departamento y de políticas en el departamento.

Vamos a votar en contra del punto 11, que habla de la educación inclusiva, pero es por un tema de terminología. Ya lo han dicho otros compañeros antes que yo. Ustedes hablan de «nuestro país», y nosotros no entramos en este tipo de blanqueamiento de las expresiones del nacionalismo, pero no porque no demos apoyo a la escuela inclusiva. Y, de hecho, lo hacemos ya en otras de las mociones.

Decía la diputada Palacín que de dónde van a sacar el dinero, que es una cuestión de dinero. Yo me pregunto cuánto nos ha costado la campaña publicitaria vergonzosa para intentar vendernos el avance del curso escolar. Quizá podrían ustedes ahorrar ahí o, si no tienen ideas, de verdad que yo me ofrezco voluntaria para pasarles un listado de todas las cosas donde podrían recortar: menos propaganda, menos promoción del nacionalismo, por ejemplo, y más educación. Para eso es para lo que tendría que servir el presupuesto, y no para otras cosas. Pero ustedes, como siempre, se hacen trampas al solitario y pretenden hacérsolas también a los demás, como, por ejemplo, ocurrió ayer con el anuncio del aumento de la plantilla, que ustedes hacen la cuenta de la vieja. Pero es que es muy sencillo: los no renovados son más que los recontratados. Así que no lo anuncien ustedes con tanto orgullo, porque sinceramente sabemos sumar y restar, señor *conseller*.

Y, por último, agrega otro punto, esta moción, que es novedad respecto a las otras, que es el punto 12, el de reprobar al *conseller* de Educación, González-Cambray. Decía la diputada del Grupo Socialistas que, bueno, quizá esto no aporta mucha cosa, que ya lo han intentado reprobar en otras ocasiones. De hecho, desde mi grupo le pedimos que se fuera directamente, señor Cambray. También lo han hecho los sindicatos de manera mayoritaria, pero sí que le digo una cosa al PSC: este punto, precisamente, sirve para ver como ustedes siguen haciendo seguidismo del Gobierno de Esquerra Republicana y Junts. Ustedes, que venían a salvarnos del nacionalismo, les apoyan absolutamente en todo. Y ustedes, lamento decirlo, pero tienen de alternativos lo mismo que yo de rubia nórdica. (*Rialles*.)

Gracias.

La presidenta

Doncs, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Nogay Ndiaye.

Nogay Ndiaye i Mir

Moltes gràcies, presidenta. Bé, quant a les esmenes, en primer lloc, la referència que ha fet el Partit Socialistes al punt número 11, de garantir com a mínim els professionals d'aquest desplegament –que no s'ha desplegat– d'escola inclusiva, és una qüestió de mínims. Però és que precisament és necessari perquè ens hem trobat, en les darreres setmanes i en els darrers mesos, SIEIs que han tancat, centres d'educació especial –com el de Mollet– que estan tancant. Llavors, intentem que, com a mínim, se'n garanteixi la continuïtat. SIEIs que es va anunciar el seu tancament uns dies abans de que el senyor conseller anés a visitar el centre, fet que agraeixo, perquè l'allau de denúncies en aquella visita va provocar que, finalment, aquell SIEI no es tanqués.

Quant al Grup Parlamentari de VOX –això ho hem repetit en aquesta cambra diverses vegades–, jo crec que..., creiem que aquest grup parlamentari està aquí per una anomalia democràtica. Per tant, nosaltres no acceptem ni esmenes ni lliçons d'aquest grup parlamentari. No hem inclòs aspectes com l'assetjament escolar perquè vam aprovar la creació d'una comissió, d'un grup de treball, precisament per cobrir aquest aspecte. I, quant al tema de les faltes ortogràfiques, faltes tipogràfiques d'una lletra, una falta d'una te.

Però, a banda d'això, la diputada Palacín parlava de com garantir tot això que proposem. Doncs, bé, les educadores socials són setanta-cinc, setanta-cinc persones. Per tant, només amb la rebaixa de sous que proposem la CUP dels diputats i diputades es podria garantir la continuïtat d'aquestes professionals. Però, si no, tenim un munt de propostes: deixar de vessar diners a la concertada, deixar d'invertir en macroprojectes com la copa Amèrica, els jocs olímpics, els vídeos del departament o aquesta línia de metro que és un pou sense fons, com la línia 9, del territori. Per tant, si volem, hi podem continuar afegint propostes. I ja acabo, presidenta.

Quant a la diputada de Junts, nosaltres no podem comprar el marc d'FP, perquè no compartim aquesta idea d'FP dual que el que fa és garantir l'accés de jovent amb contractes de formació o d'aprenentatge, fent la mateixa feina que un professional, però cobrant la mitat. I, per tant, les empreses se'nprofiten, d'aquesta situació, i no comprem aquest marc ni aquest discurs.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquest punt tindrà lloc acabat el vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre infraestructures

302-00172/13

Passem al punt número 23, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre infraestructures, que ha presentat el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I té la paraula, per fer-ne l'exposició, el diputat senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades Santacreu

Presidenta, diputades, diputats... A finals del proper any, del 2023, el tram de la B-40 entre Abrera i Terrassa estarà finalitzat. Presentem una moció que té dos punts, i són dos punts molt concrets. Que ambdós governs, el Govern d'Espanya i el Govern de Catalunya, acordin els estudis informatius per a la connexió ferroviària entre els Vallesos a partir de l'R8 i de l'R4 i també amb Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. Volem anar en tren des de Granollers i Mollet fins a Sabadell i Terrassa sense haver-ne de baixar, directament. Hi volem anar directament per millorar la mobilitat de les persones en transport públic. Aquest és un dels punts de la moció.

I també proposem que s'acordin amb el Govern d'Espanya –que ho acordin ambdós governs, tal com deia a la interpellació que li vaig fer al vicepresident– els mecanismes que permetin la redacció del projecte de la ronda Nord dels sistemes urbans de Terrassa i Sabadell, que, a més a més, està proposada en el pla específic de mobilitat del Vallès. I que aquest conveni reculli també que l'execució de les obres la faci el Govern de la Generalitat de Catalunya i que el conveni garanteixi justament el finançament d'aquesta obra per part del Govern d'Espanya. Exactament el que estem proposant és que el traçat el redacti el Govern de la Generalitat de Catalunya i que connecti amb el que jo els hi deia a l'inici de la meva intervenció, amb el tram de la B-40 fins a Abrera per connectar amb les infraestructures aeroportuàries.

Aquesta infraestructura viària –sí, infraestructura viària– és clau, des del nostre punt de vista, també per als agents econòmics i socials del territori, per a l'econo-

mia, per a la consolidació, la creació de llocs de feina al Vallès Occidental i, per extensió, al conjunt de Catalunya. Una dada: el vint-i-cinc per cent del sector industrial de Catalunya està concentrat a la comarca del Vallès Occidental i a la comarca del Vallès Oriental.

Una infraestructura, una carretera per a la millora de la mobilitat de les persones, però, sobretot, de les mercaderies que es produeixen al Vallès Occidental, en el conglomerat industrial que capitanegen Sabadell i Terrassa. Una carretera de 2+2; sí, sí, una carretera que permeti, no?, arribar a les infraestructures aeroportuàries que estan ubicades en el port de Barcelona i a l'aeroport de Barcelona - el Prat.

Nosaltres creiem que el disseny i l'execució del tram Terrassa-Castellar-Sabadell, és a dir, del conjunt de la ronda Nord, són una bona notícia per al teixit socioeconòmic. Els hi vull fer notar també que aquesta carretera és una solució que està definida en el pla de mobilitat dels Vallesos, que va aprovar el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Que és una bona notícia per al conjunt i per al teixit socioeconòmic del Vallès Occidental i, per extensió, ho repeteixo, de Catalunya no ho diem només nosaltres; ho afirmen també –i ho afirmen amb contundència– els agents socioeconòmics –els sindicats, les cambres de comerç i els empresaris. Nosaltres som favorables a invertir en la millora de la mobilitat en ferrocarril, però també en la millora de les infraestructures de mobilitat viària.

Escoltin, diputades i diputats, les mercaderies produïdes o que es necessiten per produir als Vallesos i, en aquest cas, al Vallès Occidental, s'han de fer arribar per carretera als centres logístics i intermodals. I cal descongestionar les actuals vies amb solucions complementàries, entre elles, les ferroviàries i les viàries, però també amb la redacció i construcció d'aquesta nova xarxa ferroviària i viària entre els dos Vallesos.

I un últim apunt. En un període que no anirà més enllà de quinze anys, els vehicles elèctrics, també els de transport de mercaderies, seran majoritàriament propulsats per energia elèctrica o amb hidrogen, i seguirem necessitant invertir en la millora de la xarxa viària dels Vallesos, en aquest cas, del Vallès Occidental, per connectar amb el tram de la B-40 que arriba ja fins a Abrera i que el 2023 estarà finalitzat.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari VOX, el diputat senyor Andrés Bello.

Andrés Bello Sanz

Buenas tardes, presidenta. Señores diputados, en el debate que tuvo lugar la pasada semana sobre infraestructuras, pudimos ser testigos de los múltiples reproches que se hicieron el portavoz socialista y el vicepresidente de la Generalitat, hoy ausente.

Como consecuencia de la gran cantidad de información expuesta, y aunque ambos usaron los datos y periodos que les interesaban, creemos que quedó meridianamente claro que el Gobierno separatista de la Generalitat gestiona muy mal los recursos públicos. También quedó en evidencia lo mal que gestiona el Gobierno socialista de Pedro Sánchez.

Que ambos gobiernos gestionan mal ya lo sabíamos. ¿Quién lo hace peor de los dos? Pues no lo sabría decir, la verdad. Me gusta el fútbol; yo pondría una equis en la quiniela, ¿eh? Pero quien siempre pierde son los catalanes corrientes, hartos de una clase dirigente que no vela por sus intereses. Pero hay una diferencia: mientras el Gobierno separatista simplemente lo hace muy mal, pues a sus incapacidades suma unas prioridades equivocadas, por ejemplo, se vuelca en la continuación del *procés*, orillando los asuntos de la gestión ordinaria al Gobierno de Pedro Sánchez, en tanto que español, el separatismo atribuye su mala gestión no a la incompetencia, sino a una actitud intencionada.

Escuchando a los separatistas pareciera que todos los españoles, mientras desayunamos cada día, estamos urdiendo planes, ideas malévolas, para fastidiar y perjudicar a Cataluña y a los catalanes, como si de algo diferente o de enemigos se tratara, ¿no? Y lo peor es que hay gente que, a base de escucharlo machacona y repetidamente, se lo cree; creo que aquí tenemos unos cuantos.

Sobre el contenido de la moción, ambas propuestas nos parecen positivas, por cuanto mejorarán las posibilidades de movilidad de personas y de mercancías para los ciudadanos y las empresas del Vallés. Se nos queda corta la referente a la B-40 o Cuarto Cinturón, pues solo propone la realización de un trozo de carretera del cuarto tramo, de esta B-40, de los tramos en los que se dividió esta carretera.

Además, le cambia el nombre; ahora lo llama «ronda Norte del sistema viario entre Sabadell, Castellar del Vallés y Terrassa»; eso era anteayer, ayer le cambiaron el nombre otra vez, y ahora, en lugar de «sistema viario», lo llama «sistemas urbanos» y del nombre ha desaparecido «Castellar del Vallès». Bueno, ustedes sabrán. Nosotros suponemos que esto lo hacen para intentar despistar a los grupos ecologistas de extrema izquierda, que se oponen a cualquier obra. Creo que no lo han conseguido; creo que ya se han dado cuenta del intento, del engaño, y ya, de hecho, me parece que vi alguna foto en que alguno les hizo una visita.

Bueno, nosotros, el Grupo Parlamentario VOX, ya presentó una propuesta en esta misma línea en la Comisión de Políticas Digitales y Territorio de este Parlamento. Se debatió el pasado 16 de febrero, y nuestra propuesta solo tuvo el voto favorable de nuestro grupo y el voto en contra de todos los demás presentes en aquella sesión.

Bueno, celebramos que el Grupo Socialistas haya cambiado de opinión; bienvenidos. ¿Qué opina el Gobierno de la Generalitat? Pues, por la interpelación y las enmiendas, parece que una parte del Gobierno –parece–, la parte de Junts también ha cambiado de opinión –lo celebramos. Y sobre Esquerra Republicana tenemos dudas; no sé. Veremos a ver qué dicen –veremos.

Nosotros hemos presentado enmiendas al texto propuesto por el Grupo Socialistas, porque creemos que debe ser el Estado quien realice directamente el proyecto, la obra y los estudios pertinentes, y no limitarse a transferir a la Generalitat de Catalunya el dinero necesario para que sea esta quien lo realice.

La experiencia de estos cuarenta años nos reafirma en que cuanto menos gestione el separatismo, mejor. De ahí que señalemos al separatismo como el principal enemigo de la prosperidad y del bienestar de los catalanes.

Por su parte, los socialistas siempre han querido ocultar la presencia del Estado en Cataluña y se sienten más cómodos como simple muleta o lacayos del separatismo. Su colaboracionismo ha agravado la situación y demuestra día sí y día también que ni son alternativa ni ejercen como oposición en Cataluña.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ramon Tremosa.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies, presidenta. El PSC ens presenta avui una moció sobre infraestructures al Vallès, una moció que hem pactat i transaccionat amb Esquerra i PSC. Voldria agrair el tarannà tan britànic del diputat Jordi Terrades, i després també les hores que m'ha dedicat l'exalcalde de Sabadell Juli Fernández, que m'ha fet una *masterclass*, bé, en quatre dies, ensenyant-me mapes, parlant... Vull dir, moltes gràcies, perquè he après molt, i d'això es tracta.

Bé, si som aquí parlant d'aquestes qüestions és perquè el Vallès acumula dècades d'incompliments inversors de l'Estat espanyol. Sembla que alguna cosa es mou ara, però, bé, som en any preelectoral, l'any que ve hi han eleccions municipals. I dèiem,

amb el diputat Juli Fernàndez, de fer una hemeroteca..., en els últims trenta anys, declaracions de diputats, ministres socialistes, l'any abans de les eleccions municipals; trobaríem coses aquí.

Però, bé, anem als fets –anem als fets. Sabadell avui és un dels municipis més contaminats de Catalunya. Hi ha dies que és el que més contaminat està. Per la seva Gran Via hi passen de 40 a 45.000 cotxes diaris. Més de la meitat utilitzen aquesta Gran Via com una autopista interurbana. Ens cal actuar de manera urgent.

Les cambres de comerç –vam ser divendres passat en un acte a la Cambra de Comerç de Sabadell– han estimat cada any la pèrdua d'hores entre 15 i 20 milions d'hores anuals, que suposen les cues, els col·lapses, les retencions per manca d'actuacions inversores. Si multipliquem el preu de l'hora, tenim una dimensió del desastre, a banda de la desmoralització que provoca veure dècades com es van perdent aquestes hores. Per tant, cal actuar de manera ràpida i eficient.

I, finalment, Castellar del Vallès, doncs, segueix desconnectada. Jo he definit Castellar del Vallès com el Far West del Vallès. Realment, un dia m'hi vaig fer portar, perquè per arribar-hi has d'entrar a Sabadell, has de fer tota una volta, travessar barris i agafar una carretera. No hi ha cap enllaç de Castellar del Vallès amb una via d'alta capacitat ni tampoc hi ha una connexió en ferrocarril. Tots els ciutadans i totes les empreses i els camions de Castellar estan obligats a travessar Sabadell si volen anar a l'aeroport, si volen anar al port. Per tant, la situació és urgent.

Com ha dit el diputat Terrades, efectivament, al gener de 2021, el conseller Damia Calvet va presentar el pla específic de mobilitat del Vallès, publicat al DOGC el 19 de febrer. Aquell pla, aprovat el 2021, va ser el resultat d'un llarg procés de negociació: Generalitat, ajuntament, consells comarcals, cambres de comerç, patronals, sindicats, clubs professionals i també ciutadans, que van fer seixanta-sis alegacions a partir de vuit-centes propostes. Per tant, aquest consens ja hi és, i l'hem de posar en valor i l'hem d'aprofitar.

Des de Junts per Catalunya coincidim amb la qüestió ferroviària, que hem pactat amb PSC i Esquerra; per tant, aquí estem feliçment d'acord. I també diem i coincidim amb que la B-40 s'acaba a Terrassa i que hi ha consens per no continuar-la, tal com s'havia previst dècades enrere. Però, bé, nosaltres pensem que cal una solució viària, que pot ser la ronda Nord, que doni una solució definitiva al que manca entre Sabadell, Terrassa i Castellar del Vallès.

Per exemple, a l'Alt Empordà, una solució que ha funcionat: la doble via amb moltes rotondes que hi ha entre Figueres i Roses. Sí, sí, sense aquesta solució, el col·lapse de l'Alt Empordà seria molt pitjor. Però, bé, és una possible solució. Hi ha moltes rotondes que donen molta capillaritat i *de facto* limiten la velocitat. Bé, és una possible solució. El conseller Josep Rull en parla. Doncs, bé, estudiem-la.

Finalment, Junts i Esquerra hem presentat una esmena, que no ha estat acceptada, en què demanàvem que el Govern espanyol transferís els recursos a la Generalitat. Tal com aquesta setmana hem vist avui als diaris que s'han fet transferències a Defensa, s'ha pagat armament, s'han comprat avions, als diputats dels comuns jo els hi preguntaria a quantes beques menjador equivalen tots aquests avions; 2.000 milions fa un mes, aquests 1.000 milions aquesta setmana... Bé, més que re perquè són comparacions que han fet en el passat, no?

Bé, doncs, escolti'm, a vostès, els socialistes, que els hi agrada tant Keynes, John Maynard Keynes, el gran economista britànic del segle passat, ell deia: «*A business is made only when is cashed*», que no cal saber gaire anglès per dir que un negoci només està tancat quan s'ha cobrat. Per tant, benvinguda seria, aquesta transferència, perquè això ens permetria accelerar l'execució de l'obra. És a dir, una cosa és que la ministra faci una promesa, just la setmana en què es va sortir..., vam conèixer les dades del Ministeri d'Economia..., Catalunya, trenta-cinc per cent de l'executat; Madrid, gairebé el dos-cents per cent del pressupostat. Però, bé, en tot cas, tant de bo puguem en poc temps deixar de parlar d'aquestes qüestions.

Tot resumint, per tant, des de Junts per Catalunya pensem que cal una solució urgent i ràpida que resolgui la mobilitat del Vallès Occidental. Cal connectar Castellar del Vallès, cal descontaminar i descongestionar la Gran Via de Sabadell, cal concretar la ronda Nord amb una solució eficaç i respectuosa amb la nova sensibilitat majoritària i mediambiental. Des de Junts per Catalunya volem ser, voldríem ser, som els del «sí, ben fet».

Moltes gràcies.

La presidenta

I és el torn ara del diputat Juli Fernández, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Juli Fernández i Olivares

Bona tarda, presidenta. Diputats, diputades... Diputat Terrades, diputat Tremosa, crec que és cert que hem tingut un temps per poder intercanviar i conèixer quines són les nostres posicions, en alguns punts conegudament discrepants, malgrat que crec que podem anar acostant-nos, com és el cas de la segona proposta de la seva moció, al voltant de la connexió ferroviària de l'R4, l'R8 i Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

Vostès coneixen perfectament, crec, el posicionament d'Esquerra Republicana de Catalunya al voltant del Quart Cinturó o B-40 durant els darrers trenta anys; no és una qüestió nova. Des del grup republicà, el que creiem és que les solucions a la mobilitat les hem d'enfocar amb un focus de Vallès –amb un focus de Vallès–, i no a trossets, no anar fent pessigades d'una infraestructura estatal que és una autovia, perquè l'Estat, les competències que té són per construir autovies.

Coneixíem, el 10 de juny, un anunci més com els que vam poder sentir el 2010, el 2014 o el 2018, tot anys preelectorals, en un format nou. I li dic «anunci» a allò que la ministra qualificava d'acord històric; suposo que acord històric perquè anunciar un acord no existent deu ser històric, però que ella explicava que s'havia arribat a l'acord per ampliar la B-40, per transferir l'execució de la B-40 en el seu tram entre Terrassa i Sabadell, i finançar-ho a través de la disposició addicional tercera.

Suposo que aquí vostès deuen entendre que nosaltres tinguem un doble desacord. Un, l'anunci de la transferència de l'execució d'una autovia que creiem que no és la solució a la mobilitat del Vallès, entre altres coses perquè es limita a sis quilòmetres entre Sabadell i Terrassa. Escoltant el senyor Terrades semblava que teníem una autovia per a tot el Vallès. I, ahora, que el finançament a través de la disposició addicional tercera és utilitzar els diners, els recursos que són de la Generalitat, per decidir allò que vol executar l'Estat. Per tant, tenim un doble desacord.

El que sí que ens ha permès és poder explicar quines són les nostres prioritats en el model de mobilitat al Vallès. Prioritats ferroviàries, presentades en una proposta de resolució a la Comissió de Territori, on recollim de manera molt detallada quines són les millors ferroviàries –tren orbital, interconnexions–, però, a més a més, les de transport públic. Creiem que aquesta és la primera prioritat en una regió metropolitana on tenim el tretze per cent de transport públic i el vuitanta-set per cent de transport privat. Però ahora també el que hem vist és que, des d'aquell dia, el terme «B-40» ha desaparegut del seu lèxic i han incorporat altres noms, com la ronda del Nord.

Per tant, en aquestes esmenes el que hem intentat és veure si realment el que vostès pretenen fer, senyors del Grup Socialistes, o el ministeri pretén fer és una cosa diferent de la B-40. I, per tant, el que hem fet ha sigut incorporar aquesta visió total del Vallès, la transferència dels recursos del total de la B-40 a la Generalitat per tal que aportem solucions de mobilitat, la finalització de la B-40, la C-16 i treure la reserva de la B-40; treballar les propostes entre Sabadell i Terrassa millorant les vies existents i proposant la connexió de la C-58 amb Castellar –vies titularitat de la Generalitat. I, per desgràcia, hem comprovat que vostès el que pretenen, com vostè ex-

plicava ara aquí, és que hi hagi una via d'alta capacitat entre tot el Vallès –Oriental i Occidental–, i fer-la a pessigadetes i que ho executi la Generalitat de Catalunya.

Bé, nosaltres creiem que després de trenta anys, el Quart Cinturó està en estat crític, que està a punt de morir i que no el volem treure de l'UCI. Al contrari, el que volem és certificar-ne la mort i amb els recursos que s'havien de destinar a la B-40 construir solucions reals i adequades (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, presidenta– a les necessitats de la nostra gent i a la situació d'emergència climàtica i de crisi energètica. Per tant, construir solucions, amb més trens, actuant sobre la xarxa viària existent, millorant-la i realitzant connexions per facilitar la vida, en aquest cas, a la gent de Castellar del Vallès, a la gent de Sabadell. Però, per desgràcia, aquestes connexions el que fan és desplaçar les emissions a un barri annex a la ciutat de Sabadell, no les fa desaparèixer.

Moltes gràcies per les seves aportacions, senyor Tremosa, senyor Terrades. I seguim treballant per tal de construir aquestes solucions per als nostres ciutadans i ciutadanes.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada senyora Montserrat Vinyets.

Montserrat Vinyets Pagès

Bona tarda, diputats, diputades. Senyor Terrades, suposo que ja sap que nosaltres hi votarem en contra, no? Hem mostrat moltes vegades la nostra oposició al Quart Cinturó, B-40, ronda Nord, el nom que vostès li vulguin posar. No es preocupi, senyor de VOX, que nosaltres estem molt alerta, que encara que en canviïn el nom, com que el nom no fa la cosa, ho identifiquem.

Per què hi estem en contra? Doncs és molt senzill. Vivim en una situació d'emergència climàtica, decretada inclús per aquest Parlament, que ja ningú qüestiona i que obliga a reduir emissions de gasos d'efecte hivernacle. L'últim informe de l'IPCC ens diu que hem d'actuar de forma urgent i crear una ronda Nord no ens serveix per reduir emissions, sinó que les incrementa.

Segon argument. El nivell de contaminació provoca morts quantificables, i el senyor Tremosa, de fet, ve al faristol del Parlament i ens diu que Sabadell és un dels municipis més contaminats de Catalunya. Llavors, no podem fer una ronda Nord, senyor Tremosa. Mirem què passa a Vitòria, mirem què passa a Oñati. Quines solucions estan donant? Si us plau, no es fixi en les mateixes solucions de sempre, partint de la idea que Sabadell és una de les ciutats més contaminades.

Tercer, el preu del gasoil està arribant a xifres rècord, no para d'augmentar, i vostès des del Govern de Madrid, en comptes de prendre solucions efectives, no?, per a l'abaratiment de preus, que podria passar per la intervenció de les empreses petrolieres, que estan especulant amb l'increment de preus, el que fan són mesures cosmètiques, com fer petites bonificacions, i això el que fa és encarir el gasoil i la possibilitat d'agafar cotxes. Llavors, qui circularà per aquesta ronda Nord? Les classes altes? Perquè, clar, la gent d'aquest país d'aquí a poc ja ni podrà posar benzina al cotxe.

El *peak oil*. Hi ha un moment que no es podrà créixer perquè aquesta matèria primera s'exhaurirà. Ens estan dient tots els científics que estem arribant al moment. De què ens servirà tenir una nova carretera? I, en últim terme, i relacionat amb aquesta ronda Nord, el tema és que vostès, al nostre entendre i amb els deguts respectes, parteixen d'una òptica que és equivocada, que és: vostès plantegen aquesta problemàtica en termes interurbans, quan això és una problemàtica urbana, i, per tant, el que cal és donar solucions urbanes. I això passa per apostar pel transport col·lectiu.

Nosaltres ens preguntem, sincerament, per què vostès continuen insistint en aquest projecte que ve de fa trenta anys. I ens venen algunes coses al cap. Per exem-

ple, que en termes sociològics, doncs, encara no hagin pogut passar pàgina d'aquest país desenvolupista que es va impregnar durant molts anys a la manera de fer dels governs. No sé si és que volen afavorir els interessos de les grans petrolieres, per afavorir els interessos de la indústria automobilística, per afavorir aquestes UTEs que avui hem sabut que es feien el repartiment dels concursos públics... No sé si totes les respostes a les preguntes són positives.

Nosaltres el que creiem... Ah, per cert, el tema de que la ronda Nord crearà llocs de feina. Nosaltres, doncs, no podem compartir aquesta visió que la ronda Nord... Una ronda Nord no crearà llocs de feina. El que crea llocs de feina és una reindustrialització, pensar en un nou teixit industrial, però no una carretera. Una carretera, si un cas, el que ens portarà serà a més magatzems logístics, que no generen llocs de treball de qualitat.

Miri, el que necessita el Vallès és respirar aire i unes opcions de transport col·lectiu que assegurin la mobilitat a tothom. I també necessita una altra cosa: amplificar al màxim el seu potencial agrari. I aquest dia vam fer una interpellació sobre la necessitat de sobirania alimentària, i donem per reproduït aquí tot el que vam dir en aquell moment.

I sí que ho volem fer notar als senyors de Junts, que amb l'esmena parlen de finançament de l'obra per part del Govern central i execució de la Generalitat. Veig que no es diu res en aquesta esmena sobre la titularitat de la via. A qui correspondrà, aquesta via? Qui en serà titular? Tornem al peix al cove, senyor Tremosa? Ja deixem enrere la sobirania? Ja no reclamem titularitats de la via?

Llavors, tenim la referència al pla especial de mobilitat del Vallès, que deixa molt a desitjar, perquè el pla entra en una contradicció interna quan diu que vol reduir els gasos d'efecte hivernacle i posa com a objectiu fer aquesta ronda.

I, per últim, el punt 2, que està posat aquí amb cel·lofana, no?, als efectes de, primer, posem la ronda Nord i, si un cas, diguem alguna cosa dels trens, a veure si així el tema de la ronda Nord cola millor. Doncs, miri, nosaltres, amb relació a aquest punt, ens abstindrem, més que re perquè si a aquestes alçades de la pel·lícula el que es demana és pactar amb Espanya, fer estudis informatius per a la connexió de les línies ferroviàries R4 i R8, vol dir que anem molt endarrerits. El que cal a aquestes alçades de la pel·lícula és exigir la titularitat d'aquestes dues línies.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Bé; gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats, diputades. Bé, el PSC ens presenta una moció que, com ja vam advertir la setmana passada, el que ens ve a posar de manifest, tot i que ho vulguin maquillar amb el segon punt, on parlen d'infraestructures ferroviàries, doncs, és la defensa d'un model que és un model caduc, que és un model antic, que és un model de passat: el model de les infraestructures viàries. I un model que, al final, el que ens posa en relleu és com el PSC s'ha convertit en el partit de defensa, no?, el partit conservador de defensa dels interessos de les elits a Catalunya. I ho fa –i això també ens ho il·lustra aquesta moció– amb un acord amb Junts per Catalunya. Per tant, aquesta és la realitat que veiem d'alternativa de govern a Catalunya, que és aquesta alternativa «sociovergent» ancorada en un model de passat.

Deia: tot i que el segon punt de la moció ens el volen maquillar amb infraestructures ferroviàries, el punt central d'aquesta moció és el Quart Cinturó, una infraestructura que, com saben, nosaltres pensem que no és necessària.

Ens deia el senyor Terrades que el tram Abrera-Terrassa s'acabarà el 2023. També ens podria dir quan va començar i, en tot cas, ja veurem quan s'acaba acabant,

perquè el nostre pronòstic és que segurament acabarem abans la Sagrada Família que aquest tram d'aquests onze quilòmetres de la B-40.

Deia: és una infraestructura que no és necessària. Una infraestructura, ens deia el director general de Carreteres del Ministeri de Transport, Mobilitat i Agenda Urbana, que era necessària per transportar tomàquets des d'Almeria cap a França. I ja els ho vaig dir en una intervenció fa uns dies: nosaltres creiem que els tomàquets i la resta de mercaderies s'han de transportar pel Corredor Mediterrani, és a dir, el futur és transportar les mercaderies per tren.

Una infraestructura que el que fa és dibuixar una quadrícula sobre l'espai agrari del Vallès i, per tant, doncs, malmetre el sistema ecològic d'aquesta zona. També un espai agrari que és clau des del punt de vista de la sobirania alimentària, però també un espai agrari que dona un ús social importantíssim a tots els ciutadans i ciutadanes del Vallès, que utilitzen aquest espai obert que, malauradament, encara tenim, però altament fragmentat i que contribuiríem a fragmentar encara més amb aquesta ronda Nord.

Un Vallès on viuen 1.300.000 persones, que el que necessiten són solucions de mobilitat. I aquesta no és la solució de mobilitat. La ronda Nord entre Sabadell i Terrassa no resol la mobilitat de l'1.300.000 persones que viuen al Vallès Oriental i al Vallès Occidental. En canvi, l'aposta pel transport ferroviari o el repensar el transport col·lectiu, doncs, sí que són solucions reals.

I em refereixo aquí, perquè hi han fet molta referència, al pla específic de mobilitat del Vallès, que, efectivament, està aprovat i que té uns objectius. I jo els vull llegir alguns d'aquests deu objectius que té el pla.

Número 5: «Afavorir el transvasament modal en viatges i mercaderies cap a modes més sostenibles.» De debò creuen que fer la B-40 és afavorir el transvasament modal cap a modes més sostenibles?

O l'objectiu número 7: «Reduir l'impacte en la contaminació atmosfèrica i en el canvi climàtic de la mobilitat.» De veritat que per reduir l'impacte en el canvi climàtic i per reduir la contaminació atmosfèrica el que hem de fer són més carreteres? I, per cert, senyor Terrades, Sabadell deu ser la ciutat més contaminada, però jo també el convido a venir a Vic i veure els nivells d'ozó troposfèric que tenim a la ciutat de Vic, derivats de l'alta mobilitat amb transport viari, diguéssim, a l'àrea metropolitana de Barcelona.

Objectiu número 9 del pla específic de mobilitat del Vallès: «Moderar el consum i reduir la intensitat energètica del transport.»

Tots aquests objectius s'assoleixen fent una aposta pel transport col·lectiu i pel transport ferroviari. Ja sé que el pla específic contempla també la ronda Nord, però és que prioritzem, no ho podem fer tot i, per tant, prioritzem: si els objectius són aquests, prioritzem aquells objectius, aquelles inversions que ens permetin realment avançar, doncs, cap a una reducció de les emissions i cap a un traspàs de viatgers cap a modes de transport més sostenibles.

Després hi ha la qüestió, que és real, que és el sistema urbà Sabadell - Castellar del Vallès, que requereix una solució de mobilitat, però són coses diferents. No vulguem resoldre la mobilitat del sistema urbà de Sabadell-Castellar a través d'una infraestructura com la B-40. Busquem solucions que ens resolguin la situació del cas de Castellar del Vallès.

Per cert, celebrem també, doncs, que almenys Junts per Catalunya hagi dit que la B-40 s'acabarà a Terrassa –esperem que així sigui–, i que, per tant, com a mínim, donem ja d'una vegada per totes per enterrat aquest Quart Cinturó, més enllà de Terrassa. Perquè realment l'amenaça sobre la connexió entre Terrassa i Granollers és altíssima.

En qualsevol cas, per tots aquests motius, perquè sobretot creiem que és una infraestructura del passat i no del futur i que cal un canvi en els modes de mobilitat al Vallès i al conjunt del país, el nostre grup parlamentari votarà en contra del punt 1 i a favor del punt 2.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Presidenta, diputats, diputades... Senyor Terrades, la veritat és que li agraïm que porti aquesta moció –que en algun altre cas ja s’ha debatut a diferents llocs al Vallès–, perquè és important que ens posicionem, tot i que sí que és veritat que no té molt a veure amb la interpellació exactament, però perquè és important que ens posicionem a aquest Parlament sobre un tema que a Sabadell portem vivint durant dècades.

És evident –és evident– que mai s’ha aconseguit donar una resposta al que realment la ciutadania..., perquè el senyor Fernández abans parlava crec que de la gent, de la nostra gent, no?, del que pensa la nostra gent. Ell deu saber el que pensa la seva gent; jo li diré ara el que pensa la nostra gent. De fet, fa dos dies al Ple de l’Ajuntament de Sabadell la nostra gent va aprovar aquesta moció.

Per tant, jo crec que la nostra gent, que està representada al Ple de Sabadell, al Ple de Terrassa, al Ple del consell comarcal, que està representada pels diferents sindicats, per diferents patronals, opinen i desitgen que es faci aquesta obra. Aquesta és la nostra gent, que vol –des de Sabadell i des de Terrassa i des de Castellar– que s’acabi d’alguna manera algun dia, diguéssim, aquest malson que estem vivint.

Doncs, bé, al final, la història del Vallès s’ha convertit també en la història de les seves infraestructures, la seva gran infraestructura; una de les seves grans infraestructures és precisament aquest Quart Cinturó, B-40, ronda Vallès, ronda Nord –li hem dit de totes formes per intentar que es pogués deixar d’esperar o que es pogués arribar a un final, diguéssim, adequat i correcte. I portem esperant..., i continuem esperant. I aquest vodevil que ara mateix ens hem trobat ja era, diguéssim, el final de la història.

Vostès, entenc –Esquerra Republicana i Junts–, pacten, o almenys així ens sembla, un pla, un pla específic de mobilitat del Vallès. Quan un es mira el pla de mobilitat del Vallès i mira la moció del PSC, troba una sèrie de coincidències. I crec que en aquest cas –per això dic que és adequat– es porta a aquest Ple perquè es voti el seu –el seu– pla de mobilitat, el seu pla específic de mobilitat del Vallès. Quan arriba el moment de fer-ho de veritat, perquè, bé, el Govern d’Espanya... Perquè, clar, durant molts anys, a Sabadell el que s’ha dit essencialment és que «nosaltres» –des del nacionalisme– «no farem cap obra si el Govern d’Espanya no ens deixa escollir el traçat i ens diu o ens facilita el seu pagament, el seu finançament».

Quan es té el finançament, quan es té el disseny de traçat, quan es té el consens –perquè des d’Esquerra Republicana es demanava durant molt de temps consens–, es té consens al territori, es té el consens a les institucions, ara venen i vostès es trenquen. Esquerra Republicana i Junts diuen que, bé, aquell pla de mobilitat que vam aprovar, que donava resposta a l’1.300.000 vallesans, doncs, ja no ens serveix i hem de portar aquesta història al Parlament explicant no sé què d’una alternativa orbital de ferrocarrils, que saben vostès perfectament –perquè, senyor Fernández, ho sap vostè perfectament– que això no és una resposta ràpida; no és una resposta ràpida que pugui (*veus de fons*) donar el Govern de la Generalitat. Sí, sí, perquè vostès, a més –és curiós–, una de les coses de les que es senten més orgullosos és d’haver provocat aquesta espera de, precisament, tenir els sabadellencs esperant que es faci aquesta obra. Senyor Juli Fernández, vostè, que ha sigut alcalde de Sabadell, està orgullós de que els sabadellencs no puguin tenir aquesta obra acabada a temps.

Per tant, això és un vodevil. Jo espero que avui s’aprovi, que ens hi sumem, aquesta institució la sumem també a aquest consens que es demanava constantment, que tinguem, doncs, el suport del Ple de l’Ajuntament de Sabadell, del Ple de l’Ajuntament de Terrassa, del Ple de l’Ajuntament de Castellar, del Ple, segurament, del consell comarcal, del Govern d’Espanya, dels seus plans de mobilitat i d’aquest Par-

lament. Volen consens? Aquí tenim el consens. Volen saber què pensa la gent de Sabadell? Ho saben perfectament: que es faci aquesta obra com més aviat millor.

Res més.

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Bien, llevamos treinta años –treinta años– de retrasos y treinta años de reproches continuos entre administraciones. Este es el drama que tenemos con el Cuarto Cinturón, ahora reconvertido en ronda Norte. Y, aunque parece que hace un año, pues, esta infraestructura empezaba a ver la solución, esa luz al final del túnel, con la aprobación del plan de movilidad del Vallés, la cuestión, a día de hoy, sigue encallada a consecuencia de los ya frecuentes desencuentros entre los socios del Gobierno. Vamos a ver cómo quedan las votaciones esta tarde.

Bien, esta moción –nosotros adelante que vamos a votar a favor de los dos puntos–, además de hablar de la solución del Cuarto Cinturón, aborda también la mejora del transporte ferroviario en el Vallés. Los planes, como decía el diputado que me ha precedido, pues, pasan por la línea orbital de *rodalies*, con un trazado semejante al de la B-40, pero es evidente que esto es una obra faraónica, que no se hace en dos días, y que, por tanto, exige buscar alternativas más a corto plazo. Una de ellas es la que propone esta moción del Grupo Socialistas, con la conexión de las líneas R4, R8 y también Ferrocarriles de la Generalitat, tal como, además, ya recoge ese citado plan de movilidad del Vallés del que hablaba.

Otra solución, por ejemplo, sería también plantear mejoras en la frecuencia y ampliar el servicio de la R8, que esto es competencia del Govern de la Generalitat. Pero ¿qué pasa con el Govern de la Generalitat? Bueno, pues que se queja, que reclama constantemente. Ustedes señalan lo que el resto de administraciones hacen mal –y no se confundan, que a mí eso me parece legítimo–, pero, claro, es que resulta curiosa la rigidez con la que juzgan a los demás y la laxitud con la que se juzgan a ustedes mismos. Por tanto, yo lo que les diría desde aquí es que menos reclamar competencias y quejarse y más ejercer las que tienen y cumplir con sus propios compromisos.

Gracias.

La presidenta

Doncs, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies. No hem acceptat les esmenes de VOX perquè nosaltres tenim una visió de l'Estat segurament un pèl diferent que vostès, no? Nosaltres creiem en el federalisme, i el federalisme vol dir també col·laboració i acords entre governs, el d'Espanya i el de Catalunya.

Senyor Tremosa, no és cap anunci electoral, i vostè ho sap perfectament i m'ha fet una mica de trampa des del faristol, perquè fa mesos –fa mesos– que el Govern de la Generalitat, a través de la conselleria de Territori i el Ministeri de Transports, està negociant aquesta solució, que no és una solució que s'hagin inventat, sinó que és una solució que surt del pla de mobilitat dels Vallesos –exactament és aquesta–, que, a més a més, està batejada com a ronda Nord del sistema de Sabadell a Terrassa.

El que m'estranya és que els socis de govern de l'anterior legislatura que van aprovar aquest pla de mobilitat, quan això es vol traslladar a la realitat, votin de manera diferent. És que fins i tot els regidors de la CUP a Sabadell han defensat aquesta solució. Clar, el que m'estranya és que, quan això després públicament es porta al Parlament i s'obliga a votar, resulta que aquells que donen suport al pla de mobilitat del Vallès aquí no volen quedar retratats i no sé què votaran. Bé, la CUP, sí; Esquerra Republicana

na, no ho sé. «Estem en contra del Quart Cinturó fins a la Roca; això sí, li demanem a Espanya que avaluï el cost d'aquesta obra i que ens transfereixi els recursos.» Home, això, senyores i senyors diputats, és fer una mica de trampeta, eh? (*Rialles.*)

Escolti, tot el dia reclamant que els hi transfereixin les competències, hi ha un acord, i, quan els hi volen transferir la capacitat de redactar aquest projecte i després d'executar l'obra i transferir-los els quartos, els euros, resulta que alguns també hi estan en contra. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) El que no sabem és quina és la proposta que tenen per pacificar, els diputats d'Esquerra Republicana –i acabo, presidenta–, la Gran Via de Sabadell i la conclusió del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que sempre que es parla d'inversions al Vallès, vostès hi estan en contra.

La presidenta

Doncs, acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, just quan s'acabi el proper punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'informe de seguiment del Consell d'Europa

302-00175/13

La moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'informe de seguiment del Consell d'Europa. L'ha presentat el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Josep Rius.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, molt bona tarda. Presentem avui la moció subsegüent a la interpellació que vam fer en el darrer Ple respecte al seguiment del grau de compliment de l'informe conegut com «l'informe Cilevics». La moció que avui presentem es desenvolupa en quatre punts molt clars i que vull citar-los a continuació.

El primer punt que planteja és quin és el posicionament d'aquest Parlament respecte d'aquest informe de seguiment. Comparteixen i denuncien la majoria de diputats que representen el poble de Catalunya les conclusions de l'informe Cilevics? Mirem-ho, pur principi democràtic.

En segon lloc, sotmetem també a debat i votació si el Govern de la Generalitat ha d'exigir a l'Estat espanyol el compliment immediat i sense més dilacions de les recomanacions i conclusions de l'informe Cilevics del Consell d'Europa.

Ha transcorregut un any i aproximadament el noranta per cent de les recomanacions emeses pel Consell d'Europa han estat incomplertes per les autoritats espanyoles; un incompliment més que se suma a la llarga llista que acumula vergonyosament l'Estat espanyol respecte a actors internacionals que han denunciat les actuacions del mateix Regne d'Espanya i que no han estat ateses. Els en menciono algunes: de l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Drets Humans, de relators especials i diversos comitès especialitzats de les Nacions Unides, del comissari de Drets Humans del Consell d'Europa, per International Trial Watch, per Amnistia Internacional. I –per què no dir-ho també– desatendre també les opinions i consideracions versades per diversos experts jurídics nacionals, com antics magistrats de les Corts espanyoles, advocats i reconeguts acadèmics de diverses universitats espanyoles.

No em cansaré de dir-ho: no sorprèn que el darrer informe de *The Economist* i el seu índex global de democràcia hagin rebaixat la qualificació de la democràcia espanyola de plena a defectuosa. És l'únic estat –és l'únic estat– de l'Europa occidental que ha patit aquesta rebaixa el darrer any.

En tercer lloc, se sotmet a consideració d'aquesta cambra si el Parlament ha de dur a terme un seguiment per donar a conèixer les conclusions de l'informe de se-

guiment i mirar d'aprofundir en el seu grau de compliment. Les qüestions que tracta l'informe en qüestió afecten directament ciutadans de Catalunya i, per tant, interpel·len directament aquest Parlament. És de calaix: farem d'altaveu de l'informe i dels seus incompliments.

I, en quart lloc, se sotmet a consideració i votació si s'ha de reprovar la ministra de Justícia, la senyora Pilar Llop, per haver mentit en seu parlamentària quan va dir que el Consell d'Europa es va oposar a l'informe de seguiment. Faig un petit parèntesi i els hi explico la veritat. Saben què van fer els representants del PP i del PSOE juntament amb els partits de la dreta de Turquia i Itàlia? Van pressionar la resta de representants per mirar d'eliminar la referència d'Espanya a l'informe, és a dir, van intentar estripar la meitat de l'informe just on es feia referència a Espanya i, lògicament, els incompliments que està duent a terme. A mi em faria molta vergonya.

I, per si no fos prou, també van mirar d'impedir que l'informe es publicqués i que els ciutadans poguessin conèixer l'abast d'un informe emès pel Consell d'Europa. No m'estranya que volguessin amagar dades, informacions i opinions recollides sobre les recomanacions que es feien a Espanya perquè aturés la repressió contra l'independentisme. I no m'estranya gens que l'informe ha constatat que l'Estat espanyol no l'ha seguit, i això els molesta i els avergonyeix.

El resultat és que l'informe es va sotmetre a votació i els representants espanyols del PP i del PSOE es van quedar pràcticament sols. És a dir, malgrat tots els intents per evitar-ho, aquest informe el poden trobar publicat sencer –ho repeteixo, sencer– a la web corresponent del Consell d'Europa.

Fins on estan disposats a enganyar la ciutadania, més enllà de què s'enganyin a vostès mateixos? Fins on està disposada a mentir la senyora Llop? Per nosaltres, està clar: la ministra va mentir i, per tant, mereix ser reprovada. És per tot això que els hi demanem, a aquells que ho creguin oportú, que donin suport a aquesta moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Señor Rius, realmente es de aurora boreal que usted salga aquí a acusar a la ministra Llop de mentir y no haga más que mentir. Una tras otra, mentira tras mentira. Ha estado durante cinco minutos falseando la realidad sobre lo que ha ocurrido en el Consejo de Europa.

Mire, efectivamente, el informe Cilevics ha decaído –efectivamente. En el Consejo de Europa, el informe Cilevics ha decaído. La Comisión de Asuntos Jurídicos y Derechos Humanos del Consejo de Europa votó a favor, efectivamente, de los posicionamientos defendidos por los grupos, tanto el Partido Popular como el Partido Socialista. Y, en efecto, la mención, la referencia que se hacía a España en un informe, ciertamente, discutible, con conclusiones basadas fundamentalmente en lo que dice el Síndic de Greuges, lo que dice Òmnium Cultural, lo que dice la Agència Catalana de Notícies, es decir, el paradigma de la fiabilidad y del rigor y de la objetividad periodística... Un informe de esas características decayó, efectivamente, el 21 de junio en el Consejo de Europa. Por tanto, la ministra Llop no miente; miente usted, señor Rius. Ese es el primer elemento que quería dejar meridianamente claro.

Lo que dice el informe Cilevics, como le decía, está basado completamente en infundios. Cuando el señor Cilevics vino a Barcelona no se reunió con el primer partido de Cataluña, que entonces éramos nosotros; rehusó reunirse con nuestro partido para explicarle lo que ocurría en Cataluña, y se fío exclusivamente de las fuentes que él consideró, digamos, fiables en Cataluña, que eran, pues, lo que le digo: básicamente, el Síndic de Greuges, que, básicamente, ha actuado como defensor de los atropellos de los autores del golpe de estado del año 17. Y se fío también de lo

que decía Òmnium Cultural y de lo que decían, en definitiva, medios afines al movimiento separatista. Insisto, traer hoy aquí una moción sobre un informe que está absolutamente desacreditado –porque ha quedado desacreditado por el propio Consejo de Europa– y, encima, acusar a la ministra Llop de mentir... Yo, de verdad se lo digo, me parece delirante. Me parece, sencillamente, de aurora boreal. No sé cómo no tienen ustedes vergüenza. No sé qué dirá luego cuando salga aquí, porque lo que acaba de decir lo podemos contraponer fácilmente.

Y usted, dígame: ¿lo que yo acabo de decir sobre el Consejo de Europa es verdad o no es verdad? ¿El informe Cilevics ha decaído o no ha decaído? Porque la referencia que se hacía a España se ha retirado gracias a una votación en la Comisión de Asuntos Jurídicos del Consejo de Europa. (*Veus de fons.*) Oiga, no me diga que esto no es cierto. Tienen ustedes una capacidad para negar la realidad que es, ciertamente, asombrosa. Les reconozco el mérito, el cuajo que tienen ustedes para negar la evidencia, para negar la realidad. Es una cosa... Yo tengo, verdaderamente, ganas de oír lo que es capaz usted de decir al salir aquí, y vuelve a decir usted que quien miente es la ministra Llop, cuando el que miente... Que no le estoy diciendo a usted que sea un mentiroso; simplemente estoy diciendo que miente, miente en esta ocasión. (*Rialles.*) Miente en esta y en alguna otra, pero es un matiz importante –es un matiz importante. Se lo digo desde el respeto, señor Rius.

Y en ese aspecto, aprovechando la coyuntura risueña, sí que quiero manifestar muy seriamente mi solidaridad con la expresidenta de esta cámara, la señora Carme Forcadell, que ha recibido un ataque indiscriminado, feroz, por parte de militantes separatistas, que la han acusado de *botiflera* y de traidora por regar un manzano con una urna del Uno de Octubre. Ha sido objeto del vilipendio de activistas en las redes sociales, a los que les ha ofendido que se utilice una urna, que debería ser venerada por el conjunto de la humanidad, como regadera. La metáfora me parece espectacular. Ha regado un manzano con una urna del Uno de Octubre, y eso ha desatado la ira de algunos de sus conmlitones. (*Veus de fons.*) Ciertamente, lo que estamos viendo en Cataluña... Sí, conmlitones. Si no conoces el término, José, miras el diccionario y seguro que lo ves rápido.

Ciertamente, lo que ocurre en Cataluña es estrictamente de aurora boreal; se lo vuelvo a decir. Hay más de uno, ciertamente, por lo menos estos que insultan a la señora Forcadell por el uso de la urna regadera, que está como la propia regadera. Ciertamente, es una cosa que llama la atención. Por eso quería manifestar toda mi solidaridad ante los ataques a la nueva *botiflera*, traidora.

De verdad, están ustedes degradando hasta unos niveles el debate público en Cataluña que es de vergüenza; se lo digo de verdad. Usted, señor Rius, volverá a salir aquí, volverá a acusar a la ministra Llop de mentir, volverá a mentir sin ningún tipo de reparo, con el más absoluto cuajo. Yo, sinceramente, creo que deberían ustedes hacérselo mirar, porque están convirtiendo el debate público catalán en una cosa ciertamente de pacotilla, ciertamente de *fireda*, como ustedes suelen decir. La verdad es que esta moción es verdaderamente papel mojado, señor Rius. Dígame lo contrario y dígame lo que ha pasado en el Consejo de Europa. Igual nos ilustra y nos explica algún invento que convenza a alguien.

Gracias, señoras y señores diputados.

La presidenta

I, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Meritxell Serret.

Meritxell Serret i Aleu

Gràcies, presidenta. Abans de començar el discurs que m'havia preparat, necessito fer una referència a la intervenció dels companys de Ciutadans. Sincerament, crec que no sap massa bé què passa al Consell d'Europa, i per això ha acabat desviant el tema completament.

Sàpiguen que, fa poc més d'un any, s'aprova per llarga majoria la Resolució 2381 de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa a partir de l'informe sobre Turquia i Espanya del parlamentari socialista letó Boriss Cilevics amb el títol «Haurien de ser perseguits els polítics per posicionaments fets en exercici del seu mandat?»; un informe que explicita que la resposta repressiva a l'independentisme que ha allunyat l'Estat espanyol dels estàndards democràtics i de respecte als drets humans..., és cert. Perquè, en paraules del mateix Cilevics, Turquia i Espanya són dos membres del Consell d'Europa on hi ha el nombre més alt de polítics electes perseguits o empresonats. I, cada cop que l'acció de l'Estat contra el moviment independentista pel referèndum de l'U d'Octubre passa pel sedàs de les institucions internacionals de defensa dels drets humans, la resposta és sempre clara: que es denunciï la violació de drets i es proposen mesures per obligar l'Estat a tornar el respecte als drets humans dels independentistes i de tothom. Tinguem-ho clar. (*Alguns aplaudiments.*)

Recordem aquí també el que ha fet el Grup de Treball de Detencions Arbitràries de Nacions Unides, quan ja va demanar l'alliberament dels presos polítics i la paralització dels processos judicials, perquè no valen, a fora d'aquest Estat, les excuses amb les quals s'amaga la repressió. I cada cop tothom veu més clara la deriva de l'Estat espanyol, que passa del *rule of law* al *rule by law*, d'un estat de dret a un estat judicial, amb la instrumentalització del poder judicial, quan interpreta esbiaixadament la llei per criminalitzar i perseguir rivals polítics i ideològics.

I aquesta és la deriva, també, que fa que ascendeixi impunement l'extrema dreta a l'Estat espanyol. I per això encara són més greus el silenci i la incapacitat i la inacció, quan no la connivència, i la responsabilitat directa del Govern de l'Estat espanyol en aquesta deriva i aquesta repressió que encara continua. (*Alguns aplaudiments.*)

L'informe Cilevics i la resolució que es va aprovar al Consell d'Europa el 2021 evidencien l'error que és aquesta deriva, aquesta repressió. I l'informe de seguiment que s'ha aprovat enguany al juny, passat un any, evidencia la inacció del Govern del PSOE i Unides Podem per posar fi a aquest error.

Què ens diu aquesta Resolució, aprovada, 2381 de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa? Exigeix la reforma dels delictes de rebel·lió i sedició, estableix que no són vàlids davant la que va ser despenalització de l'organització de referèndums el 2005. Ens diu que no hi pot haver delictes si l'acció realitzada no està recollida com a delictes. De primer de democràcia.

D'aquí, en coherència amb aquesta interpretació, el Consell d'Europa exigeix la fi de la persecució judicial. I aquí no exigeixen, diguem-ho clar, una solució parcial com van ser aquests perdons als presos, sinó que demana una solució completa, demana aturar la criminalització i la persecució judicial, que vol dir retorn dels exiliats, que vol dir acabar amb tots els processos contra servidors públics i acabar amb aquesta espasa de Dàmocles que encara pesa sobre vides de moltes persones.

Ve a dir que cal acabar amb la repressió i la vulneració de drets i que per això cal acabar amb la capacitat també actual de l'Estat de reprimir i de vulnerar drets, i que es deixi d'atacar i generar dolor injustament a persones i col·lectius. Hi insisteixo, independentistes o no. I això vol dir també amnistia, que és el que estem demanant els independentistes.

L'informe de seguiment d'enguany, el que ens diu, després d'un any d'aquella resolució aprovada, és que hi ha inacció de l'Estat espanyol en l'incompliment de l'informe, hi ha les causes pendents que s'haurien d'haver retirat, l'arbitrarietat del poder judicial quan vol revisar els indults i la indolència del Govern quan no fa res amb la revisió dels delictes de sedició i rebel·lió.

I nosaltres creiem que el PSOE-PSC, en lloc d'arromangar-se a fer els canvis i trobar aquest punt de trobada per resoldre el conflicte polític..., malauradament, els veiem atrapats en una visió rànica i de nacionalisme espanyol que els arrossega a passar, si cal, per sobre de la democràcia i dels drets humans. I ho hem vist en el «Catalangate».

Des d'Esquerra Republicana trobem oportuna la resolució, proposta de moció que ens presenta avui Junts. Creiem que la resolució del Consell d'Europa és un bon full de ruta sobre el qual hem de construir la resposta política i democràtica a un problema polític d'arrels clarament democràtiques. Aquí també volem reconèixer, com a Esquerra Republicana, la feina que ha fet el ponent, el socialista letó Boriss Cilevics, i tots els membres de l'Assemblea Parlamentària que han treballat i han aprovat aquestes resolucions i aquest informe.

I, molt especialment, agrair el bon fer i la feina de la senadora i companya Laura Castel, única independentista catalana a l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa.

I no només hi donarem suport, sinó que creiem que els grups que entenguin la seva acció política des del compromís amb la democràcia i els drets humans també hi haurien de donar suport majoritàriament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Després de la defensa de les esmenes presentades, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor David Pérez.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. No hi ha consellers... Senyores i senyors diputats, hi han tres documents, efectivament: un primer document del senyor Cilevics; l'informe de seguiment, un segon document, i un tercer document, que és al que feia referència el diputat de Ciutadans, de la Comissió d'Assumptes Jurídics i Drets Humans.

Té raó, senyor diputat. I té raó, senyor diputat. Però són informes diferents. No ho barregem tot, que, si no, no ens aclarirem. I cadascú diu: «No, és que el que diu l'informe és...», i bla, bla, bla. Bé, llegim què diu l'informe, no?

Ja els hi he dit, nosaltres no hi votarem a favor. No, perquè hi ha coses amb què no estem d'acord. Clar, jo suposo que a vostès els hi passa el mateix. Hi han coses amb què no estan d'acord, però ho voten, no? O no? Estan d'acord amb tot? *(Pausa.)* Ah, molt bé. Bé.

Què diu aquest informe? «L'Assemblea reconeix que Espanya és una democràcia viva, amb una cultura de debat polític lliure, obert i que la mera expressió d'opinions independentistes no és motiu de persecució penal.» Així ho diu l'informe. Vostès hi votaran a favor. Perfecte.

Nosaltres vull que quedi constància que estem d'acord amb això, però que hi han altres elements a l'informe que no compartim, però que estem d'acord amb això. Vostès també, pel que veig, hi votaran a favor. Estan d'acord amb que Espanya és una democràcia viva i el debat independentista no es persegueix. Molt bé. Escolti'm, «que l'expressió d'opinions independentistes no és motiu de persecució penal», diu literalment això. *(Veus de fons.)* Sí, sí, perfecte –perfecte.

Què més diu? A banda de lo de Turquia, què més diu l'informe? Home, hi ha un cas especialment interessant que continua pendent, que es refereix a la presumpta implicació d'imputats en el foment de la participació de Rússia en el procés independentista català. Molt bé. Perfecte. Això ho diu l'informe. Vostès hi votaran a favor. Perfecte. I, quan demanen que després es faci seguiment de tot això, també faran referència a això, vostès.

Quines coses més diu l'informe? La necessitat d'un diàleg obert i constructiu entre tothom. Vostès hi votaran a favor. I també diu que també hi havia una proposta de taula de negociació, de participació de totes les forces polítiques del Parlament català, que el Govern català no ha fet. Vostès votaran a favor d'això. Molt bé –molt bé–, perfecte.

Hi ha molta exigència del que han de fer els altres, però molt poca autoexigència. Aquí el que hauríem de reprovar és un govern que això no ho ha fet. *(Alguns aplau-*

diments.) És l'únic que diu l'informe que hauria de fer. Escoltin, mirin, estem en una moció subsegüent a una interpellació al Govern de Catalunya. L'únic que diu l'informe del Govern de Catalunya és això, i no s'ha fet res. *(Veus de fons.)* Ah, s'ha fet alguna comissió de diàleg a Catalunya? S'ha fet? Ens hem reunit?

Següent punt: exigir al Govern espanyol. Dels punts que demana l'informe del Govern espanyol, primer punt: «Reformar les disposicions sobre rebel·lió i sedició.» Això no correspon al Govern espanyol. Ah, no, no ho sap, que correspon al Parlament? No ho sap, vostè –no ho sap. *(Veus de fons.)* No? És que ho diu també l'informe, eh? «Considerar la possibilitat d'indultar.» Això està superat o no? «Retirar els procediments restants.» Correspon al judicial. «Garantir les disposicions sobre malbaratament.» No correspon al Govern. «Abstenir-se d'exigir als polítics que reneguin de la seva condició sobre les seves opinions polítiques.» Això està superat o no? *(Veus de fons.)* No, molt bé. Doncs l'informe diu que sí –l'informe diu que sí, l'informe diu que sí! *(Alguns aplaudiments.)* I he de llegir-ho –i ho he de llegir. *(Remor de veus.)* Ho sento. Bé, puc llegir-ho? L'informe diu: «Malgrat el que diu el defensor del poble» –que s'havia de fer això–, «el Govern no ha seguit la recomanació del defensor del poble i, per tant, em complau» –el diputat letó– «declarar que la recomanació 10.3.5 ha estat completament implementada». Ho diu l'informe –ho diu l'informe. *(Veus de fons.)* Home, molt bé. No, sí, clar, és que de l'informe em quedo amb lo que m'interessa, i lo que no m'interessa, no. *(Remor de veus.)*

Acabo... Escolta'm... Acabo, senyora presidenta. Què diu –això ho diu *El País*, eh?– la Comissió de Asuntos Jurídicos? *(Veus de fons.)* Clar, *El País* tampoc li interessa. Bé, doncs diu una veritat que s'acaba de dir fa un moment: la Comissió d'Assumptes Jurídics i Drets Humans inclou que, a través d'una votació de tretze vots a dotze, s'ha aconseguit que es retirin totes aquestes mencions. I això és el que va dir la ministra. Segurament, va canviar si era la comissió o era el Consell, però, a veure, hi estic d'acord, això pot ser una petita..., però això no és mentir; això és dir el que va passar a la Comissió d'Assumptes Jurídics i Drets Humans del Consell d'Europa.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari VOX, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda –bona nit, quasi–, senyors diputats. Hoy el Grupo Parlamentario de Juntos nos presenta una moción que hace referencia a un informe que se tramitó en la asamblea consultiva del Consejo de Europa, un órgano que, por cierto –no quieran confundir–, no forma parte de las instituciones de la Unión Europea, y titulado bajo la pregunta retórica «¿Debe perseguirse a los políticos por sus declaraciones realizadas en el ejercicio de su cargo?». Vemos que ya viene un poco viciado desde el inicio.

Lo que nos traen hoy en esta moción es, básicamente, una chapuza. La única intención que tienen es la de dar voz a un pseudoinforme de seguimiento emitido por un diputado letón, prorruso y nostálgico de la Unión Soviética, el señor Cilevics, un señor que vino a España para engullir toda la propaganda falsaria del separatismo y, posteriormente, trasladarla a la asamblea consultiva de una forma torticera para, bueno, tratar de sacarle los colores a España y tratar de inmiscuirse en nuestra soberanía nacional, atacando la separación de poderes y los principios del Estado de derecho.

Al fin y al cabo, el informe Cilevics sería un documento vacío, sin vinculación jurídica de ningún tipo. Y digo «sería» porque ustedes saben, aunque mientan, que este informe, además de papel mojado, pues, ya ha caído, por lo que se ha explicado anteriormente. Ya se presentaron unas enmiendas, se retiró toda la parte falsaria que tenía que ver con España y ese informe ya no está. Otro ridículo, otro ridículo más del separatismo a nivel europeo.

Que hoy el separatismo presente en esta cámara una moción sin sentido, con el mismo recital de mentiras de siempre, tan solo demuestra la desconexión del separatismo con la Cataluña real, con los verdaderos retos que tiene actualmente Cataluña. Mientras los precios del combustible no hacen más que subir, imposibilitando los desplazamientos de miles de ciudadanos de Cataluña, mientras los robos y la inseguridad no hacen más que aumentar en municipios como Figueres, por ejemplo, ustedes hacen oídos sordos y nos presentan churros como este.

Miren, VOX ha venido a este Pleno con una moción para darle un impulso al turismo, para procurar la prosperidad de los catalanes y situar Cataluña como un destino turístico de primera. También traemos una interpelación que afronta uno de los mayores problemas de delincuencia que afectan a nuestra región, que es la ocupación ilegal, que ustedes silencian y protegen.

Y ustedes, el separatismo, encabezado por Junts, pues, nos traen esta chapuza parlamentaria sobre un informe que, además de falso y sin efectos jurídicos, ya ni siquiera está vigente. Eso demuestra, una vez más, que el separatismo carece de proyecto para Cataluña. Siguen ustedes enquistados en torno al *procés*, que solo ha traído ruina, división, violencia, la pérdida de miles de puestos de trabajo y de empresas que han huido de nuestra región. Pero que, claro, por supuesto, para ustedes esto ha supuesto y supone y quieren que siga suponiendo su *modus vivendi*.

Pero, miren, no mientan; no mientan con esto. Además, es que en España no existe esa persecución que dicen ustedes. Si la señora Borràs va a ser juzgada dentro de poco, no es, desde luego, por su ideología; es por unos presuntos delitos de prevaricación, de falsedad documental, de malversación del dinero de todos los catalanes. Si el señor Carles Puigdemont está en busca y captura y el señor Junqueras y el resto de su banda fueron condenados a prisión, no fue por su ideología, sino por protagonizar, a la vista de todos, un golpe de estado en 2017.

En definitiva, señores separatistas, este pseudoinforme del Consejo que hoy pretenden rescatar del cajón de la vergüenza es la enésima demostración de cómo el separatismo, pues, se pasea por las instituciones solo y únicamente buscando su propio beneficio partidista. Esto, de hecho, me recuerda un poco a la presencia, la actividad del señor Puigdemont en el Parlamento Europeo. Durante el año que estuvo ahí, recuerdo que andaba caminando de un lado a otro como un alma en pena, paseándose por las cafeterías e intentando mendigar un poco la atención de los otros eurodiputados, que, en cuanto le veían pasar, ya hacían un quiebro para evitar cruzarse con él y que les diera la chapa otra vez. Este es el ridículo que cosecha el separatismo en Europa y allá donde va.

Y hablando de ridículos: nueva derrota judicial de Puigdemont en el tribunal europeo. Desde luego, gran día para todos los españoles de bien. La justicia europea nos ha dado la razón. Los tribunales españoles están por encima de otras normas. Nueva victoria para VOX y, desde luego, nueva victoria para la soberanía española.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia... (*Veus de fons.*) Sí, disculpi. Va la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Té la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, presidenta. Bé, efectivament, l'informe Cilevics és molt rellevant, certament, perquè el Consell d'Europa és una institució prou important en el mapa institucional europeu, perquè reconeix un conflicte polític que requereix una resolució democràtica, perquè reconeix i denuncia la repressió per part de l'Estat espanyol amb tota evidència i normalitat, indica unes bases mínimes per a la resolució democràtica del conflicte, i, certament, denuncia l'incompliment de la majoria d'aquestes

bases per part de l'Estat espanyol. Per tant, a escala internacional és, sens dubte, un informe important, situa les coses en el seu lloc i dient-les pel seu nom.

A la situació que l'informe denuncia ara nosaltres hem d'afegir-hi l'agreujament provocat, per exemple, pel «Catalangate» o per la recent restricció del dret de participació i de representació política en el cas del diputat Lluís Puig. I l'informe del 2021 demana reformar el delictes de sedició i de rebel·lió, excarcar els presos polítics, retirar els procediments d'extradició contra l'exili, retirar les acusacions contra la resta de càrrecs pel referèndum de l'U d'Octubre, iniciar un diàleg obert i constructiu amb les forces polítiques catalanes, no sancionar per accions simbòliques que només expressaven solidaritat –recordem el nostre company Pau Juvillà, avui inhabilitat per una acció simbòlica antirepressiva– i, a més a més, qüestionava la persecució del Tribunal de Cuentas contra càrrecs del Govern de la Generalitat i el Diplocat. Veritablement, aquest informe d'alguna manera assenyala una agenda resolutiva del conflicte, marca un territori de resolució democràtica del conflicte en la mesura que assenyala els problemes i assenyala quines serien les bases per iniciar una veritable negociació i una veritable resolució democràtica d'aquest conflicte.

I, certament, l'informe del 22 constata l'incompliment de gran part de les peticions i propostes de l'informe del 2021 per part de l'Estat espanyol. Per tant, també situa amb realisme on som. En un conflicte hi han dues parts, i en aquests moments a l'altra banda no hi ha ningú. No hi ha ningú amb una voluntat real de resoldre democràticament aquest conflicte; al contrari, la repressió continua.

I, tanmateix, nosaltres hem de constatar que les mancances democràtiques que assenyala el Consell d'Europa no són ni conjunturals ni excepcionals. Es tracta de dèficits democràtics estructurals, que són de règim, que són d'estat, més que de governs, que, al marge del seu color polític, comparteixen marcs repressius. L'aplicació de l'article 155 de la Constitució, la llei mordassa, les infiltracions policials en organitzacions independentistes o el «Catalangate» són exemples evidents que fan al PSOE i al seu Govern plenament corresponsables d'aquest marc repressiu, que és d'estat, que és de règim. Perquè, efectivament, l'Estat espanyol i els seus governs afronten les seves múltiples crisis –democràtica, econòmica, social i territorial– amb repressió i restriccions democràtiques. És un problema de cultura d'estat.

Però, bé, també hem de dir, finalment, que no és només l'Estat espanyol, el responsable del problema. Avui el Govern de la Generalitat no forma part de la solució, sinó que forma part també del problema. I, per què? Doncs una taula de diàleg sense resultats que a nivell internacional rendibilitza el Govern espanyol en detriment del moviment independentista, en un context de desescalada i desactivació del conflicte i de permanència de la repressió, agenda del *reencuentro* i estabilització institucional, que marquen unes prioritats polítiques i un model de desenvolupament econòmic amb plena sintonia amb el Cercle d'Economia i que augmenta la nostra dependència de l'Estat espanyol.

Tot això en detriment de la defensa del territori, dels serveis públics i de la redistribució de la riquesa, i amb una renúncia a la sobirania del Parlament en la defensa de drets davant les imposicions del Tribunal Constitucional, com, per exemple, en l'àmbit de l'habitatge. I a tot això cal afegir-hi, a més, la repressió que prové directament de la Generalitat: desnonaments, racisme institucional, repressió política materialitzada en acusacions de la Generalitat, denúncies falsejades dels Mossos d'Esquadra, etcètera, amb desenes de persones pendents de judici i centenars de represaliades per acció directa de la Generalitat.

Bé, i de cara a la tardor, què farà el Govern de la Generalitat? Sabem que el Govern espanyol està preparant els cossos de seguretat per a una tardor calenta, diuen, en què respondran a les demandes socials amb repressió. Què farà el Govern de la Generalitat? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) El Govern de la Generalitat –acabo, presidenta– defensarà drets i sobirania per defensar-los i garantir-los, o bé respondrà amb agenda del *reencuentro* i repressió de la protesta

I acabo. Votarem a favor d'aquesta moció, remarcant, però, que Europa només ens prendrà seriosament si generem un conflicte democràtic i una desestabilització que imposin una veritable resolució democràtica del conflicte –si no els hi fa res, acabo– mitjançant l'autodeterminació i l'amnistia, perquè els drets no es pidolen, es prenen.

La presidenta

Ara sí, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Abans d'entrar en matèria del contingut sobre la moció, sí que voldria fer un aclariment amb relació a la interpellació feta aquest matí pel diputat Francesc Dalmaes a la consellera Alsina. Em sap greu que la consellera no hi sigui. El diputat Dalmaes ha dit que ahir al Parlament Europeu, en la votació sobre el reconeixement de Kosovo, els comuns hi van votar en contra. (*Algú diu: «No!»*) I això... Sí, sí que ho ha dit, ho he anat a buscar al tall literal –el tall literal he anat a buscar. I no és veritat. Els comuns no hi vam votar en contra; els comuns..., l'eurodiputat Ernest Urtasun hi va votar a favor. El que passa és que ho diuen, ho llancen, ho comencen a fer córrer i després ves i desmenteix-ho. Per tant, sí, efectivament, no ho ha dit... Sí que li demanaré, llavors, ara una rectificació, perquè és que he anat a buscar el tall a la gravació, i ha dit que els comuns ens hem sumat a VOX, a Ciutadans i al PP votant en contra del reconeixement de Kosovo. És mentida. Llavors, només que quedi clar que això és mentida.

Ara, entrant en el contingut ja de la moció, el contingut de la moció parla d'un informe que dona seguiment a una resolució que es va aprovar ara fa un any. Efectivament, l'informe –jo crec que ja s'ha explicat– va decaure de la comissió. Per tant, l'informe el va retirar el diputat, la persona ponent, perquè, en retirar-se un paràgraf, va decidir no tirar-lo endavant. Per tant, no va passar a debat a l'assemblea, no va passar de la comissió; per tant, és una mica difícil fer difusió i fer reivindicació d'un informe que no va passar. I això és important dir-ho.

Més enllà d'això, i parlant de la resolució a la qual fa referència l'informe..., i que nosaltres a Madrid hi vam votar a favor, en reconeixement del que diu aquesta resolució i de que a les recomanacions el Govern de l'Estat espanyol els hi ha de fer cas –els hi ha de fer cas. I nosaltres estem d'acord que Espanya –i ho hem dit moltes vegades– no és una democràcia perfecta, no ho és. És una democràcia imperfecta. Té molt a millorar, en molts temes; en drets i llibertats, segur; en dret a l'habitatge, també; en dret a les persones sense papers i en situació irregular administrativa, també, molt a fer. Que hi han coses que s'estan movent, a poc a poc, però que s'estan movent. Que una de les nostres apostes és la reforma del delictes de sedició, també. Està sobre la taula i s'està movent. A poc a poc; ningú no diu que no, però vostès saben que això d'anar a poc a poc potser va millor que dir que tot està a punt quan no ho està i després resulta que acaba sent un bluf. Per tant, siguem honestos, va a poc a poc, però va avançant. La reforma de la llei mordassa va avançant. Els indults van ser una realitat. Les persones preses polítiques, els líders polítics, els presos polítics estan al carrer. Per tant, això també va passar.

El que resulta curiós és la doble moral de Junts a l'hora de reconèixer resolucions. Perquè, clar, a les resolucions del Consell d'Europa, que no són vinculants, efectivament, són recomanacions, els hi hem de fer cas, el Govern de l'Estat espanyol els hi ha de fer cas i les ha d'implementar. D'acord. A les resolucions del Parlament de Catalunya, el Govern de la Generalitat de Catalunya els hi ha de fer cas i les ha d'implementar? És una pregunta directa. Les ha de fer? Perquè aquest Parlament va aprovar una resolució reconeixent que a Palestina hi ha un règim d'apartheid en funció del que diuen Human Rights Watch i Amnistia Internacional, i la consellera Alsina va dir que res de res, que no pensava fer res sobre aquesta resolució i va córrer a trucar a l'ambaixadora d'Israel a dir: «No, no, nosaltres no farem res d'això, no

els hi pensem fer cas, eh?» (*Alguns aplaudiments.*) Perquè resolucions del Consell d'Europa per al que els hi convé, sí; resolucions del Parlament de Catalunya en les quals Junts per Catalunya vota en contra, no.

I és que, a més a més, aquestes resolucions –i ho saben– estaven basades en informes de Human Rights Watch i d'Amnistia Internacional, dos organismes internacionals que el portaveu Josep Rius ha citat en la seva intervenció per justificar la vulneració de drets humans a Espanya. O sigui, la vulneració de drets humans a Espanya, sí; el reconeixement de l'apartheid a Israel per part de Human Rights Watch i Amnistia Internacional, no, perquè això és banalitzar l'apartheid. Per tant, en què quedem? Fem cas de les resolucions o no fem cas de les resolucions?

Per tant, nosaltres no donarem suport a aquesta proposta de resolució per la hipocresia de Junts per Catalunya a l'hora de mesurar l'acompliment dels drets humans i de les resolucions.

La presidenta

Finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidenta. Me estoy..., señora Segovia, que parece usted que ha descubierto ahora la pólvora. Sí, el separatismo manipula. (*Veus de fons.*) Sí. Ya estaba bien que lo reconocieran de vez en cuando. (*Remor de veus.*)

Bien, venimos hoy a hablar aquí –ya se ha dicho– del informe del diputado letón, el informe Cilevics, donde se retiró el párrafo –que veo que ha habido aquí un poco de controversia–..., se retiró el párrafo, bueno, se rechazó, se votó y se rechazó, y, por tanto, el diputado lo que hizo fue retirar esas conclusiones. Bien, esta moción yo creo que es un ejemplo más de procesismo, de ocultación de la verdad, de manipulación para presentarse ustedes como víctimas, cuando en realidad ustedes trataron de ser los verdugos de la democracia.

Es cierto que el texto inicial del diputado letón compraba bastantes mantras del separatismo catalán, que no me extraña, porque, claro, si se informa con Òmnium Cultural y se informa con el *ex síndic de greuges*, el señor Ribó, evidentemente, uno compra esos mantras. Hizo, por ejemplo, como hace a veces el PSC, y también compraba esos tics autoritarios del separatismo. Entonces, lo que pretendía el diputado, en su texto inicial, era acabar con la separación de poderes, y dictar, desde una institución política, la retirada, por ejemplo, de las demandas de extradición del fugado Puigdemont. Decía la señora Serret, nos daba lecciones de primero de democracia. Bueno, pues de primero de democracia es la separación de poderes, señora Serret. Yo sé que ustedes no lo tienen muy claro, ya lo comprobamos aquí en el 2017, con esa ley suya totalmente autoritaria, la ley de transitoriedad, donde, según ustedes, el poder ejecutivo tenía pleno control sobre el poder judicial. Pero resulta que es que los demócratas no pensamos así y no creemos que deba ser así, sino que creemos en la separación de poderes, y creemos también en que ningún político tiene que estar por encima de la ley. Se llame el político Pujol, se llame Puigdemont o se llame Laura Borràs.

Mire, el texto de este diputado, decimos, fue rechazado por el Consejo de Europa –el párrafo que hacía referencia a España–, entre otras razones porque se basa en la misma mentira que hemos escuchado aquí tantas veces y que hoy ustedes han vuelto a repetir. Y es que a los políticos del *procés* se les juzga por sus opiniones, pero la realidad es que ustedes fueron juzgados por sus terribles delitos contra la democracia. Concretamente, por sedición y también por malversación, porque ustedes destinaron y gastaron dinero de los catalanes en un proyecto...

La presidenta

Un moment, senyora Roldán –un moment. Li demano només un moment –he parat el temps. Queden dues intervencions. Demano silenci, si us plau, a l'hemicicle,

perquè l'oradora ha d'anar cada vegada cridant més i més perquè és impossible que es pugui sentir a ella mateixa.

Gràcies.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, presidenta. De fet, l'hi anava a dir perquè hi havia molt de rebombori.

Bien, lo que decía es que ustedes no fueron juzgados por sus ideas, sino que lo fueron por sus delitos; en concreto, el delito de sedición y el delito de malversación, porque ustedes gastaron el dinero de los catalanes en un proyecto que era ilegal. Ustedes pretendieron convertir en extranjeros en su tierra a la mayoría de los catalanes, y ustedes pretendieron también arrebatarnos nuestros derechos, derechos políticos, saltándose la Constitución, saltándose el Estatuto y el Reglamento de la cámara. Lo vuelvo a repetir, de primero de democracia, señora Serret.

Y, además, es que ustedes siguen en las mismas, porque, al parecer, ahora pretenden también saltarse el Reglamento de esta cámara –el artículo 25.4–, que dictamina claramente que la presidenta del Parlamento debería ser suspendida por la Mesa porque se le ha abierto un juicio oral, no por independentista, sino por supuesta corrupción. Ustedes siguen, sin embargo, diciendo que es por ser independentista. Pero insisto en que es que esto ya no cuela, que cuando a uno lo pillan, supuestamente, con el carrito del fraccionamiento de contratos aquí no hay nada que hacer. Y, simplemente, insisto en que todos somos iguales ante la ley. Y aquí, pues, nadie se cree que la señora Borràs vaya a ser juzgada por sus opiniones, por su ideología, por sus declaraciones. Todo lo contrario: aquí lo que hubo fue una investigación, además hecha por parte de los Mossos d'Esquadra, que estaban siguiendo el caso de un narcotraficante y falsificador de monedas condenado, que resulta que, al parecer, tenía negocios –«trapis», lo llama él en uno de los correos– con la señora Borràs. De esos «trapis», de ese fraccionamiento de facturas para dar dinero público a dedo a este señor condenado por narcotráfico, el Tribunal Superior de Justicia observa que puede haber delitos continuados de prevaricación, malversación o fraude documental, entre otros.

Por tanto, ustedes dejen de repetir que es una persecución ideológica, porque aquí, durante prácticamente una década, y en este Parlamento y en los medios de comunicación que dependen de la Generalitat, no se ha hablado de otra cosa que de independencia, y aquí nadie ha sido juzgado por su opinión. Y, si no, ahí tienen a los señores de la CUP, que ninguno ha sido juzgado por sedición. Yo creo que la mentira procesista ya no se sostiene por ninguna parte. Europa no se los cree –claramente se la colaron al diputado Cilevics, pero no a las instituciones europeas–, pero ustedes siguen y siguen y siguen intoxicando con sus medias verdades. Parece que sigan ustedes a veces bajo la influencia putiniana de los amigos de Puigdemont.

Pero insisto en que la verdad siempre se abre paso. Ustedes se han gastado millones y millones de euros de dinero público en tratar de captar para la causa independentista a políticos extranjeros, pero han fracasado. Y nosotros hoy vamos a votar a favor de la verdad, que significa, por supuesto, votar en contra de esta moción.

Gracias.

La presidenta

I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Josep Rius.

Josep Rius i Alcaraz

Molt ràpidament, perquè són tot just dos minuts. Però, lògicament, senyor Pérez i altres que ho han fet, vagin a la pàgina web i mirin si l'informe existeix –l'originari de fa un any– i està publicat i aprovat, i mirin si l'informe de seguiment també hi és. És molt senzill.

Per altra banda, és molt fàcil: mirin si s'han reformat o no els delictes de sedició; mirin si és veritat que s'han aconseguit uns indults, però hi ha un tribunal suprem que ara mira a veure si, amb un canvi de composició d'aquest, es poden revertir; mirin si s'han retirat la resta de les acusacions contra tots els processats de l'U d'Octubre; mirin –perdonin– si hi ha un diàleg obert i constructiu, i s'han reunit dues vegades i d'aquesta manera –no ho sé, vaja–; mirin si no s'han sancionat accions simbòliques que només expressaven solidaritat, i mirin si, a més, no es qüestionava la persecució que està fent el Tribunal de Cuentas contra càrrecs del Govern i del Diplocat.

Tres associacions de jutges –tres– van reclamar al Govern espanyol que posés en marxa instruments diplomàtics necessaris per impedir que la declaració originària, la de fa un any, fos aprovada. De fet, diputats espanyols van pressionar prèviament perquè l'informe no fos aprovat a la Comissió d'Assumptes Jurídics i Drets Humans. Fins i tot el Ministeri d'Exteriors espanyol va fer una nota airada mirant de rebair el text i amb voluntat de confondre l'opinió pública respecte als pronunciaments contundents d'aquest informe.

Senyor de Ciutadans, mentir és dir que hi ha conflicte lingüístic a Catalunya; mentir és dir que hi ha un conflicte de convivència entre catalans o que hi ha una fractura social; mentir és dir que l'U d'Octubre va ser un cop d'estat a la democràcia. Jo desconec si es va reunir o no es va reunir el senyor Cilevics amb vostès quan eren el primer partit, però potser –potser, potser– ja sabia que la qüestió del seu partit estava en perill d'extinció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Sí; per què em demana la paraula, senyor Dalmases?

Francesc de Dalmases i Thió

Entenc que com a diputat que no intervenia en la moció, podria apellar a l'article 87, per al·lusions.

La presidenta

Un minut, sí.

Francesc de Dalmases i Thió

Senyora Segovia, aquest matí, si m'hagués seguit –perquè, de fet, no hi havia cap diputat, com a molt n'hi havia un–, si m'haguessin seguit, jo he dit que la immensa majoria d'eurodiputats espanyols, la pràctica totalitat, va votar en contra de Kosovo, i que la immensa majoria d'eurodiputats catalans van votar a favor de reconèixer-lo. Jo entenc la seva incomoditat: porten setmanes havent de menjar-se els 1.000 milions de despesa militar i la vergonyosa defensa del que va passar a Melilla. (*Remor de veus.*) Vinguin vostès a la immensa majoria de Catalunya, que és la de la llibertat i que és la dels drets humans. Allà els esperem.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Acabat el... Sí, senyor Garriga, per què em demana la paraula?

Joan Garriga Doménech

Per a la moció número 19 voldríem lectura del punt 16.

La presidenta

Lectura del punt 16.

Bé; doncs, acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions que han estat substanciades aquesta tarda, que són els punts 19 a 24 de l'ordre del dia, i que el vot del diputat Lluís Puig serà computat en el sentit que ha indicat a la portaveu del seu grup, que el té delegat.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques per al desenvolupament turístic (continuació)

302-00170/13

Comencem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques per al desenvolupament turístic.

Comencem votant el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 13 vots a favor, 114 vots en contra i 5 abstencions.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt tampoc ha quedat aprovat amb 13 vots a favor, 119 vots en contra.

Demano a la secretària segona que procedeixi a la lectura del punt número 16.

La secretària segona

«Impulsar mesures de caràcter urgent i estructural en coordinació amb la resta d'administracions competents per frenar l'erosió de la costa i recuperar la sorra de les platges de Catalunya, específicament del Prat, Viladecans, Gavà, Castelldefels, Badalona, Sitges, Montgat, Vilafortuny i Terres de l'Ebre.»

La presidenta

Procedim a votar la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts de la moció no han quedat aprovats amb 18 vots a favor i 114 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'inici del curs 2022-2023 en el servei públic d'educació (continuació)

302-00171/13

Passem a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'inici del curs 2022-2023.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 30 vots a favor, 64 vots en contra i 38 abstencions.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 63 vots a favor, 2 vots en contra i 67 abstencions.

Votem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 55 vots a favor, 72 vots en contra i 5 abstencions.

Votem el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha quedat aprovat amb 52 vots a favor, 11 vots en contra i 69 abstencions.

Votem el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 132 vots a favor.

Votem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 50 vots a favor, 64 vots en contra i 18 abstencions.

Votem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 113 vots a favor i 18 abstencions.

I, finalment, votem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 112 vots a favor i 20 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la planificació del curs escolar 2022-2023 (continuació)

302-00173/13

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la planificació del curs escolar 2022-2023.

Votem els punts 1 i 10.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats amb 68 vots a favor i 64 vots en contra.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 132 vots a favor.

Votem el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 57 vots a favor, 32 vots en contra i 43 abstencions.

Votem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 115 vots a favor i 17 abstencions.

Votem els punts 11 i 12.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats amb 121 vots a favor i 11 abstencions.

Votem el punt número 14.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 68 vots a favor i 64 abstencions.

I, finalment, votem la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts de la moció han quedat aprovats amb 132 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el balanç del curs escolar 2021-2022 (continuació)

302-00176/13

Sí, senyora... Per què em demana la paraula, senyora Ndiaye?

Nogay Ndiaye i Mir

Sí; presidenta, demano la paraula per poder llegir en veu alta el punt número 5 de la següent moció, atès que és un punt que ja es va aprovar en una moció anterior, i volia recordar aquest aspecte.

La presidenta

Perfecte. Moltes gràcies.

Doncs votarem..., del punt 22 de l'ordre del dia, comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 22 vots a favor, 102 vots en contra i 8 abstencions.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 63 vots a favor, 64 vots en contra i 5 abstencions.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 29 vots a favor, 64 vots en contra, 38 abstencions i una persona que no vota.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 24 vots a favor, 11 vots en contra i 97 abstencions.

Demano al secretari tercer que, abans de votar el punt número 5, el llegeixi en veu alta.

El secretari tercer

«Donar un període de transitorietat de tres anys als centres educatius per implementar els nous currículums, amb acompanyament per part del Departament d'Educació.»

La presidenta

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 94 vots a favor i 38 vots en contra.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 68 vots a favor, 32 vots en contra i 32 abstencions.

Votem ara el punt número 7.

Comença la votació.

El punt número 7 no ha quedat aprovat amb 56 vots a favor i 75 vots en contra.

Votem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 121 vots a favor i 11 abstencions.

Votem el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 68 vots a favor i 64 abstencions.

Votem el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 132 vots a favor.

Votem ara el punt número 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 114 vots a favor, 13 vots en contra i 5 abstencions.

I, finalment, votem el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 35 vots a favor, 64 vots en contra i 33 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre infraestructures (continuació)

302-00172/13

Votem, a continuació, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre infraestructures.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 82 vots a favor i 50 vots en contra.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 123 vots a favor i 9 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'informe de seguiment del Consell d'Europa (continuació)

302-00175/13

I votem, finalment, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'informe de seguiment del Consell d'Europa.

Comencem votant el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 73 vots a favor i 59 vots en contra.

I, finalment, votem la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts de la moció han quedat aprovats amb 73 vots a favor, 51 vots en contra i 8 abstencions.

(Aplaudiments.)

S'aixeca la sessió. Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a un quart de nou del vespre i sis minuts.